JULIETTE PATRICE

Trandafirul de aur

Traducerea și adaptarea în limba română de

IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Fiecare minut de zbor era o încântare. 747 plutea pe o mare de nori colorată în auriu-roșcat de soare. Deja patru ore de călătorie. Va ajunge la Atena la… Thea Hunt își scutură părul arămiu. Doar nu era să se teamă de un mic calcul de fuse orare! Iată, va ajunge în Grecia, da… la orele șaisprezece. Își netezi compleul de in crem și se întinse, lungind o pereche de picioare cizelate ireproșabil, demne de perfecțiunea statuilor antice.

O dată ajunsă pe pământ, nu va avea timp de pierdut, trebuia să-și recupereze bagajele, să treacă prin vamă în viteză și să-și găsească avionul de legătură. Linia interioară care deservea Melinas nu avea decât un avion pe zi. Dacă îl scăpa… Thea zâmbi. Nu-l va scăpa, pentru că avea întâlnire cu Melinas. Insula ei… Mă rog, cea în care bunica ei văzuse

lumina zilei. Astăzi, va descoperi pământul strămoșilor ei, așezat ca o bijuterie în apele albastre ale Mării Ionice. Yaya – bunică în greceşte – îi vorbise adesea, întreținând visurile ei de copil cu legende însorite în care zeitățile înlocuiau prinții și păstorii din poveștile occidentale. De mică, Thea îl cunoștea pe Apolo, zeul soarelui și pe Zeus cel teribil, stăpânul fulgerelor, care cobora pe pământ să seducă simple muritoare… Yaya evoca ruinele superbe, martore ale prestigiului civilizației antice, descria portocalii în floare, blândețea primăverii, mieii care zburdau la soare. Deoarece Yaya, Helene Louris pe numele ei de fată își petrecuse toată adolescența la Melinas. La optsprezece ani se căsătorise cu Iannis Melos. Și, ca mulți tineri greci la începutul secolului, luaseră drumul Americii… Se instalaseră la New York și dăduseră viață unei fiice, Sofia, mama Theei. Fără a-și nega originea, Sofia nu fusese niciodată curioasă. Nu-i prea păsa de povestirile mitice unde se înfruntau zeiii… Thea, dimpotrivă, se pasionase de Grecia din fragedă copilărie. Fascinată de descrierile bunicii, își promisese să cunoască într-o zi acest pământ fabulos unde soarele era rege!

– O să mergem amândouă, nu-i așa, Yaya?

– Sigur, draga mea. Amândouă… Și-ți voi arăta insula mea, vom vizita casa în care m-am născut.

La această amintire, ochii Theei se umeziră. Bunica ei murise cu trei ani în urmă, fără să-și revadă vreodată țara tinereții sale. Dar Thea își continua visul. În câteva ore, va fi acolo.

Mai întâi se va duce s-o vadă pe verișoara ei Alethsa Issue, din ramura familiei care rămăsese în Grecia. Aletha învățase engleza datorită unui preot din sat. Din momentul în care știuse să scrie, începuse cu Thea o corespondență care dura deja de zece ani. Și dacă Thea zbura spre Melinas, era din cauza ultimei scrisori pe care o primise:

Dragă Thea

Vreau să te previn în câteva cuvinte: terenul care a aparținut familiei Louris se va pune în vânzare. După cum știi, numără patruzeci de acri, cu o plajă privată. Căsuța datează de la începutul secolului, dar proprietarii actuali au adăugat o baie. Sunt două camere și un salon care dă spre mare.

Cum tu visezi dintotdeauna o reședință la Melinas, am ținut să te avertizez imediat. Prețul fixat este de douăzecii de mii de dolari.

Sper că toată lumea este bine sănătoasă la tine. Dimitri și cu mine suntem bine și copiii la fel. Scrie-mi repede să-mi spui ce ai de gând în privința terenului.

Verișoara ta care te iubește, Aletha

Planurile ei? Foarte simplu: să achiziționeze terenul! De câtă vreme se gândea la asta! Ca prin minune, avea economii suficiente pentru că… Dar era o poveste lungă.

La început, evitase „Sirena mării“, un mic butic de artizanat mexican pe care Thea îl deschisese împreună cu o prietenă, la sfârșitul studiilor lor comerciale. Ieșite primele din promoția lor, preferaseră aventura în locul muncii de comerț de rutină într-o mare întreprindere. În primul an trebuiseră să se zbată pentru a supraviețui dar, încetul cu încetul, micul butic din New York, din centrul Manhattanului, își făcuse un renume de originalitate care știuse să atragă clientela. Împrumuturile contractate pentru achiziționarea localului fuseseră rambursate și cele două prietene putuseră în cele din urmă să-și acorde salarii bine meritate.

Buticul reprezenta mult pentru Thea. Îi consacra tot timpul și rezultatele o satisfăceau din plin. Mai mult, adora să călătorească și meseria ei o făcea să parcurgă locuri exotice ca Mexicul sau Jamaica pentru a colecționa articole de artizanat ce erau puse în vânzare la „Sirena“. Singura ei problemă era de ordin personal: cum să găsească în aceste condiții timpul de a lega o relație cu un bărbat? În afara câtorva flirturi la universitate, viața ei sentimentală rămânea pustie. Muncea prea mult pentru a se îndrăgosti! Uneori,

părinții ei se îngrijorau s-o vadă singură, dar ea râdea de temerile lor. Succesul îi surâdea, era tânără… Fiecare lucru la timpul său… Și atunci, făcuse cunoștință cu Robert.

Tânăr avocat de viitor, o scosese o dată sau de două ori la restaurant… Prietenia lor se îndreptase repede spre un sentiment mai tandru… Oare era dragoste? se întrebase Thea, nedumerită. În ciuda lipsei ei de experiență și a rezervei naturale, găsea că sărutările lui o dezamăgeau și nu se încadrau în descrierile pline de pasiune pe care le citise în romane.

În ciuda acestui fapt, era gata să se decidă, până în ziua în care descoperise concepțiile lui Robert în materie de cuplu: pentru el, femeia trebuia să stea cuminte acasă și de preferință la bucătărie! Ce onoare! Thea n-avea de gând să ducă o asemenea viață și cu atât mai puțin să-și abandoneze buticul! După ce rumegase totul pe toate fețele, tânăra rupsese logodna cât mai diplomatic posibil.

Punând banii de-o parte în timpul celor câteva luni cât durase relația lor – planificaseră să-și cumpere o casă punându-și în comun economiile – era acum posesoarea unei sume frumușele și putea să se gândească la o proprietate în Grecia. Viața avea uneori întorsături ciudate!

Thea zâmbi. La Melinas își va descoperi rădăcinile. În curând, casa Yayei va fi a sa și, pentru a aranja totul,

va îmbina în același voiaj plăcerea și afacerile. Carla, prietena ei care administra Sirena împreună cu ea, era de acord să se orienteze spre artizanat mediteranean. Thea se va duce în Grecia de două ori pe an pentru a prospecta regiunea și în același timp își va petrece vacanța. Când nu se va afla pe insulă, va putea închiria casa, operație cu atât mai rentabilă cu cât numărul de turiști creștea de la an la an. Hotărât lucru, totul se înlănțuia de minune!

Părăsindu-și visarea, tânăra reluă cartea pe care o începuse la decolare, povestea unui prinț frumos ca un zeu, care se petrecea în cadrul Greciei antice.

Brusc, fără să-și dea seama exact ce o îndemnase s-o facă, își ridică ochii și-l văzu pe el, eroul ei, ieșit direct din romanul pe care-l citea. Înainta cu un pas ferm și hotărât de-a lungul culoarului lui 747!

Thea crezu că visează. Bineînțeles, elegantul costum gri închis aparținea secolului douăzeci, dar ținuta capului mândru, profilul de camee, puterea de seducție care se dagaja din acest bărbat îl situa într-o castă specială, cea a privilegiaților, a elitei. El se opri pentru a lăsa să treacă o stewardesă și Thea putu să-l contemple mai mult.

Înalt, cu ochi și păr negru, dădea impresia de forță și autoritate calmă. Alura lui felină lăsa să ghicești un trup cu mușchi lungi și fini. Evoca o panteră care-și stăpânea puterea, dar era gata întotdeauna să sară.

Simțindu-se observat, necunoscutul se întoarse. Privirile li se încrucișară și Thea simți un șoc: avea sentimentul că-l cunoaște, dar era imposibil! Îl vedea pentru prima oară. Un astfel de bărbat nu se uita ușor!

El zâmbi, cercetându-i cu insolență sânii fermi, picioarele fine, coapsele dezgolite de fusta urcată prea sus. Thea se înroși, se îndreptă, își trase nervoasă fusta, încercând să-și compună un aer degajat. O scânteie ironică se aprinse în ochii negri care o priveau.

Își reluă în mod ostentativ lectura, furioasă că nu-i putuse răspunde cu aceeași privire. La trecerea lui, Thea făcu eforturi să rămână impasibilă.

Paris era singura escală înainte de Atena. Necunoscutul nu coborî și, ciudat, această constatare o tulbură pe tânără. Simți o mulțumire secretă și în același timp o jenă curioasă. În curând, totuși, apropierea de Atena îi alungă orice altă preocupare.

Toate visurile ei de copil se concretizau. În câteva minute, va ajunge pe acest pământ magic, a cărui dragoste îi fusese insuflată din leagăn. Va zări Acropole și templele sacre, lăcașuri ale civilizației antice. Thea își lipi nasul de hublou, reținându-și răsuflarea… Periferiile orașului nu aveau nimic spectaculos, cenușii ca toate ale marilor metropole. Dar deodată apăru Pathenonul, bijuteria Acropolelui, cu cabane de marmură reflectând lumina de aur a după-amiezii. Grecia!

Aeroportul mișuna de lume. Thea se strecură cum putu dar, între debarcare și așteptarea bagajelor, se scurse o oră bună. Nu-i mai rămânea mult timp ca să treacă prin vamă și să găsească terminalul lui Ionian Airways, compania care deservea insulele. Se așeză la coada care se forma la ghișeele vamei și care avansa cu o încetineală tipic mediteraneană… Timpul trecea. Când îi veni rândul, nu mai dispunea decât de douăzeci de minute ca să sară în avionul ei. În față se deschidea un culoar interminabil. Se grăbi, blestemându-și mania de a-și lua bagaje prea multe. Această valiză cântărea o tonă!

– Este nevoie de ajutor?

Această voce gravă, profundă… Thea tresări, propulsându-și valiza în tibia zeului grec pe care-l remarcase în avion!

– Oh! Îmi pare rău! V-am lovit?

– Cred că voi supraviețui…

El zâmbi, descoperindu-și dinții strălucitori.

– Eu trebuie să vă cer scuze, v-am speriat.

Văzut de aproape, era și mai seducător. Câteva riduri fine la colțul ochilor, datorate râsului și statului în aer liber, nu vârstei. Thea îi dădea cam treizeci și cinci de ani.

– Nu-mi rămân decât zece minute să prind avionul. Regret, dar trebuie s-o iau la goană!.

– Lăsați-mă să vă duc valiza. Dar ce aveți înăuntru? Plumb?

– Doar cu ce să mă îmbrac cincisprezece zile. Nu știu să călătoresc simplu.

– Se vede! spuse bărbatul zâmbind. Îl cunosc pe pilot, nu așteaptă nici un minut.

Din doi pași, el era deja la capătul culoarului.

– Așteptați! De unde știți că luăm același avion?

– Nu există decât unul în această parte a terminalului, cel care deservește Melinas. Asta pică bine, este chiar destinația mea!

Soarele torid de august, înfierbânta asfaltul care pe alocuri lucea ca o oglindă. Când văzu micul bimotor care se pregătea de plecare, Thea simți că i se înmoaie picioarele: modelul data din al doilea război mondial cel puțin și uitaseră să-l caseze!

Tovarășul ei îi ghici gândurile și începu să râdă.

– Nu te neliniști. Ne va duce la destinație bine sănătoși!

Pasarela, contemporană demnă cu aparatul, se balansa periculos cum puneai piciorul pe ea. Thea se avântă, și fu cât pe ce să alunece. Un braț ferm o reținu. Un val de căldură o traversă. Când își recăpătă echilibrul, bărbatul o lăsă. Thea urcă la bord, conștientă de privirea care întârzia pe picioarele ei lungi, bronzate. Ce senzație ciudată! S-ar fi putut

spune că era o mângâiere pe pielea ei. Bine că era singură în micul avion!. Nimeni nu va remarca tulburarea și roșeața care-i împurpurase obrajii.

Prin hublou, îl vedea pe necunoscut discutând cu pilotul. Își scosese haina și sub țesătura fină a cămășii, se ghiceau mușchii tari, pielea bronzată. Un zeu grec! Era singura comparație care-i venea în minte.

– Kali Mera!

Thea se întoarse și zâmbi, spunând și ea bună ziua în grecește. Doamna de o vârstă oarecare care intra, purta un crucifix de argint pe rochia ei neagră și strângea la piept o roată enormă de brânză. Thea se simți brusc pătrunsă de bucurie – se afla cu adevărat în Grecia!

Zeul grec discuta în continuare la piciorul pasarelei. Poate că se răzgândise, se hotărâse să ia alt avion. Stomacul i se strânse și-și reproșă imediat această reacție. Ce însemna asta?

Totuși, scoase un oftat de ușurare văzându-l că urcă la bord. Veni și se așeză chiar lângă ea. Se simțea aerul mării, briza și acest parfum al libertății o îmbătă. El se întoarse către ea întinzându-i mâna. În privirea lui neagră strălucea o lucire malițioasă.

– Nicolas Palmer. Merg la Melinas.

– Thea Hunt. Și eu la fel.

– Perfect. Acum că prezentările s-au făcut, te pot invita în această seară la cină?

Capitolul 2

Cu ochii măriți, Thea uită să-i lase mâna. Acest Nicolas Palmer nu pierdea timpul. Cel mai uimitor era că avea chef să accepte. Invitația era fără îndoială îndrăzneață, dar zâmbetul era atât de fermecător, încât nu te puteai formaliza. Tânăra reflectă repede: Aletha trebuia să-i lase un bilet la hotel. Dacă îi fixa întâlnire chiar în acea seară…

– Pasagerii sunt rugați să-și prindă centurile!

Mesajul pilotului o scuti să răspundă imediat. Aterizarea la Melinas era prevăzută în trei sferturi de oră. Profită de răgaz pentru a analiza situația. Incontestabil Nicolas Palmer era un bărbat foarte seducător. De când îl văzuse în zborul 747, nu se gândea decât la el și se simțea ciudat de tulburată de prezența lui. Dar trebuia să asculte de rațiune.

Oboseala decalajului orar o făcea să nu judece prea clar și nu era înțelept să accepte o cină între patru ochi.

Dintr-o dată, avionul făcu o deviere bruscă. Thea își înăbuși un strigăt. Se vor prăbuși? Imediat, mâna lui Nicolas fu peste a ei, caldă, liniștitoare.

– Nu-ți fie frică. Întotdeauna are probleme la plecare! Mai neliniștitor ar fi ca totul să se petreacă normal.

– Mulțumesc… De obicei îmi place să merg cu avionul, dar recunosc că acesta mă face să mă simt un pic nervoasă.

– N-ai de ce! exclamă Nicolas râzând. Te asigur că pilotul este un expert. Nu avem de ce ne teme.

Thea fu mișcată de efortul lui pentru a o liniști. Coborî privirea asupra mâinii bronzate care o acoperea în continuare pe a sa. Cât de atrăgător ar fi domnul Palmer, dar nu putea să-și lase mâna într-a lui pe toată durata zborului…

– Uite!

O lăsă pentru a-i arăta imaginea aurie care se încadra în hublou. Acropole…

– Ce frumos este, murmură Thea. Se vede mai bine ca adineauri. Am impresia că dacă întind mâna pot atinge templele!

– Nu mă satur niciodată de acest spectacol…

– Este prima dată când vii în Grecia, Thea?

– Da.

– Dacă Pantenonul îți place atât de mult, țara întreagă te va fascina. În fiecare clipă o ruină, o coloană dorică, un mozaic, te vor transporta din secolul douăzeci în epoca zeilor antici. Insulele sunt o frumusețe care-ți taie răsuflarea, cu casele lor albe înconjurate de flori.

Thea îl asculta cu plăcere. Îi plăcea la un bărbat această poezie, această sensibilitate la farmecul naturii, acest amestec intim de forță și blândețe.

– Peisajele pe care mi le descrii îmi sunt familiare. Bunica mi-a vorbit mult despre ele când eram mică.

– Bunica ta este născută în Grecia?

– Da, chiar la Melinas. Prin tatăl meu am sânge irlandez în vine, ceea ce explică buclele mele roșcate, spuse ea zâmbind. Nu sunt decât pe jumătate grecoaică. Dar cunoști bine țara. Locuiești aici?

– Nu, am venit des în ultimul timp fiindcă mă gândesc să-mi instalez aici afacerea. Și tu, în vacanță?

– Nu numai. Am venit și pentru afaceri.

N-avea obiceiul să-și povestească viața necunoscuților, dar chiar asta făcu, părându-i-se foarte firesc. Îi spuse totul: magazinul, cariera sa, căsuța pe care vroia s-o răscumpere. Curios, dar când vorbise de terenul bunicii, el își încruntase sprâncenele și crezu că privirea i se întunecă. Probabil visase… Se scuză râzând:

– Cred că te-am plictisit cu toate aceste detalii! Nu înțeleg ce m-a apucat, de obicei nu sunt atât de vorbăreață.

– Îmi plac oamenii entuziaști. Ai un scop în viață, faci totul pentru a-l atinge, este normal să vorbești despre planurile tale.

Privirea lui întunecată era plină de o admirație sinceră. Thea simți că roșește.

– La drept vorbind, mă întreb dacă nu fac un pic cam mult. Dar am multă energie și meseria mea mă pasionează.

– În așa fel încât îi consacri tot timpul, ceea ce înseamnă că nu-ți mai rămâne loc pentru dragoste.

Întrebarea nu era formulată, dar Thea nu încercă să se eschiveze.

– În general ai dreptate, cu o singură excepție. Dar drumurile noastre s-au separat.

– Ai fost căsătorită?

– Logodită.

– Nu vorbi despre asta dacă îți este prea greu.

– Oh! nu păstrez amintiri urâte. A fost o neînțelegere. Cred că am confundat dragostea și prietenia.

Din nou îi juca feste imaginația? Crezu că vede ușurare în privirea lui.

– Și tu?

– Nimic, spuse el simplu. Celibatar fără nici o legătură nicăieri! Am întâlnit numeroase femei

frumoase, inteligente. Nici una nu m-a convins să abandonez celibatul. Ori ele nu întruchipau idealul meu feminin, ori drumurile noastre s-au încrucișat prea devreme sau prea târziu?

Bineînțeles că Thea nu ignora că era ușor să negi o legătură în timpul unei vacanțe la soare, totuși, instinctul îi spunea că Nicolas nu mințea. Nu era bărbatul care să trișeze într-un mod atât de meschin. Nici ochii lui, în care se citea admirația, nu trișau. În străfundul ei, Thea era convinsă.

– Vorbește-mi despre tine, Nicolas.

Se exprimase aproape brusc, încercând să-și ascundă emoția.

– La ordinele tale! Biografia completă: născut în Boston, familie bună, educație fără reproș, la Harvard, diplomă în comerț. Hobby: vaporul. Iată. Știi totul.

– M-ar mira mult! Nu știu de exemplu ce meserie exerciți.

– Aceeași cu modul în care îmi petrec timpul liber. Am reușit să îmbin plăcerea cu profesia. Acum zece ani am cumpărat un vaporaș care să-i plimbe pe turiști pe mare. A mers bine. Mi-am mărit flotila și în prezent închiriez iahturi pentru vacanțe, furnizând și echipajul când clienții o doresc.

– De ce vrei să te stabilești în Grecia?

– Sezonul turistic este mai lung! Prima dată am venit aici în vacanță. Dar această țară m-a cucerit. De atunci, caut locul ideal unde să-mi stabilesc afacerea.

– Și-ai găsit Melinas?

– Poate.

Curios răspuns. Ca și cum ar fi vrut să închidă subiectul, el adăugă:

– Dar nu ai răspuns la întrebarea mea!

Îi zâmbi cuceritor și Thea fremătă.

– Ce… ce întrebare?

– Invitația la cină, diseară.

Îi mângâie mâna.

– Te rog, spuse el.

Sosise ora marilor decizii! Ea încercă să câștige timp.

– Aș fi încântată, dar există oboseala călătoriei atât pentru tine cât și pentru mine și, dacă trebuie să traversezi jumătate de insulă pentru a veni să mă iei de la hotelul meu, eu…

– Care jumătate de insulă? Pariez că te instalezi la hanul Ionian.

– Dar… de unde știi?

– Citesc gândurile, este felul meu favorit de a petrece timpul. Ca să fiu absolut sincer, trebuie să adaug că nouăzeci la sută dintre americani acolo se duc!

Thea crezu că i se oprește inima în piept.

– Deci… și tu tot acolo?

– Ai ghicit! S-ar putea pune în scenă un număr de magie: doamna Irma și și fachirul ei ultralucid… Succes garantat!

În ciuda tonului lejer, ea îi citea în ochi dorința. O cuprinse un val de căldură. Aproape jenată, se întoarse spre hublou. Jos, o perlă albă se odihnea în scrinul ei turcoaz de mare.

– Oh! Nicolas! Ajungem!

Avionul începu să coboare și insula căpăta contur, arătându-și treptat colinele, plajele și satele.

– Bine ai venit acasă, Thea, șoti Nicolas.

Îi apăsă tandru mâna și Thea avu într-adevăr impresia că se întoarce acasă după o lungă absență. Se simțea atât de bine, atât de fericită că-și atingea scopul. Când își ridică ochii spre el, acesta o observa cu un aer serios, aproape grav. Vroia să-l întrebe de ce, dar avionul ateriză și ea se gândea la altceva.

Abia ieșită afară, rămase cu gura căscată. Un festival de culori și mirosuri noi o asaltară, iod amestecat cu soare. Se adăuga un parfum ciudat pe care nu-l cunoștea. Ca și cum i-ar fi ghicit uimirea, Nicolas îi explică:

– Lămâii. Mirosul lor parfumează toată insula.

– Simt că o să-mi placă aici.

În sfârșit, după ani atât de lungi, visul ei se concretiza.

Nicolas îi luă bagajele. O peliculă ușoară de sudoare îi lipea cămașa de piele, subliniindu-i mușchii torsului. Thea îl privea. Trebuia să recunoască: o parte a entuziasmului ei se datora prezenței lui. În ciuda

ținutei sale clasice, din toată ființa lui emana un farmec făcut din libertate și independență, care o subjuga pe tânără. Obișnuită să nu conteze decât pe sine, îi plăcea să regăsească aceste calități la un bărbat.

Coborî și bătrâna cu brânza, întâmpinată de țipete și sărutări din partea unei familii încântate.

– Asta îmi amintește de copilărie, zâmbi Thea, când mă duceam să-i vizitez pe bunici. Grecii sunt foarte demonstrativi.

– Și foarte pasionați, replică Nicolas, privirea lui întunecată devenind dintr-o dată indescifrabilă.

De ce îl găsea atât de tulburător? Poate se datora climatului, noilor solicitări pe care țara le exercita asupra simțurilor. Poate era efectul imaginației care mergea cu o sută pe oră de la începutul călătoriei. Dacă în ea exista, transmisă de la strămoșii ei, un fior de pasiune mediteraneană, Robert nu fusese în stare s-o trezească. Sărutările lui o lăsaseră de gheață. La drept vorbind, o dezamăgiseră. Se putea să existe și un alt fel de plăceri?

Sub privirea fascinantă a lui Nicolas, întrebarea se impunea cu acuitate. Era mai bine să rămână în gardă, panta era prea lină și mult prea periculoasă! Promisiunile citite în ochii lui îi ațâțau curiozitatea, dar Thea nu era fata unei aventuri trecătoare. Valorile morale aveau o mare importanță pentru ea. Nu se va da în întregime decât bărbatului pe care îl va iubi.

La capătul pistei apăru zgâlțâindu-se un jeep. Venea spre ei în mare viteză și Thea crezu o clipă că o va accidenta.

– Iată taxiul nostru, spuse liniștit Nicolas. Andreo este la dispoziția pasagerilor. Conduce ca un nebun, dar n-a călcat niciodată pe cineva, cu excepția câtorva găini rătăcite pe drum.

Andreo sări din mașină ca dracul din cutie pentru a-i ajuta să se instaleze. De-abia se așezaseră că el demară în trombă și Thea înțelese foarte repede că dacă scăpa, nu va uita traseul prea curând!

– Orașul este departe? strigă ea pentru a acoperi zgomotele radioului și ale motorului.

– Cincisprezece kilometri! Vi s-ar părea mai puțin departe dacă ați privi peisajul.

Thea zâmbi slab. La stânga ei, o găină care scăpase ca prin minune, își număra penele ciufulite de trecerea bolidului. Drumul își schimbă dintr-o dată direcția și sub ochii lor apăru Marea Ionică în toată splendoarea ei albastră. Superb… și înfricoșător, având în vedere proximitatea prăpastiei. Drumul era înghesuit între mare și faleză. Un viraj un pic cam brutal o trimise în vecinul ei. Se îndreptă imediat, dar nu suficient de repede pentru a rămâne indiferentă la contacul dintre pieptul lui viguros și sânii ei. Nicolas zâmbi și-i puse un braț protector pe umăr. Speriată că se simțea atât de vulnerabilă, încercă să se elibereze.

– Ar trebui să-mi accepți ajutorul, altfel o să cazi peste bord la prima curbă.

– Nu înțeleg nimic din acest limbaj marinăresc, zise Thea pentru a-și masca tulburarea.

De când o înconjurase cu brațul, simțea un fel de amețeală. Din cauza hopurilor efectuate de mașină, coapsele lor se atingeau. Se strădui să rămână calmă și-și concentră întreaga atenție asupra peisajului, respirând frumusețea îmbătătoare a acestui sfârșit de zi. Falezele prăpăstioase cu stânci decolorate de soare căpătau nuanțe de ocru sub soarele care apunea. Pe marginea drumului, câțiva măslini își arătau siluetele contorsionate. Întâlniră un grup de femei cu rochii și basmale care culegeau măsline. Andreo apăsă cu toată puterea pe claxon pentru a elibera drumul de imprudențe, apoi le depăși într-un nor de praf, în mijlocul râsetelor.

Câteva case izolate anunțau Melinas. Hotelul trona în mijlocul pieței centrale, înconjurat de taverne. Așezată la terase, o populație în mare parte masculină mânca salată sorbind din uzo, sub boltele din viță de vie. Sosirea jeepului, eveniment marcând seara, atrase toate privirile și deveni repede centrul tuturor preocupărilor. Thea ar fi dorit să dispară într-o gaură de șoarece. Nicolas o ținea în continuare de umeri și toată lumea trebuia să creadă că erau împreună.

Andreo îi depuse în fața hotelului albit de var și după ce bagajele fură descărcate, le ură ședere plăcută. Era cu adevărat simpatic când nu conducea.

– La ordinele dumneavoastră doamnă! spuse într-o engleză perfectă funcționarul de la recepție, un omuleț brunet și durduliu.

– Numele meu este Thea Hunt. Am rezervat o cameră pentru o persoană.

În spatele ei, Nicolas frunzărea distrat un ziar. Funcționarul făcu ochii mari. Precis îi luase drept un cuplu. Neînțelegerea făcu să crească jena tinerei, așa că adăugă sec:

– Ce se întâmplă? N-a fost făcută rezervarea?

– Ba da, bineînțeles, domnișoară. Camera dumneavoastră vă așteaptă. Dacă vreți să mă urmați.

– N-a lăsat nimeni nici un mesaj pentru mine?

– Nu încă, domnișoară. Îmi pare rău.

Thea îl urmă pe funcționar, dar Nicolas o reținu de braț.

– Ne întâlnim peste o oră să cinăm, de acord? Pe terasă.

Thea ezită. Cu coada ochiului, surprinse curiozitatea avidă a funcționarului. Lucrurile evoluau prea repede după gustul ei.

– Altă dată, poate. Călătoria m-a obosit.

Nicolas nu-și ascunse dezamăgirea, dar nu insistă.

– Bine. Altă dată.

Cu un zâmbet fugar, ea porni după funcționar. Diferitele aripi ale hotelului înconjurau terasa în unghi drept. Se ajungea la camere urcând o scară exterioară ce ducea într-o loggia care înconjura clădirea.

În centrul terasei era o fântână arteziană care susura printre straturile de flori. Mesele erau deja aranjate pentru cină.

Camera o entuziasmă pe Thea prin simplitatea ei. Un covor artizanal albastru cu auriu acoperea pardoseala, iar patul era învelit de o cuvertură lucrată de mână. Fereastra fusese deschisă și adierea serii umfla perdelele albe. Pe o comodă de stejar, un braț de flori de câmp se ofileau într-un vas de lut. Drăguță atenție, își spuse tânăra desfăcându-și bagajele. Comandase o farfurie cu aperitive variate. Va face întâi o baie și apoi va cina în liniște. După aceea se va duce la recepție să întrebe dacă venise mesajul de la verișoara sa.

Seara se anunța caldă. După ce termină cu baia, își alese o rochie bleu turcoaz, decoltată mult în spate, își puse câte o picătură din parfumul ei preferat între sâni și în spatele urechilor. Fața ei bronzată natural nu avea nevoie de machiaj. Se mulțumi să-și aplice puțin roșu pe obraji și o umbră albăstrie pe pleoape pentru a-și sublinia strălucirea ochilor limpezi. Ținuta fu completată de o pereche de espadrile asortate cu

rochia. Se privi în oglindă. Pliurile rochiei se mulau pe silueta sa suplă, ca o liană. Părul roșcat cădea pe umeri în valuri mătăsoase. Nu-și putea reține un zâmbet: se străduia prea mult pentru cineva care urma să cineze singură în camera ei! Nu cumva spera ca din întâmplare să-l întâlnească pe Nicolas? Ridică din umeri. Hotărât lucru, se gândea prea mult la acel domn.

În fața ușii ei, băiatul de la etaj lăsase un platou garnisit cu aperitive și un ciorchine de strugure. Înghiți totul rapid și ieși. Ce drăguță era terasa văzută de pe verandă! Crepusculul pălea în fața tuturor lumânărilor aprinse pe mese. Lumina lor blândă, noaptea călduță care accentua parfumul florilor, totul contribuia la crearea unei atmosfere romantice.

La recepție, funcționarul nu încercă să-și ascundă admirația sinceră pentru această tânără atât de drăguță. O salută înclinând din cap, temperând cu un zâmbet larg ardoarea care-i strălucea în ochii negri.

– A sosit un mesaj pentru mine?

– Ne, domnișoară.

În entuziasmul lui, își regăsise limba natală pentru a spune da! Din fericire, Thea vorbea un pic grecește.

– Mi-a fost adus acum cinci minute. O să vi-l dau.

– Mulțumesc.

Ea desfăcu plicul și recunoscu scrisul Alethei.

Dragă Thea

Scuză-mă că n-am venit în seara aceasta, dar fiul meu a căzut cu bicicleta și trebuie să i se pună câteva copci. Nimic grav, dar nu ne putem vedea decât mâine dimineață.

Dimitri a descoperit un obstacol în vinderea casei, la care nu ne așteptam. O să-ți vorbesc, dar nu te îngrijora prea tare, nu avem încă o confirmare a problemei.

Pe curând, verișoara ta Aletha

Un obstacol? Thea se încruntă.

– Vești rele?

Se întoarse. Era Nicolas.

– Sper că nu. Voi vedea mâine.

– Ești foarte frumoasă. Nu s-ar zice că tocmai ai traversat jumătate de glob.

Complimentul o încântă pe Thea. Ar fi putut să i-l întoarcă. El purta un pantalon albastru închis și o bluză polo galbenă. Șic și relaxant, o combinație foarte seducătoare.

– Ce-ai spune de un păhărel pe terasă? Tocmai am terminat de mâncat.

De această dată, ea nu ezită.

– Cu plăcere.

Chelnerul îi plasă aproape de fântână și Nicolas comandă o sticlă de vin grecesc. În jurul lor, majoritatea meselor erau libere.

– Oamenii cinează devreme, remarcă tânăra.

– Dimpotrivă, n-au sosit încă.

Turnă vinul, explicând:

– În Grecia, toți mănâncă în jur de ora unu. După care, toată lumea își acordă o siestă până la ora cinci. În tot acest timp, țara întreagă merge cu încetinitorul. Abia spre zece seara, nu înainte, ies oamenii să cineze.

– Pari să cunoști bine obiceiurile locului. Dumnezeule! Acest vin are un gust bizar, se strâmbă Thea luând prima înghițitură. Aproape uitasem acest parfum și în special al vinului alb grecesc.

– Preferi altceva?

– Nu. Curios, chiar dacă mă înec cu asta, îmi place. Această savoare îmi amintește de bunica mea.

Și toate planurile minunate pe care le făcuseră împreună…

– Venind aici, ți-ai realizat visul.

Cum făcea oare de-i citea gândurile?

– Nu chiar. Verișoara mea m-a anunțat că acea cumpărare a casei se dovedește mai complicată decât am prevăzut. Sper că nu este vorba decât de obstacole minore și ușor de trecut.

Ridică ochii spre el și, încă o dată, crezu că vede trecându-i o umbră peste față, atât de trecătoare încât o uită instantaneu. Nicolas se dovedea un însoțitor

fermecător, amuzant și inteligent totodată. Seara se desfășura ca într-un vis, ușoară, minunat de plăcută, aproape ireală.

– Pari perfect fericită în seara aceasta.

– Și sunt! Și atât de destinsă! Mă întreb dacă nervii sunt cei care mă trădează, vinul sau plăcerea companiei tale, dar am impresia că plutesc pe un nor! La ce bun să caut motivele acestei euforii? Mai bine să profiți fără a-ți pune prea multe întrebări.

– Iată o hotărâre înțeleaptă. Dacă încerci întotdeauna să-ți explici, să analizezi, termini prin a demistifica, a distruge magia care înconjoară unele momente privilegiate.

Lăsat pe spătarul scaunului său, el o privea intens.

– Artemis! făcu el brusc.

Părea ușurat că găsise.

– Poftim?

– Artemis. Zeița lunii și a vânătorii. La ce mă faci să mă gândesc.

– Sunt flatată! De unde găsești asemănarea?

Thea roși de plăcere. Complimentul, blândețea serii, noaptea parfumată și prezența lângă ea a acestui bărbat atât de seducător! Totul se combina pentru a o ameți.

– Întoarce-te și ai să înțelegi.

Statuia fântânii o reprezenta pe Artemis. Tânăra privi cu alți ochi statuia de marmură. Zeița țâșnea

goală dintr-un strat de flori, cu aerul mândru și arogant, demnă fiică a lui Zeus, viteaza soră a lui Apolo. Legendele antice ale Greciei îi atribuiau o frumusețe remarcabilă. Nicolas o studia cu atenție. Formele pline sculptate în piatră ofereau o asemănare tulburătoare cu silueta tovărășei lui. Iar expresia lui nu lăsa nici o urmă de îndoială, în această clipă el contempla trupul gol al Theiei. Când tânăra luă din nou paharul, mâna îi tremura ușor.

– Statuia a fost descoperită la săparea solului la câțiva metri de hotel, în cursul lucrărilor de canalizare. Se afla la trei metri sub pământ, perfect intactă! O adevărată minune. Proprietarii au făcut un acord cu guvernul care le-a permis să păstreze statuia, cu condiția s-o expună în văzul tuturor.

– Ți-ai învățat bine lecția.

Vorbise un pic mai sec pentru a-și masca tulburarea, ceea ce nu-i scăpă lui Nicolas.

– Când ceva îmi trezește interesul, încerc să învăț cât mai multe în privința subiectului.

Își cufundă privirea în cea a Theiei și, sub dogoarea ochilor lui negri, ea simți cum trupul i se înflăcărează și-și plecă ochii.

– Din câte știu, zeițele n-au obiceiul să se teamă de muritori, spuse el glumeț.

– Oh! Dar nu mi-e teamă de tine! Prefer să rămân în gardă, asta-i tot.

– Explică-mi de ce.

Se aplecă spre ea. Cel mai mic dintre gesturile lui avea grația, agilitatea, puterea controlată a unui animal de pradă. Cerea un răspuns.

Thea îl fixă fără să clipească:

– Ești foarte seducător, chiar prea mult.

– Ceea ce mă face periculos?

– Da. Pe această insulă de vis, având lângă mine un bărbat ca tine, mi-ar fi ușor să uit de prudență.

– Și dacă eu sunt cel care te găsește periculoasă?

– Ce idee caraghioasă!

Glumea, în mod sigur.

– Permite-mi să rezum situația în câteva cuvinte: pe terasa unei taverne grecești, un bărbat și o femeie stau la taclale în fața unui pahar cu vin. Nimic altceva. Acest bărbat, această femeie sunt ființe periculoase.

Thea izbucni în râs.

– Conversația noastră este absurdă! S-ar spune că este un dialog furat dintr-o melodramă a anilor treizeci.

– Mă întrebam doar unde mi-am lăsat pumnalul. Ar trebui să te urmăresc în plină noapte și să te forțez să cedezi.

– Să cedez? Cui?

– Avansurilor mele.

În gura lui, aceste cuvinte căpătau savoarea plăcerilor interzise. Aproape fără să vrea, ea continuă:

– Îmi faci avansuri?

Drept răspuns el îi luă mâna. Întorcând palma spre el, o duse la buze. Contactul buzelor lui fu o plăcere atât de tulburătoare încât avu impresia unui sărut mai intim. Tot trupul ei începea să vibreze. Nicolas îi reținu mâna tremurătoare lângă gura lui și ea îl imploră:

– Lasă-mă, te rog.

– Mi se pare că te cunosc dintotdeauna, Thea.

– Ce ciudat! Și eu am simțit același lucru când ai trecut pe lângă mine în avion. Trebuie să ne fi întâlnit într-o viață anterioară, se hazardă tânăra zâmbind.

– Posibil. Eu sugerez o explicație mai realistă: picioarele frumoase au întotdeauna un efect devastator asupra rațiunii mele.

Thea se înroși. Prudență, prudență.

– Nicolas, este timpul să mă întorc în cameră. Am întâlnire mâine dis-de-dimineață.

Un zâmbet ușor ironic apăru pe fața lui.

– Bineînțeles. Este miezul nopții. Aproape răsar zorile..

O conduse până la camera ei. Mirosul lămâilor îi învăluia puternic, trezind senzații. Thea se înfioră. Fiecare fibră a trupului se întinsese la maximum, exasperate de o așteptare indefinită.

Ajunsă în fața ușii, se întoarse. Profilul acvilin al lui Nicolas se profila pe cerul întunecat. Îl simți mai mult decât îl văzu, cum se apropie de ea, aproape s-o atingă.

Deschise gura pentru a-i mulțumi dar, cu un sărut, el o făcu să tacă. Ușor, buzele lui coborâră de-a lungul gâtului, senzuale, dulci, atât de dulci și de fierbinți totodată. Tremurând, rațiunea părăsind-o, Thea își dădu capul pe spate, oferindu-și pieptul mângâierilor savante ale lui Nicolas. Acesta îi cuprinse mijlocul. Lipită de el, se lăsă pradă gurii nesățioase care se plimba peste pielea ei.

O voce mică, prea slabă pentru a putea fi auzită, îi spunea să se oprească, să-și vină în fire. Dar alta, vocea plăcerii, îi striga să continue. Îi dorea sărutările, mâinile pe trup. Fără să-și dea seama, îl înlănțui. Gestul ei fu scânteia care declanșă focul. Cu un geamăt aproape animalic, când îi simți trupul arcuindu-se de dorință, Nicolas îi mângâie pielea sănătoasă a sânilor. Cu nerăbdare, desfăcu bretelele rochiei și-și puse buzele. Thea lăsă să-i scape un geamăt. Buzele lui Nicolas o puneau pe jar, mângâierile lui experte o înnebuneau. Își crispă degetele pe ceafa lui puternică, le înfundă în părul negru. Fiecare dintre inițiativele ei îl înflăcăra și mai tare pe însoțitorul ei.

– Deschide ușa, draga mea. Vocea lui răgușită o făcu să coboare pe pământ. Cuvintele pline de dorință îi arătau până unde mersese cu un bărbat pe care abia îl cunoștea. Chiar dacă o zăpăcea, nu trebuia să cedeze. Să facă dragoste cu dezinvoltură îi era imposibil.

Tremurând toată, îl respinse.

– Nicolas, nu… Te rog. Totul merge prea repede.

– Totuși mă dorești.

Thea nu putea susține contrariul.

– Da, este adevărat, dar crede-mă, nu fac pe nebuna, numai că am nevoie de un pic de timp pentru…

Ezită, căutând un cuvânt adecvat. Nu vroia ca între ei să existe o neînțelegere.

Nicolas o sărută ușor pe vârful nasului.

– Înțeleg. Am trăit o zi minunată, dar cam lungă! Hai la culcare. Vroia să spună… împreună?

Nicolas surprinse privirea ei speriată și zâmbi:

– Nu mă tenta, tânără domnișoară. Ți-am spus că voi aștepta.

– Riști să aștepți cam mult! spuse ea pe un ton care vroia să pară sever.

Nicolas izbucni în râs și o strânse încă o dată în brațe.

– Noapte bună, Thea. Somn ușor.

În cadrul ferestrei, luna semăna cu o portocală mare, atârnată pe catifeaua neagră a cerului. Aici, la

Melinas, ea părea mai aproape de oameni. Făcea parte integrantă din universul lor. De câteva ore, de când Nicolas o compara pe ea, Thea, cu Artemis, zeița lunii, avea impresia că trăia sub influența acesteia. Grecia, patria zeilor, corespundea exact cu descrierile bunicii Yaya. Singurul neprevăzut era această întâlnire cu Nicolas Palmer.

Thea zâmbi și-și aranjă mai bine perna sub cap. În toată seara nu acordase nici măcar un gând scopului călătoriei. De ani de zile visa la acest moment și iată că, abia ajunsă, își pierdea capul! Trebuia să-și vină în fire: cumpărarea terenului era marea afacere a vieții ei. Mâine, trebuia să se ocupe serios de tranzacție. Mâine…

În această seară, datorită lui Nicolas, trupul ei se trezise la dorință, a dorință pasionată de care nu crezuse vreodată s-o simtă. În fața ei se deschidea o lume necunoscută.

Capitolul 3

Un jet brutal de apă rece o stropi pe tânără drept în față. Hotărât lucru, sistemul de instalații locale era o enigmă de neînțeles pentru oameni. Pe jumătate râzând, pe jumătate tremurând, se resemnă cu dușul rece. Așa era vacanța ei: pitorească și neașteptată.

Soarele o trezise devreme, dar nu-i purta pică. Se simțea în plină formă. Seara din ajun îi alungase toată oboseala călătoriei. Cu atât mai bine, fiindcă o așteptau probleme serioase. Îi va trebui toată energia pentru a negocia cu abilitate cumpărarea acestei case. Nu trebuia să întârzie. Abia trezită, se grăbi spre baie, dar când se trezi goală sub duș, nu putea să nu-și amintească de statuia lui Artemis și privirea lui Nicolas… O compara cu zeița. Comparația lui ar mai fi valabilă dacă ar vedea-o așa, cu părul roșcat lipit din cauza apei, cu trupul lucind de săpun? În ciuda jetului

rece, totul corpul începu să i se înfierbânte. Se înroși. Gândul că el ar putea-o contempla în ținuta Evei o tulbură. Acest bărbat era dintr-o stofă specială, seducător psihic ca și intelectual. Cum îl vedea, o cuprindea o excitație delicioasă. Pentru moment, era mai bine să-și alunge acestea din minte. Cu Aletha avea întâlnire.

Jumătate de oră mai târziu, ieșea pe verandă. Inspectă terasa. Nici urmă de Nicolas. Ce spera oare? Dimineața nu era consacrată afacerilor? Se instală la o masă în plin soare. Chelnerul, grăbit și amabil, îi aduse un ziar american, fără ca ea să-i fi cerut. Thea zâmbi. Data de alaltăieri. La ce bun să protesteze? Aici se trăia în alt ritm.

Termina cea de-a doua ceașcă de cafea când se auzi strigată. Se întoarse: o tânără femeie brună, mai scundă ca ea, cu rotunjimi mediteraneene agreabile, înainta cu un zâmbet larg. Aletha!

Ele nu se întâlniseră niciodată, dar Thea o recunoscuse imediat. Cele două verișoare se aruncară una în brațele celeilalte, sub privirea înduioșată a personalului.

– Thea, ești exact cum mi te-am imaginat! Atât de americană!

Aletha vorbea bine engleza dar, sub imperiul emoției, accentul ei grecesc răzbătea la fiecare cuvânt.

– Allie, sunt atât de bucuroasă!

Thea aproape plângea.

– Vino și așază-te la masa mea. Vrei o cafea?

– Bună idee, n-am avut timp să mănânc azi-dimineață.

Cele două femei se priviră o clipă în tăcere apoi izbucniră în râs ca două școlărițe care făcuseră o boroboață.

– Nu-mi vine să cred, Allie. După toți acei ani de corespondență, să mă aflu lângă tine! Dar spune-mi, accidentul fiului tău?

– Nu a fost nimic. Tânărul Dimitri seamănă bucățică ruptă cu tatăl lui: are talentul de a declanșa catastrofe! răspunse Aletha râzând. Se poate să fie din cauză că amândoi poartă același prenume. Cea mică este mult mai cuminte. O adevărată… kukla?

Allie ezita asupra cuvântului și Thea îi veni în ajutor:

– Păpușă.

– Da, asta-i.

Vorbea cu o voce blândă și melodioasă, potrivită cu personalitatea ei. Thea o găsea adorabilă.

Erau în plină discuție când Thea simți o prezență în spatele ei. Cu inima tresărindu-i, se întoarse. Nicolas le privea. Îmbrăcat în blugi și o cămașă de pânză albastră, era splendid.

– Allie, aș vrea… El este Nicolas. Aletha, verișoara mea.

Thea nu prea știa cum să-l prezinte. Privirea surprinsă și admirativă a verișoarei sale o făcea să se simtă și mai încurcată. Evident, Allie își punea întrebări asupra relațiilor lor.

– Încântat de cunoștință, Aletha.

– Nicolas, vrei să mănânci cu noi?

– Îmi pare rău, Thea, dar trebuie să mă duc în port. Am ceva treabă. Ne vedem mai târziu?

– Da, bineînțeles.

Le părăsi, lăsând-o pe Thea să înfrunte privirea amuzată a verișoarei sale.

– Ce ținută are acest american! Mai ales în blugi. Numai ei îi pot purta ca niște cow-boys!

Thea izbucni în râs pentru a-și ascunde jena.

– Adevărat, este un bărbat frumos. L-am întâlnit în avion. Urmează să se instaleze pe insulă.

– Înțeleg. Pare foarte amabil. Era timpul să întâlnești un om de genul lui. Și mai este și seducător, ceea ce nu strică.

– Allie, termină! De-abia îl cunosc. Nu este decât un prieten, nimic altceva.

– Poate că nu cunosc eu prea bine sensul cuvântului „prieten“ în engleză, o tachină Aletha cu ochi strălucitori. Dar am avut impresia că există altceva în privirile pe care le schimbați amândoi.

– Nu încerca să te eschivezi, vorbești bine engleză.

– Atunci, poate că americanii au o altă concepție despre prietenie, conchise verișoara ei râzând. Dacă vrei, putem trece să vedem casa bunii Louris. Proprietarul trebuie să vină acolo în această dimineață. O să te pun la curent pe drum.

Allie garase în fața hotelului. De-abia plecaseră, că Theia trebui să se țină de scaun: conducea la fel de repede și periculos ca Andreo. De altfel, toți locuitorii insulei conduceau ca nebunii. Dreptul de trecere îl avea cel care claxona mai tare sau înjura mai bine. Și toată lumea părea să se distreze de acest joc.

– Spune-mi ce s-a complicat în vânzarea terenului? întrebă Thea când își reveni din emoție.

– După cum știi, după plecarea bunicilor tăi, unchiul tău a preluat casa. Acum zece ani a vândut-o unui om, Spiros Prolisavis, actualul proprietar care vrea acum să se mute la Atena. În primăvară, ne-a propus să răscumpărăm terenul, dar Dimitri și cu mine nu eram interesați: prețul pe care îl cere este prea mare pentru majoritatea oamenilor de aici. Pentru o americană, este altceva. De aceea te-am înștiințat. Până acum câteva zile, eram convinsă că afacerea era ca și încheiată pentru tine.

Thea începu să tremure.

– Și apoi?

– Apoi s-a prezentat un nou cumpărător cu o ofertă mai interesantă. Optzeci de mii de drahme.

Tânăra făcu un calcul rapid.

– Adică… opt mii de dolari mai mult decât mine.

– Să știi că poți încerca să vorbești cu Spiros. Este un mare sentimental. Poate va prefera ca proprietatea să rămână în familie în loc să i-o cedeze unui străin.

– Și cine este cumpărătorul?

– Eu nu știu nimic, dar Spiros mi-a confirmat oferta acestuia azi-dimineață la telefon. Uite, iată granița proprietății. În curând vei zări casa și plaja.

Allie părăsi drumul ce mergea de-a lungul coastei și, peste câteva secunde, casa Yayei le apăru, albă în soare, exact cum și-o imaginase Thea. Înconjurată de un patio pietruit, domina terenul care cobora în pantă lină până la plajă, o mică fâșie de nisip ascunsă între stânci. Peste tot ghivece plantate cu flori colorau peisajul.

Allie oprise mașina. Thea ieși. Paralizată de emoție, contempla pământul natal al bunicii. Pământul ei! Acum când îl văzuse, știa că-l vroia mai mult decât orice pe lume. Dacă va trebui să se bată pentru a-l obține, se va bate!

– Nu văd mașina lui Spiros, spuse încet Allie. Mi-a spus că s-ar putea să întârzie, dar a lăsat casa deschisă ca să poată fi vizitată.

Ușa de la intrare se afla în fața mării. O pisică grasă, gri, torcea la soare cu un aer foarte fericit. Și cum să nu fie? Acest loc semăna cu paradisul. Un lămâi își lăsa umbra să cadă peste peron. Ce minunăție ar fi să te trezești în fiecare dimineață în acest peisaj de vis!

Când Thea păși pragul, inima i se strânse de emoție. De mică, învățase să iubească această casă fără s-o cunoască. Acum când o descoperea, era vrăjită de simplitatea ei. Ușa ducea direct spre o cameră mare pardosită cu ceramică, care servea drept bucătărie și sufragerie totodată. Ferestrele dădeau spre mare. Erau încadrate de obloane albastre. Un șemineu din piatră se afla lângă unul dintre pereți. Dintre cele două odăi, Thea o preferă imediat pe cea cu vedere spre mare. Într-o cămară veche, Spiro Prolisavis amenajase o baie cu tot confortul modern.

– Aud venind o mașină.

Până atunci, Allie rămăsese afară pentru a nu tulbura primul contact al Theiei cu casa sa.

– Sosesc.

Își șterse lacrimile de fericire care-i curseseră pe obraji, și-și strânse mâna în dinți, gata să-și apere drepturile împotriva tuturor.

Spiro Prolisavis era un omuleț rotund, amabil și vizibil foarte jenat de problema neașteptată pusă de noul cumpărător. Lupta între interes și sentimente i se citea clar pe față. Începu să se scuze îndelung pentru întârziere, le pofti pe cele două vizitatoare să se așeze și propuse o cafea pe care amândouă o refuzară. Discuția fu antamată, cu Aletha servind drept translator. Thea era hotărâtă să se îndatoreze pentru a oferi aceeași sumă ca străinul, dar, după

primele cuvinte, văzu că speranțele i se spulberară: străinul era hotărât să supraliciteze la orice nouă ofertă.

– Vrea cu adevărat terenul, explică Spiro, are nevoie pentru afacerile sale. A cumpărat deja proprietatea vecină și va plăti orice preț ca s-o obțină și pe aceasta. Acest american pare foarte hotărât.

American? Afaceri? Pe măsură ce Allie traducea, o bănuială groaznică se furișa în mintea Theiei. Cu stomacul strâns, îl auzi pe Spiro continuând:

– Vrea să implanteze o societate de locații de vapoare. Asta ar da de lucru oamenilor de aici. Înțelegeți-mă, mi-ar place mai mult să vă vând dumneavoastră terenul, dar am nevoie de bani.

Thea inspiră adânc.

– Și cum se numește acest american?

– Palmer. Nicolas Palmer.

Pe drumul de întoarcere, nimeni nu scoase nici un cuvânt. Aletha o plângea pe vară-sa din toată inima și Thea fierbea de furie. Nicolas. I-ar fi plăcut să-l strângă de gât. La amintirea sărutărilor schimbate în ajun, se înroși de umilință.

– Precis este o coincidență, se hazardă în cele din urmă Allie. Nu știa că și tu vroiai să cumperi această proprietate. O să se aranjeze…

– Sper! exclamă Thea. Cine râde la urmă, râde mai bine.

În acea clipă, în venele ei curgea sângele fierbinte grecesc. Allie se surprinse plângându-l pe acel Nicolas

Palmer. Nu știa în ce se băgase! După privirea furibundă a verișoarei sale, soarta lui nu va fi prea blândă. O lăsă pe Thea în fața hotelului. Tânăra urcă imediat spre camera ei. Trebuia să se calmeze pentru a reflecta la toate acestea.

În loggie o aștepta o surpriză. Nicolas, foarte nervos, se foia de colo până colo în fața ușii ei. Ea vru să bată în retragere, dar el o zărise.

– Thea, eu…

– Cum ai putut? Știai de la bun început că era casa bunicii mele!

Sub efectul mâniei, ochii ei albaștri deveniseră aproape negri. O mințise, o mințise cu nerușinare!

– Îți jur că nu. Am avut bănuieli, dar speram să fie vorba despre altă proprietate. Sunt multe de vânzare pe insulă. N-am aflat adevărul decât adineauri.

– Atunci, cumpără un alt teren! N-ai nevoie de ăsta în mod special!

Deschise ușa camerei, pregătindu-se să-i închidă ușa în nas lui Nicolas, dar acesta, prevăzându-i gestul, o împiedică și intră după ea.

– Din nefericire am, răspunse el pe un ton abătut. Am cumpărat deja terenul de alături și am început lucrările.

– Foarte nedrept!

Ea era gata să izbucnească în lacrimi și făcu un effort să se stăpânească. El ar fi fost capabil să profite de un moment de slăbiciune.

– Thea, îți dau cuvântul meu că nu știam… M-am rugat cerului ca bănuielile mele să fie nefondate. Și dacă aș fi avut certitudinea, ți-aș fi vorbit imediat.

– De ce, mă rog?

– De la prima privire mi-am dat seama că o să contezi pentru mine mai mult decât alte femei pe care le-am întâlnit în viață. Ești diferită…

– Nu am ce face cu cuvintele tale frumoase! Am traversat jumătate de glob pentru a răscumpăra pământul familiei mele, pentru a da viață visului meu dintotdeauna și iată-mă înlăturată de un om pe care-l consideram prietenul meu. Crezi că o să renunț?

– După cum te cunosc, m-ar mira.

Vru s-o ia de umeri, dar Thea se feri. Reacția ei păru să-l mâhnească.

– Nu te-am mințit.

Vorbise serios, cu o voce încordată. De această dată, Thea nu-și putu reține lacrimile. El se apropie de ea, tulburat s-o vadă într-o asemenea stare.

– Lasă-mă, Nicolas. Te rog…

Dintr-o dată, furia ei dispăru, lăsând loc tristeții.

– Nu înainte de a te convinge de sinceritatea mea. N-aș fi putut să-ți joc o asemenea festă, Thea.

În voce i se simțea emoția și îngrijorarea din privire pleda pentru el.

Nu, nu știuse nimic. Nu, nu-și bătea joc de ea. Această constatare o ușura, dar fondul problemei

rămânea neschimbat. Nicolas și ea își disputau același teren pentru motive diferite, dar fiecare era decis să-l obțină. Bătălia era inevitabilă.

– Spune-mi că mă crezi.

Ochii lui o implorau.

– Te cred, Nicolas. Acum, pleacă, te rog.

– Thea, avem de vorbit.

– Nu am nimic să-ți spun. Am nevoie să gândesc în liniște. Lasă-mă singură.

Nicolas dădu să spună ceva, dar apoi se resemnă. O salută scurt înainte de a dispărea.

Thea se prăbuși pe pat cu tâmplele-i arzând, frustrată și disperată în același timp. Acest bărbat care o tulbura, acest bărbat era dușmanul ei. Atracția fizică pe care o simțise față de el la început, se transformase în decursul orelor în ceva mai profund, mai puternic, în ceva ce nu mai simțise pentru nimeni. Era de neînțeles, inexplicabil și faptul că trebuia să se bată în prezent, nu schimba cu nimic lucrurile. Dimpotrivă, asta complica totul, fiindcă nici unul nu putea câștiga fără a-l răni pe celălalt. Indiferent ce-ar face, erau prinși într-o capcană. În zece zile, Spiro își va da răspunsul. Iar oferta lui Nicolas era tentantă…

Thea închise ochii o clipă. Se simțea atât de obosită. Toate aceste emoții o epuizaseră. Fără să-și dea seama, căzu într-un somn greu…

Capitolul 4

Thea tresări. O mână nerăbdătoare îi bătea la ușă. Dar unde se afla? Înserarea cuprindea o cameră necunoscută. Ah da! Melinas! Nicolas… Amintirea disputei o trezi ca și cum i s-ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece. Sări din pat. Și dacă era el? Nu va deschide. Ba da, va deschide! Să nu creadă cumva că-i este frică de el.

În spatele ușii nu era decât un imens buchet de trandafiri, aproape ascunzându-l pe tânărul curier care-l aducea. Intrigată, Thea luă florile. Parfumul lor o încântă. Curierul îi întinse o carte de vizită acoperită cu un scris hotărât, foarte masculin:

Artemis,

Putem fi rivali fără a fi dușmani. Cocteil la ora șapte, dacă ai curajul.

Nicolas

Ce obrăznicie! În ciuda a toate, Thea nu se împiedică să zâmbească. Făcând apel la curajul ei, încerca s-o provoace. Să ridice sau nu mănușa? Revederea risca să complice o afacere deja încurcată. Pe de altă parte, era înțelept să taie orice contact când se afla așa cum era ea, în poziție de inferioritate? Fiindcă nu putea niciodată propune atâția bani ca adversarul ei, tactica îi comanda să nu se închidă într-un turn de fildeș… Și apoi, florile miroseau așa de bine! Și avea mare chef să accepte.

Luă o carte de vizită dintr-un sertar și răspunse:

Nicolas

Rivalii nu sunt neapărat dușmani. Vin în hol la ora șapte.

Artemis

Nu-i rău, își spuse Thea. Prin acest bilet, el va fi cel care va aștepta și în același timp, ea va prelua inițiativa, în loc să se plictisească în camera ei așteptând.

– Poți să-i dai asta domnului Palmer?

La vederea bacșișului generos care însoțea depeșa, curierul se grăbi să încuviințeze. Dispăru cu un zâmbet încântat.

Thea mirosi trandafirii. Erau superbi. Nicolas știa să se arate amabil. Nimic nu-l forța să trimită acest buchet.

Ora șase. Avea tot timpul să se pregătească. Să vedem… Trebuia să facă o impresie bună: se impunea un amestec de relaxare și sofisticare. Dacă Nicolas putea să-și păstreze calmul într-o asemenea situație, de ce nu ar putea să reușească și ea? În fond, puteai să te sfâșii cu dinții în ring și apoi să-ți strângi mâna la sfârșitul partidei. Așa se întâmplă între oameni civilizați.

Deci, o ținută sofisticată… Examină cu atenție resursele garderobei sale. Da, asta era potrivită. Scoase o rochie-furou de culoare crem, ușor crăpată într-o parte. Exact ceea ce convenea unui cocteil „de afaceri".

Îmbrăcă rochia și se privi în oglindă. Veștmântul ușor din mătase, dezvăluia mai curând decât ascundea formele ei armonioase. Zâmbi. Povestea cu tactica era o scuză. Dacă ea alesese această rochie era ca să-i pară lui frumoasă. Pentru el. În ciuda a toate, acest bărbat o atrăgea. În fond, problema cu terenul nu era din vina lui… Scoase un oftat adânc. Nu era cazul să mai analizeze atât. Își va alunga gândurile negre și va profita la maximum de seară, păstrându-și capul pe umeri, bineînțeles! În rest, se va vedea mai târziu ce va ieși!

O pereche de sandale de lac negru, câteva picături de parfum și era gata. Oglinda îi reflecta o imagine radioasă. Culoarea rochiei îi scotea în evidență bronzul pielii.

Reușise să se metamorfozeze și se felicita: foarte sofisticată, era de o frumusețe aproape provocatoare! Ieri, părea foarte tânără, naivă, inocentă. În această seară părea o femeie de lume experimentată, conchise Thea cu satisfacție. Zâmbi. Experimentată? Zâmbetul se transformă în râs. Mă rog, esențialul era ca Nicolas așa să creadă! Va fi surprins s-o vadă atât de sigură pe sine și acest avantaj psihologic va fi binevenit…

Când să iasă, avu o inspirație bruscă: alese cel mai roșu dintre trandafiri și și-l prinse în decolteu.

Din loggia care deservea camerele se auzeau râsete, muzică. Dar dedesubt, terasa era pustie. Dintr-o dată, o cuprinse neliniștea. Sigur că dorea cu nerăbdare să-l întâlnească pe Nicolas, dar nimic nu mai era la fel. După ceea ce se petrecuse între ei, va putea păstra oare aparențele? Își azvârli buclele roșii pe spate. Stupid. Evident că va reuși. Respiră adânc și se strădui să se calmeze. Urma să-și întâlnească adversarul și să petreacă o seară fermecătoare, vorbind cu el despre altceva.

Nicolas măsura holul în sus și în jos. De cum o văzu se grăbi s-o întâmpine:

– Foarte drăguț…

Complimentul era cam scurt, dar continuarea se citea în ochii lui. Thea zâmbi. În ciuda bunelor ei intenții, bătăile inimii i se accelerau într-un mod neliniștitor. Încercă să facă pe blazata.

– Nici tu nu arăți rău, în genul zeu grec.

Purta un pantalon kaki și o cămașă de mătase deschisă neglijent peste pieptul bronzat.

– Mulțumesc.

Pronunțate cu această voce senzuală, un pic voalată, chiar și cuvintele mai simple luau o altă semnificație. Brusc, Thea îi văzu privirea fixată pe pieptul ei. Trandafirul… Nu spunea nimic, nu o atingea, dar Thea avu dintr-o dată impresia că este goală în fața lui. Amintirile din ajun o asaltară: sărutările lui Nicolas, mângâierile lui… Îngrozitor de tulburată și jenată, obrajii îi luară foc. Trebuia să rupă vraja, și repede.

– Mulțumesc pentru flori. Sunt minunate.

– Da? Mă bucur că-ți plac.

Părea foarte fericit, aproape ca un adolescent care vine la prima lui întâlnire. Această reacție juvenilă o surprinse pe Thea și o încântă în același timp. Era atât de neobișnuit la un bărbat ca el.

– Ți-am apreciat mult gestul, Nicolas. Dar nu erai obligat…

– Păreai atât de răvășită când te-am părăsit. Îmi este insuportabil să te știu nefericită. De atunci, m-am gândit încontinuu la tine.

Thea plecă ochii. Erau rivali sau nu? Dacă da, el n-ar trebui să-și facă atâtea griji.

Nicolas o luă blând de bărbie.

– Hai să uităm totul. Suntem aici să ne distrăm, afacerile pot aștepta până mâine, vrei?

Ea zâmbi.

– De acord.

– Perfect! Hai să participăm la sărbătoare.

Ea își aminti de râsetele și ecourile muzicii auzite când cobora.

– Ce se sărbătorește?

– Îți voi explica imediat. Vino cu mine să bem ceva acolo, după care te voi antrena în labirintul acestei nopți foarte speciale!

O luă de umeri cu un gest tandru și protector în același timp. Thea tresări la atingerea mâinii lui pe brațul ei gol. Acest bărbat îi producea un efect inexplicabil. Era ca și cum între ei exista un flux magnetic, atrăgându-i unul către celălalt.

Mica piațetă furnica de oameni. Nicolas o trase pe tânără lângă el pentru a o feri de lumea care se înghesuia veselă. Tavernele gemeau de clienți și peste tot mici orchestre cântau bouzouki. Se formau grupuri de dansatori. Domnea o atmosferă de euforie, de bucurie simplă în tot locul.

Doi tineri trecură pe lângă Thea și scoaseră un fluierat admirativ, însoțit de un comentariu pe care Nicolas nu-l înțelese.

– Ce au spus?

Thea se înroși.

– Că am picioare frumoase.

– N-au gusturi proaste, spuse Nicolas încruntându-și sprâncenele.

Era cumva gelos? Se comporta de parcă îi aparținea, de parcă vroia să-i interzică oricui s-o privească.

Înainte să-i fi putut analiza reacția curioasă, Nicolas o conduse la o masă din apropiere. Taverna era luminată de mici lanterne multicolore și de acolo, muzica se auzea foarte bine. Thea începu să bată ritmul cu piciorul. Toată lumea părea așa de veselă în acea seară!

– Ai de gând să-mi explici ce se întâmplă?

El o sărută ușor pe buze.

– Ai noroc, este ziua mea anuală de cumsecădenie. Astăzi se cinstește sfânta Constantina, o martiră ortodoxă din timpul cruciadelor. A fost omorâtă de musulmani fiindcă refuzase să dea copiii insulei, pe care-i ascunsese într-o peșteră. A murit salvându-le viața.

– Ce curaj… Dar găsesc cam curios că această comemorare este atât de veselă.

– Mai există și altceva.

El făcu o pauză, stârnind și mai mult curiozitatea tinerei.

– Musulmanii au atacat insula în ziua celebrării unui vechi cult păgân dedicat lui Artemis. Și deși grecii sunt creștinați de mult timp, cultul zeiței și cel datorat sfintei se amestecă. Astfel că ziua cu lună plină din august este sărbătorită cu dublu entuziasm.

– Ce coincidență stranie.

Thea găsea fascinant acest amestec de cult creștin și păgân.

Un bătrân așezat la o masă vecină, surprinsese conversația lor și văzând că Nicolas se limitează doar la asta, se hotărî să intervină:

– Îmi permiteți să intervin și să completez ceea ce a spus domnul? Povestea care leagă Artemis de această insulă este foarte interesantă. Dacă vă plictisesc…

– Dar deloc, dimpotrivă!

Thea era încântată. O interesa tot ce era legat de legendele Greciei.

– Artemis, zeița lunii și a vânătorii, iubea în mod special mica noastră insulă. Într-o zi, se îndrăgosti de un simplu muritor – frumos ca un zeu – care vroia să devină regele lui Melinas. Amândoi s-au înfruntat pentru a pune mâna pe pământul pe care-l râvneau. Ceea ce n-a împiedicat ca dragostea lor să crească. Într-o bună zi, Artemis, înțelegându-și puterea sentimentelor, hotărî să împartă insula cu cel pe care-l iubea. Dar Zeus, tatăl ei, regele zeilor din Olimp, nu vedea cu ochi buni unirea sa cu un muritor. Îi ordonă să părăsească Melinas și să-și abandoneze iubitul, căci altfel îl va omorî.

– Și ce-a făcut ea?

– Îl iubea prea mult pentru a accepta ca el să moară. Se supuse, însă obținu de la Zeus permisiunea de a se întoarce la Melinas o dată pe an, în noaptea cu

lună plină a lunii august. Legenda spune că ea își regăsește amantul într-o peșteră care se deschide spre mare. Îi oferă un trandafir de culoarea lunii, de un auriu atât de diafan, încât nu poate fi decât de esență divină. Dimineața când ea dispare, trandafirul se transformă în aur adevărat, în amintirea sacrificiului zeiței pentru cel pe care îl iubea.

– Ce frumos! oftă Thea.

– Dacă vă duceți să vizitați templul, puteți vedea trandafirul de aur desenat pe mozaicul solului. Pe insulă, tradiția vrea ca tinerele să ofere un trandafir galben iubiților lor, ca gaj al sentimentelor lor. Noi cultivăm o varietate de trandafiri care au aproape culoarea razelor de lună. Petalele sunt de o delicatețe aproape extremă și parfumul o adevărată încântare.

– Unde se află templul lui Artemis? întrebă Nicolas.

– În peștera unde sfânta Constantina a ascuns copiii. Un arheolog a descoperit micul templu ascuns în fundul peșterii. Turiștii vin cu sutele! Oricine va putea să vă indice drumul.

– Mulțumesc că ne-ați spus această legendă frumoasă, spuse Thea zâmbind. Sper să văd templul în curând.

Bătrânul părea încântat că găsise un auditoriu atât de atent. Se retrase după ce le ură o seară plăcută.

– Și acum, Nicolas, recunoaște! Cu cât l-ai plătit ca să-mi povestească această legendă frumoasă?

În ciuda plăcerii pe care o avusese să-l asculte pe bătrân, nu putea să nu stabilească o paralelă cu ceea

ce li se întâmpla lor și această coincidență i se părea suspectă. Bineînțeles, marea diferență era că între ei doi nu exista dragoste. Era pur și simplu atrasă de Nicolas, nimic altceva… Mă rog, așa spera.

Tovarășul ei ridică brațele spre cer într-un gest tipic grecesc, ceea ce o făcu pe tânără să zâmbească.

– Nici o drahmă, îți jur. Nu l-am văzut niciodată până în seara asta. În ciuda bănuielilor tale jignitoare, o să te duc la peșteră dacă ești cuminte.

Puse mâna pe brațul Theiei și o apăsă ușor.

– Cum asta, dacă sunt cuminte? Ce impertinentă condiție!

– Draga mea, în dragoste ca și la război, toate loviturile sunt permise.

– La fel și în afaceri.

Thea își mușcă buza. N-ar fi trebuit să spună asta… Nu în seara aceasta. În fond, Nicolas nu era vinovat de această situație imposibilă.

– Te gândești în continuare la pământul pe care vreau să-l cumpărăm?

Văzu cum în ochii lui apare o sclipire aproape dureroasă.

– Este greu să fac altfel. Reprezintă atâta pentru mine.

– Pentru tine are o valoare sentimentală, pentru mine este vorba de a-mi câștiga pâinea. Îmi risc viitorul… Totuși, refuz să mă las obsedat de această poveste. De altfel, când sunt cu tine uit totul.

Vorbea ca un om rănit profund, dar Thea nu ținea cont. Îi purta pică fiindcă dorința ei de a cumpăra casa era considerată de el ca un simplu capriciu. Visul vieții sale era pe cale să se destrame și ea ar fi trebuit să reacționeze cu indiferență?

– Cu atât mai bine pentru tine dacă o să reușești. Am fără îndoială mai puțină voință ca tine.

– Mai puțină voință? M-ar mira, Thea…

Îi luă mâna încetișor. Tânăra se înfioră la contactul lui.

– Ascultă-mă. Să nu ne mai certăm pe tema asta în această seară.

– Știi cât sunt de atașată de această casă?

Toată emoția pe care începea să și-o controleze, izbucni la lumină.

– Din cea mai fragedă pruncie visez să o pot cumpăra într-o zi. Să fiu atât de aproape de reușită și să văd totul spulberându-se este mai mult decât pot suporta.

– Și tu știi de câtă vreme sper să mă stabilesc în aceste insule? De câte luni caut locul ideal? Golful de la marginea proprietății bunicii tale este singurul unde apa este suficient de adâncă pentru ancorarea vapoarelor mari.

În tot timpul pledoariei, strângea mâna Theiei până la a o face s-o doară. Cel puțin trebuia să-i acorzi meritul sincerității: avea într-adevăr nevoie de acel teren.

– Va fi deci o luptă între comerț și sentimente. Fie ca cel mai bun să câștige!

Nicolas se întrebă o clipă dacă ea îl ironiza. Dar nu, Thea ridică spre el o privire tristă și limpede.

– Da, s-ar putea prezenta lucrurile și așa.

– Ce o să ne facem? Tu vrei terenul și eu la fel. Și amândoi din motive întemeiate… Cum să rezolvi o asemenea dilemă?

– Aș plăti scump ca să aflu, oftă Nicolas. Oricum, decizia nu ne mai aparține. Spiro Prolisavis va avea ultimul cuvânt. Până atunci, îți propun un armistițiu. Doar pentru seara aceasta. Să încercăm să ne uităm problemele și să vorbim despre subiecte plăcute.

Thea zâmbea fără să vrea.

– Despre ce?

– Despre tine, de exemplu. Atât de drăguță, atât de atrăgătoare… Sunt fericit că mă aflu lângă tine.

Vocea interlocutorului ei se făcu gravă, blândă ca o catifea. Thea se blestemă că este atât de slabă, atât de vulnerabilă și receptivă la cel mai mic avans al lui. I-ar fi plăcut să întindă mâna spre el, să-i mângâie părul negru ce se vedea prin deschizătura cămășii. Dar vai! Între ei exista un obstacol.

– Nicolas, mi-e tare teamă de tine, teamă de puterea pe care o ai asupra mea. Prefer să păstrez distanța, să nu-mi complic viața. Această poveste cu proprietatea îmi ajunge deja…

– Mi-ai promis să nu mai vorbești despre asta.

Ea simțea cum stomacul i se strânge sub privirea lui. Era neașteptat, tulburător… și delicios.

– De acord. Dar tu profiți de situație.

– Ce am spus atât de grav? Doar că ești fermecătoare și foarte atrăgătoare în această rochie. Adaug că doresc foarte mult să te iau în brațe.

În jurul Theiei lumea dispăru, taverna și luminile ei multicolore păliră. Muzica îi ajungea la urechi ca printr-o ceață groasă. Nu exista decât ea și ochii întunecați ai lui Nicolas care căuta să-i pătrundă gândurile cele mai secrete.

– Ce comandă domnul și doamna?

Tânăra coborî brusc pe pământ. Un chelner, tot numai zâmbet, stătea în picioare lângă masa lor. Muzica își redublase sonoritatea, sărbătoarea era în toi.

– Vrei să mănânci? propuse calm Nicolas.

Văzându-l atât de sigur pe el. Thea se întreba dacă nu visase clipa sublimă din care își revenise.

– Poate ceva ușor.

După atâtea emoții, cum de îi mai era foame? Era adevărat că sărise peste masa de prânz.

Chelnerul se grăbi să spună.

– Cred că avem ce vă trebuie – un platou cu aperitive care seamănă cu o adevărată masă în miniatură. Vreți să încercați?

– Îmi pare o idee bună, nu-i așa Thea?

– Da, foarte bine.

Nicolas nu-i lăsase mâna… Se lăsa noaptea. În jurul lor, lampioanele colorate se înveseliseră și ele. Chiar luna părea să ia parte la petrecere – lampion de aur pe pânza întunecată a cerului.

– Ce loc magnific!

– Nu știu dacă insula ne-a vrăjit. Tot ceea ce știu este că trăim o noapte feerică. Să bem pentru farmecul necunoscut care ne învăluie.

Ridică paharul și Thea acceptă toastul râzând.

– Nicolas, ce surpriză. Nu te-aș fi crezut niciodată atât de romantic.

– Consideri că am un aer prea respectabil pentru asta?

– Nu, dimpotrivă. Sub aparența ta de gentleman presimt un temperament de aventurier care se potrivește greu cu romantismul. Dacă ai fi trăit în secolul trecut, pariez că ai fi preferat vânătoarea de balene în locul suspinelor romanțioase din dosul paravanelor din saloane. Mă faci să mă gândesc la…

– Hai! Ai spus prea mult sau nu suficient.

– … la un pirat, iată!

Departe de a fi vexat, Nicolas izbucni în râs. Și imediat, amândoi aveau lacrimi în ochi.

– Eu, un pirat! Te găsesc prea temerară să îndrăznești să te vezi cu mine! Compania unor astfel de oameni nu-i o glumă.

– Nu mi-e frică de nimic!

– Bănuiam. La zece ani, trebuie să fi fost teroarea cartierului.

– Nu încerca să mă faci să cred că ai fost un sfânt, domnule Palmer.

– Nu încerc nici eu, am oroare de cauzele pierdute dinainte. Când aveam zece ani, părinții mă vedeau magistrat sau medic. Până la urmă s-au mulțumit cu vocația mea de marinar, chiar prea fericiți că n-am ajuns delincvent.

Exagerarea o făcu pe tânără să râdă. Nicolas, o haimana? În fond, nu era de neimaginat.

– Aspirațiile mele maritime li s-au părut cel mai mic rău…

– De ce te-a atras așa de mult marea?

– Nu știu. Cum să-ți explic?

Acum își reluase tonul serios.

– Mi-a plăcut oceanul din momentul în care l-am văzut prima oară. Mi-am promis să devin marinar într-o zi. Părinții mei sperau că-mi va trece. Din fericire, dorința lor nu s-a împlinit! M-aș fi plictisit de moarte în pielea unui judecător. Dar tu, Thea, ce te-a îndemnat să-ți pui pe picioare propria afacere?

– Groaza de munca de rutină. Ajutată de noroc, am știut să iau decizia potrivită la momentul oportun. Tinerețea și entuziasmul, departe de a-mi fi un

handicap, mi-au permis să depășesc greutățile, să trec peste obstacole, fără să-mi dau seama de riscurile pe care mi le asumam.

– Nu cred că norocul a avut mare legătură cu reușita ta. Mai curând aș pune pe seama înțelepciunii!

– Dacă aș fi înțeleaptă, n-aș fi făcut uneori prostii…

Thea se gândea la Robert. Încă o dată, Nicolas reacționă ca și cum citea în ea.

– Logodnicul tău?

– Da. A fost o greșeală, dar experiența m-a învățat multe.

Zâmbi jenată. Nicolas interpreta altfel. Această poveste cu logodna îl scotea din sărite. Se înșela asupra sensului cuvintelor: acolo unde ea vorbea de experiență morală, el înțelese experiență sexuală. Să și-o imagineze în brațele altui bărbat îi era insuportabil. Îi aruncă o privire sumbră. Dacă ar pune mâna pe acel Robert! Precis unul dintre acei libertini avid de plăceri, pentru care dragostea nu este decât o glumă!

Dacă l-ar fi cunoscut pe adevăratul Robert, ar fi râs de temerile lui… Dar se lăsa orbit de gelozie.

– Nicolas? S-a întâmplat ceva?

– Totul este în regulă, răspunse el sec. Încercam să mi-l reprezint pe logodnicul tău. Un nebun, fără îndoială. Altfel de ce te-ar fi lăsat să pleci?

– Nu eram chiar genul de femeie care-i convenea.

Nicolas făcu ochii mari. Ce vroia să spună cu asta? Când ești cu o femeie ca ea ce ți-ai putea dori mai mult?

Chelnerul sosi la timp ca să-i întrerupă. Întorsătura curioasă pe care o luase conversația începea să devină jenantă. Tânăra nu înțelegea schimbarea bruscă de dispoziție a tovarășului său. Începură să ciugulească din aperitivele delicioase așezate pe platoul din fața lor. Se aflau acolo: feta, brânza locală, măsline negre, murături, chifteluțe picante, sărmăluțe din miel în frunză de viță, iaurt aromatizat cu diverse ierburi și usturoi, salată de vinete. Un adevărat festin!

Thea găsi totul minunat și mâncă până la ultima măslină.

– A fost așa de bun, zâmbi ea, ca pentru a se scuza de apetitul ei.

– Te înțeleg. Ador bucătăria grecească. Vrei un desert?

– Nu, mulțumesc, nu mai pot. Dar o cafea, cu plăcere.

– Grecească? Te previn că este mai tare decât cafeaua noastră americană.

– Ar fi păcat să n-o încerc.

Chelnerul reveni cu două ceșcuțe pline cu o băutură neagră și aromată.

– Este făcută în așa fel, explică Nicolas, încât o parte din zaț rămâne în suspensie. Trebuie deci așteptat să se depună în fundul recipientului, înainte de a bea cafeaua.

– Știu, făcu Thea. Bunica mea îl lăsa să se lase pe fundul cești, apoi ghicea viitorul.

– A prezis ceva important?

– Da. Că voi locui într-o zi în casa ei…

O expresie ciudată ce aducea a tristețe trecu peste fața lui Nicolas.

– Ei bine! Vom verifica în curând predicțiile ei.

Da, vom vedea.

Nici unul dintre ei n-avea chef să mai adauge ceva. Ziua de mâine va veni repede. De comun acord, hotărâră să uite și să profite de noaptea care li se oferea.

Ca pentru a pecetlui pactul lor tacit, Nicolas luă mâna tinerei.

– Este o seară specială, nu-i așa Thea?

În vocea lui exista o notă de anxietate. Îi cerea să fie sinceră, să-l liniștească.

– Thea, răspunde-mi…

– Da, Nicolas. Această seară este specială.

Ea văzu cum privirea lui se ațintește asupra buzelor ei și, încă o dată, simți puterea extraordinară a magnetismului său.

– Aveam nevoie să te aud spunând-o. Vrei să facem un tur al locului?

Thea acceptă cu entuziasm. Acest scurt schimb de cuvinte fusese atât de intens încât simțeau nevoia să uite, să se amestece în vârtejul sărbătorii. Cu cât se apropia miezul nopții, cu atât muzica se auzea mai tare. Mulțimea era cuprinsă de un soi de exaltare.

Vibra în ritmul muzicii, oferindu-și delirul zeiței păgâne sărbătorită în această noapte de veselie. Un pic timidă la început, acum Thea râdea din toată inima. Brațul lui Nicolas devenea mai insistent în jurul taliei ei. Erau contaminați! Peste tot, oamenii dansau. În apropierea lor se forma un cerc, li se făceau semne. Thea ezita. Mică, învățase figurile dansului sirtaki, dar apoi… Înainte de a se putea eschiva, Nicolas o trăsese în dans. Spre marea ei surprindere, regăsi fără greutate pașii complicați și micile sărituri care punctau muzica. Dar cel mai curios, era abilitatea lui Nicolas.

– Unde ai învățat? strigă ea râzând.

– La o nuntă grecească, în timpul ultimei mele călătorii. Sunt elev bun, nu?

– Excelent.

Abia se auzeau, fiindcă muzica era tare, amestecată cu râsete și exclamații de bucurie. Brusc, trandafirul din corsaj îi căzu la pământ. Thea îl privi căzând, neputincioasă. Prinsă în ritmul nebun al acestui dans complicat, îi era imposibil să-l ridice. Floarea dispăru curând, călcată de dansatori.

Dintr-o dată, orchestra schimbă stilul, părăsi sirtakiul pentru o melodie mai languroasă. Bărbații se îndepărtară, lăsându-le pe femei singure pe pistă. Fiecare crea pașii pe care-i inspira muzica. Thea începu să se onduleze, legănându-și șoldurile în ritmul lent, aproape erotic, de bouzouki. Părul roșu îi sălta pe umeri, reflectând lumina. Rochia se mula

peste formele pline și, la fiecare mișcare, crăpătura fustei dezvăluia o coapsă lungă și bronzată. Lăsându-se în voia melodiei lascive, dansa fără să vadă privirile admirative care o devorau. O singură privire exista pentru ea: aceea a lui Nicolas.

Când orchestra tăcu, rămase dorința lui, primitivă, animalică, dorința lui de bărbat pentru perfecțiunea trupului ei de femeie. N-o părăsise nici o clipă din ochi, concentrat ca o fiară asupra prăzii.

– Foarte drăguț.

Thea se înroși.

– Mulțumesc. La Roma…

– Știu, spuse Nicolas. Trebuie să facem ca romanii. Vino, hai să înlocuim trandafirul pe care l-ai pierdut.

O trase spre o mică tarabă unde se vindeau flori. Thea fu mișcată de atenție. Nicolas ținea să aleagă o floare. Fără să ezite, scoase din vasul mare un trandafir, galben pal, de culoarea lunii.

– Foarte bună alegere, domnule, spuse florăreasa. Ați luat trandafirul de aur al Melinasului.

– O floare perfectă pentru o femeie minunată, rosti el punându-i trandafirul în decolteu. Trandafirul lui Artemis pentru zeița mea…

Niciodată Thea nu respirase un parfum atât de dulce, atât de pătrunzător. I se urcă la cap, sau era oare vinul pe care îl băuse? I se părea că plutește pe un nor, izolată de lume și de larmă. Singură cu Nicolas, în altă lume.

– Îți place?

Cuvintele lui erau ca o mângâiere.

– Mult…

– Vrei să mergem până în port? Va fi mai puțină lume.

Trase trupul ei încălzit lângă al lui.

– De acord.

Coborâră străzile înguste din Melinas, siluetele lor înlănțuindu-se, profilându-se în clarul de lună. Aceleași raze de aur alb acopereau casele ca un halog strălucitor, transformând orașul într-un decor ireal. Thea se opri un moment pentru a contempla scena.

– Îți taie răsuflarea. Înțeleg de ce grecii consideră luna ca cea mai frumoasă dintre zeițe.

Nicolas nu răspunse. O luă în brațe și o sărută cu pasiune. Thea închise ochii. În depărtare, auzea vag sunete de bouzouki. Când Nicolas puse stăpânire pe buzele ei, uită tot ceea ce nu era acest sărut îmbătător care i se urca la cap ca un alcool foarte puternic.

După câteva minute lungi, foarte lungi, ea se eliberă ametită și tulburată până în fundul sufletului. Nicolas o ținea în continuare lângă el, cu brațul trecut în jurul taliei. Prin țesătura subțire a rochiei, îi simțea palmele care o ardeau.

– Vino. Lângă port este un loc pe care vreau să ți-l arăt.

Lăsând cheiul în urmă, ajunseră la un promontoriu care stătea aplecat deasupra mării. Acolo se afla o băncuță ascunsă între stânci.

– Aici, îi explică el obligând-o să ia loc lângă el, nevestele marinarilor vin să aștepte întoarcerea vapoarelor.

Thea deschise gura pentru a întreba mai mult, dar el nu o lăsă.

– Te vreau, Thea… Trebuie să știi că am nevoie de tine.

Deja o strângea lângă el, căutându-i buzele. Tânăra îi simțea răsuflarea fierbinte lângă obraz și mirosul un pic sărat al pielii lui o învăluia, senzual ca o mângâiere. Cum să nege dorința pe care o trezea în ea? Îl dorea la nebunie. Niciodată nu mai simțise asta pentru nici un bărbat. Era mult mai mult decât o simplă atracție fizică. Atracția fizică era indiscutabilă, dar se adăuga o emoție intensă și presentimentul că își aparțineau. Poate luna plină o făcea să-și șiardă capul? În orice caz, nu putea rezista. Îl înlănțui pe Nicolas și-i întoarse sărutul cu pasiune.

Gestul Theiei dezlănțui dorința tovarășului ei. Mâna lui urcă până la pieptul ei. Ea se cambră. Sfârcurile i se întăreau sub palmele lui, întinzând țesătura care-i separa de el. Îi scăpă un geamăt. Înfierbântat de reacția ei, Nicolas dădu la o parte bariera de mătase, dezgolindu-i pieptul alb, cu contururi perfecte. Îl auzi cum își ținea respirația, pierdut în fața unei astfel de frumuseți. Apoi se aplecă și-i sărută mugurii roz. Thea gemea de plăcere. Niciodată nu mai cunoscuse așa ceva și închise ochii, scăldată într-un ocean de pasiune.

Brusc, el se retrase și o cuprinse un val de gheață. De ce o abandona? Speriată, îi căuta fața în penumbră, inconștientă de tabloul senzual pe care-l oferea, așa cum se afla, pe jumătate goală. Liniștitoare, mâna lui Nicolas i se puse pe ceafă. Dar vizibil, el lupta să se controleze.

– Thea, nu putem face dragoste aici. În ziua când vei fi a mea, vreau ca nimic să nu ne poată deranja. Vreau să mă pierd în tine.

Să facă dragoste? Capul i se învârtea. Totul mergea prea repede.

– Nicolas, sunt așa de tulburată. Nu știu ce mi se întâmplă, nu… nu înțeleg ce m-a apucat.

Tovarășul ei o privi cu mirare nedisimulată. Părea atât de dezorientată! Îți venea să crezi că nu se culcase niciodată cu un bărbat. Era posibil, după ce fusese logodită? Evident că nu. Doar dacă… Nu știa ce să mai creadă. Dar dacă acea problemă cu terenul se întrepunea încă o dată între ei?

– Ce este Thea? Ce nu este în regulă? Din cauza terenului?

Vocea lui rămânea blândă, foarte calmă. Nu încerca s-o condamne, trebuia doar să afle.

Terenul? Theiei puțin îi păsa! Toată această treabă i se părea atât de departe! S-ar fi putut agăța de această cauză. Dar nu, ținea să-i spună adevărul. Ținea să afle din gura ei că nu cedase niciodată avansurilor de nici un fel și că nu se va da decât bărbatului cu care se va

căsători. Dar el, va înțelege, când toată atitudinea ei dezvăluia dorința pe care o simțea pentru el? Ezita, căutând cuvintele potrivite. El luă tăcerea ei drept jenă.

Ar fi trebuit să se arate mai răbdător. Din prima zi în care o văzuse, știa că nu era femeia care să capituleze așa ușor. Deși vibra toată de pasiune, pe primul loc era rațiunea. O bruscase. Fără să vrea, ci pur și simplu pentru că o dorea prea mult.

– Thea, îmi pare rău. N-am știut să mă înfrânez. Mă faci să-mi pierd capul. Ești atât de… Dacă te-am jignit, regret foarte mult.

– Nu trebuie, Nicolas. Eu ar trebui să mă scuz, ar fi trebuit să-mi revin mai repede.

– Meci nul, făcu el zâmbind tandru. Să spunem că am pierdut amândoi controlul situației.

Thea începu să râdă.

– Nu înțeleg prea bine. Se zice că luna plină îi face pe oameni să înnebunească. Asta trebuie să fie!

Ce nevinovată părea. Într-adevăr, dacă n-ar fi știut de logodna ei…

– Nicolas, este târziu. Trebuie să ne întoarcem.

– Haidem.

Urcară străduțele sinuoase, strâns înlănțuiți. Îi învăluia un soi de pace. Muzica și râsetele serbării le ajungea din când în când la urechi, atenuate ca într-un vis. În spatele lor, bărcile de pescuit și volierele dansau sub lună, legănate de valurile care se spărgeau de țărm.

Miezul nopții trecuse de mult. Artemis trebuie că-și întâlnise iubitul. Thea oftă. Nicolas o strânse lângă el.

O conduse până la ușă, ezită o fracțiune de secundă și o prinse de umeri. Ea se întoarse și se ghemui în brațele lui. De această dată, sărutul lui era blând, foarte tandru. Era exclusă orice pasiune, ținută cu grijă în frâu.

– Mulțumesc pentru această seară minunată, Artemis. Thea zâmbi, ce nume drăguț…

– Nu mai suntem rivali?

Cinstea o forța să recunoască faptul că nu mai simțea nici un fel de supărare.

– Nu am fost în această seară.

Ochii negri a lui Nicolas se cufundară într-ai ei, ca și cum căuta să-i citească în adâncul sufletului.

– Ai dreptate. Nu în seara aceasta.

O sărută ușor pe buze și se îndepărtă în noapte.

– Noapte bună, Artemis. Vise plăcute. Thea intră în camera ei. Parfumul trandafirilor umplea încăperea. Da, trăise într-adevăr o seară magnifică…

Capitolul 5

Thea dormi târziu în acea dimineață. Când deschise ochii, soarele îi inunda camera. Ora zece deja! Dar de ce să se grăbească? N-avea nimic special de făcut și, în fond, era în vacanță! Cu un oftat de satisfacție, se ghemui pe pernă.

Pe comodă trona buchetul oferit de Nicolas. Și în mijloc trandafirul de aur care îl înlocuise pe cel din decolteul ei. Nicolas… ce amintiri palpitante trezea simpla evocare a numelui său! Dorință nebună, tulburătoare, nevoia de apropiere, nevoie sfâșietoare care cerea să fie satisfăcută. Sigur că citise cărți care descriau gesturile de dragoste dar cum să compare acea expunere rece cu ceea ce trăia în acest moment? Cât despre experiența ei cu Robert, aceasta nu conta! Sărutările, mângâierile lui timide, o lăsau de gheață. Când Nicolas o strângea lângă el, se simțea cuprinsă de un asemenea foc încât nu putea rămâne

insensibilă. S-o sărute, era… ca și cum naviga în cea mai periculoasă călătorie, în centrul unui uragan, fără busolă. În ciuda dorinței de a păstra direcția, curentul o târa irezistibil, mai puternic decât voința ei. Era ca acei marinari care, conform vechii legende, cădeau pradă cântecelor melodioase ale sirenelor și, pierzând controlul navelor, se zdrobeau de stânci… Asta era pasiunea, o sirenă care te duce la pierzanie?

La lumina crudă a dimineții, obstacolele i se păreau foarte reale. Seara trecută, uitaseră de neînțelegerile lor, dar asta nu însemna că erau rezolvate. Thea dădu cearșeafurile la o parte. N-avea chef să înfrunte realitatea. De ce să nu facă un pic de turism în această dimineață? Va profita pentru a trece în revistă artizanatul local. Un mod bun de a îmbina utilul cu plăcutul.

După un duș rapid, pieptănat și un pic de ruj pe buze, coborî, foarte elegantă în rochia albă brodată în culori vii. Ținuta ideală pentru plimbare.

Terasa era aproape goală. După festivitățile de aseară, orașul întârzia să se trezească. Thea comandă o cafea. La fundul cești se depunea zațul. Măcar dacă ar fi putut ghici ce conduită să adopte. Precis, Nicolas va încerca s-o revadă și ea dorea același lucru. Dar înțelepciunea n-o sfătuia să se oprească înainte de a fi prea târziu? Cel care va reuși să cumpere terenul o va face în detrimentul celuilalt, eventualitate cu atât mai importantă cu cât legătura dintre ei ar fi mai

puternică. Dacă o rupea acum, vor suferi, fără îndoială, dar fără urmările ce erau de așteptat. Hotărî să aibă curaj pentru amândoi și să-l evite pe Nicolas pe viitor. Pentru a-și asuma această linie de conduită eroică fără a ceda tentației, îi va trebui o petrecere a timpului foarte încărcată, cu o ocupație precisă a fiecărei ore a zilei.

Chelnerul se apropie să debaraseze, surprins s-o vadă atât de deprimată. În ajun, dansa atât de veselă! La cererea ei, îi indică piața. Putea să caute acolo articole pentru prăvălia ei și cadouri pentru familie.

Cu un pas hotărât, coborî spre pod. Un vânt ușor făcea căldura foarte suportabilă. Oamenii zâmbeau. Yaya avusese dreptate, grecii erau într-adevăr un popor foarte primitor. În spatele zidurilor albe care protejau grădinile, se auzeau râsete, cuvinte animate. Înconjurate de portocali, fântânile arteziene clipoceau vesele. Portul apăru, luminat de soare. Ce zi senină! Pescărușii țipau, învârtindu-se în căutarea hranei. Pe chei, pescarii își reparau năvoadele. Mergând de-a lungul navelor de pescuit, Thea remarcă numeroase iahturi și mici voliere, legănându-se în vânt. Pe punte, turiștii profitau de timpul frumos ca să se bronzeze. Nicolas avea dreptate: Melinas era locul visat pentru a-și stabili afacerea… Nicolas! Iată că încă se gândea la el! Își promisese, dar… Se grăbi spre piață. Asta îi va schimba ideile.

Negustorii își înălțaseră tarabele cu fața la mare. Thea se amestecă încântată în mulțime. N-ar fi putut visa ceva mai exotic! Cumpărători, vânzători, rivalizau în discuții și gesturi, lăudând marfa, discutând un preț. Trecu mai întâi prin fața standurilor cu carne și pește. Urmau apoi brânzeturile de capră și măslinele cu aromă picantă, conservate în ulei sau saramură. Mai încolo, tarabele gemeau sub munți de portocale și lămâi, festival de aur și verde.

Reuși să ajungă până la urmă la ceea ce o interesa și, cu carnetul în mână, începu să studieze artizanatul local.

Mai întâi, dădu peste covoarele din lână albă. Examină cu grijă finisarea. Bună treabă. Pipăite cu mâna, covoarele își păstrau suplețea și moliciunea, calități inestimabile. Se interesă de preț și suma i se păru prea ridicată: era de așteptat să crească numărul de turiști! Va reuși să negocieze un preț mai rezonabil. Bătrâna care ținea standul se apropie de ea. Într-o greacă șovăielnică, Thea îi ceru numele fabricantului. Înțelegând că este vorba de fiul femeii, îi luă adresa cu grijă, hotărâtă să discute afacerea cu acesta, cât de curând posibil.

Orele treceau fără să-și dea seama și, când privi la ceas, după-amiaza era avansată. Din fericire, munca ei se dovedise rodnică. Luase numele mai multor artizani locali, a căror producție va face furori la „Sirena mării“. Găsise cadouri pentru toată lumea, inclusiv ea. Covoarele de lână albă erau atât de tentante încât nu

rezistă dorinței de a-și cumpăra unul. Va fi de mare efect în fața șemineului său. Cu brațele încărcate, urcă spre hotel. Soarele strălucea puternic pe cer și străzile i se păreau greu de urcat cu toate acele pachete. Când ajunse în fine la piațetă, nu se putu împiedica să nu se uite cu invidie la tavernele care, înghesuite unele într-altele sub bolțile lor de verdeață, păreau adevărate oaze de răcoare. Tentația era prea mare. Gâfâind se trânti în primul scaun. Ce plăcere să lenevească un pic. Comandă un pahar de vin rece și profită de aceste câteva clipe de odihnă bine meritată, uitându-se la acest vesel du-te-vino al trecătorilor. Totul părea ușor la Melinas… Sigur că nivelul de viață era mai puțin ridicat decât în America, dar, în înțelepciunea lor seculară, locuitorii insulei știau să se bucure de momentul prezent și de plăcerile mărunte pe care le acorda o natură clementă: soare, mare, peisaje feerice. Da, i-ar plăcea să locuiască aici.

Să locuiască aici. Dar pentru asta trebuia să cumpere casa. Gândurile o duceau înapoi la Nicolas. Atâta timp cât se plimba, solicitată de zgomotele și culorile pieții, îi era relativ ușor să uite. Dar, în prezent, îi era dor de el. Ieri seară, vorbeau veseli, așezați nu departe de aici. Și brusc, această singurătate îi păru insuportabilă. Trebuia să se ridice și să plece. Dar unde să se ducă? Să mănânce singură în camera ei? Dar la hotel risca să-l întâlnească pe Nicolas. Mai bine să rămână aici.

De altfel murea de foame. Comandă o salată grecească – roșii, castraveți, măsline negre și feta – încercând să nu dea atenție perechilor fericite care râdeau la mesele vecine.

– Pot să mă așez?

Thea tresări. În fața ei se afla Nicolas, îmbrăcat lejer cu blugi și o cămașă de poplin roz. Se înroși, confuză, încurcată și nebună de bucurie.

– Da, sigur. Așază-te.

Bănuia oare că făcuse totul pentru a-l evita?

– To… tocmai terminasem de mâncat.

– Văd.

Răceala tonului o uimi pe Thea. De ce se supăra? Explicația nu se lăsă așteptată.

– Vroiam să te invit în această seară. Cum eram reținut de antreprenorul meu, am lăsat pe puțin zece mesaje la recepție. Mi s-a spus că n-ai mai apărut de azi-dimineață. Din momentul în care m-am eliberat, am plecat în căutarea ta.

Thea zâmbi. În ciuda bunelor sale hotărâri, era încântată să-l revadă, încântată să afle că-i lipsise. Ar fi trebuit să plece, să găsească un pretext oarecare, dar nu se putea hotărî. O fascina.

Nicolas luă loc lângă ea și-și întinse picioarele lungi sub masă cu un aer degajat, dar Thea nu se lăsă înșelată. Știa că el o observă.

– M-am dus la piață. Vroiam să prospectez pentru prăvălie.

Arătă spre pachetele legate, de pe scaunul vecin.

– Am făcut și câteva cumpărături pentru mine.

– Ai găsit ce vroiai?

Thea povesti despre primul contact cu artizanii, explicând genul de marfă pe care căuta să-l importe în State. Nicolas punea întrebări, vizibil interesat. Ca excelent om de afaceri, se arăta un bun sfătuitor și în curând amândoi începură să discute cu entuziasm despre prețurile de cumpărare, problemele de vamă și costurile transportului. Thea lua notițe în carnețelul ei. Acest material îi va fi necesar în momentul efectuării vânzărilor.

Brusc, își dădu seama că nu mai vedea nimic. Ziua era pe sfârșite. Deja! Petrecuseră mai mult de două ore discutând. Și să mai spună că vroia să-l evite pe Nicolas! Seara nu fusese romantică, departe de asta, dar îi făcuse multă plăcere să schimbe idei cu el. Prea mult. Era timpul să se întoarcă.

Nicolas, un pic surprins de decizia ei bruscă – și de migrena subită pe care o invoca – se ridică imediat s-o însoțească.

– Nu ești obligat să mă conduci.

– Nu spune prostii. Nici gând să te întorci singură.

– N-am de traversat decât piața, râse Thea. Să știi, am făcut deja turul lumii fără păzitor.

– Știu, dar acum lucrurile sunt diferite. Suntem împreună. Vino. Și lasă-mă să-ți duc covorul. Cântărește o tonă.

Thea preferă să nu adauge nimic. Ceea ce frazele lui insinuau, ridicau întrebări pe care era mai înțelept să nu le pună pe moment.

– De altfel, nu țin să-mi asum riscuri.

– Riscuri? Care?

– Acela de a te vedea dispărând fără a stabili întâlnirea de mâine. Îți propun o plimbare pe mare cu vaporul meu. Promit să fiu un pirat foarte cumsecade și să nu te arunc în bucăți la rechini.

Făcu amuzat cu ochiul. Thea își mușcă buzele. O ieșire pe mare… Dorința se înfrunta cu rațiunea.

– Cred că nu merg, Nicolas.

– Atunci, am văzut just. Încerci să mă eviți de azi-dimineață.

Pe fața lui se citea mâhnirea. Thea fu profund mișcată și-i fu rușine de purtarea ei.

– Nu este din cauză că nu vreau să te văd, Nicolas. Încerc doar să fac lucrurile mai ușoare pentru amândoi.

– Nu înțeleg bine raționamentul. Încerci să-mi simplifici viața refuzând să mă vezi?

– Dar… există acel diferend între noi.

– Pământul?

– Da.

– Cu ce ne împiedică să mâncăm împreună, să mergem împreună, să profităm de aceste zile frumoase în această țară de vis?

Se străduia să pară dezinvolt, dar sprâncenele lui încruntate, vena care i se zbătea la tâmplă, dovedeau că nu este așa.

– Thea, de ce să permitem evenimentelor exterioare să ne afecteze?

– Dar această vânzare ne privește pe amândoi în primul rând și indiferent de decizia finală, ne va afecta.

El avea de gând să riposteze când fu cuprins de o nevoie irezistibilă și formidabilă de a strănuta. Ceea ce și făcu, spre marea surprindere a interlocutoarei sale. Perii covorului de lână pe care-l purta pe umeri îi gâdilau nările. Fără să vrea, Thea izbucni în râs.

– Nicolas…

Ea încercă în van să redevină serioasă.

– Promite-mi că mă însoțești mâine sau voi petrece noaptea sub fereastra ta, strănutând.

Propunerea era atât de atrăgătoare, iar Nicolas atât de convingător! Își pleda cauza zâmbind. În cele din urmă, plăcerea învinse rațiunea.

– De acord, bombăni Thea cu un aer fals contrariat. Ai câștigat.

– Minunat! Îți dau covorul, nu mai strănut și vom petrece amândoi o noapte plăcută, pregătindu-ne pentru o zi excelentă!

***

Thea își puse un bikini bleu, un tricou alb și un șort asortat. Încălțată cu pantofi de tenis, era echipată din cap până în picioare pentru o ieșire pe mare. După noaptea agitată pe care o petrecuse, îi făcuse plăcere

să întârzie sub duș. Somnul o ocolise mult timp, într-atât se simțise de vinovată că acceptase plimbarea. Dar dorea atât de tare, încât să reziste tentației fusese mult prea greu.

Își strângea părul într-o coadă de cal când i se bătu la ușă. Nicolas stătea în prag, foarte chipeș, în bermude și tricou alb. Bronzat, aproape tăbăcit de soare și de vânt, respira sănătate și bucuria de a trăi.

– Omagiile mele, doamnă! Sunteți gata să înfruntați elementele naturii?

– La ordinele voastre, căpitane.

În acest caz, s-o luăm din loc! Am umplut un termos cu cafea și am comandat un coș de picnic: putem mânca pe vapor.

Nicolas închiriase un Volvo roșu cu care se duseră în port. Clopotele bisericilor răsunau, chemându-i pe enoriași la slujbă. Dimineața de duminică se arăta strălucitoare.

Nicolas gară lângă port, scoase coșul și se îndreptă spre o barcă pneumatică, legată nu departe. Thea făcu ochii mari.

– Nicolas… dar… Va trebui să vâslim?

El izbucni în râs.

– Ai mai pus piciorul pe un vapor?

– Nu.

Era jignitor să râdă așa! Ce spusese oare atât de nostim?

– Aș fi pariat! Uită-te un pic mai departe. Vezi velierul acela mare? Pe el ne îmbarcăm. Sunt obligat

să-l ancorez mai departe fiindcă bazinul portului nu are adâncimea necesară pentru el. De aceea, această anexă pneumatică îmi este foarte utilă. Pentru drumurile între velier și țărm.

Thea zâmbi confuz.

– Care este pedeapsa care mă așteaptă pentru această întrebare prostească? O să mă pui în lanțuri și o să mă arunci în fundul calei?

– Nu în fundul calei. Vei fi mult mai utilă legată de vâsle.

În ciuda amenințărilor, el preluă vâslele și în câteva minute fură la bord.

– Îți aparține?

– Nu. Mi l-au împrumutat niște prieteni. Ambarcațiunile mele sunt la adăpost în Statele Unite. Sunt prea mici pentru a traversa Atlanticul! Contez să le vând și să cumpăr altele aici.

La ordinele căpitanului, Thea se așeză și se servi cu o ceașcă mare de cafea, în timp ce acesta întindea pânzele. La puțin timp, o luară spre larg, împinși de un vânt dinspre uscat.

Dimineața își ținea promisiunea: cer senin, soare strălucitor. Era o adevărată plăcere să navighezi, mai ales că briza nu necesita o supraveghere constantă a aparatelor. Nicolas conducea ușor velierul, făcând manevre pentru a se îndrepta în direcția vântului, explicându-i Theiei cum se procedează. Ea urmărea lecția cu multă atenție și în curând îi mărturisi dorința

de a încerca personal. Nicolas acceptă imediat. Când îi propuse s-o sfătuiască, ea declină oferta și drept rezultat velierul efectuă o întoarcere, care-i aruncă pe amândoi la podea. Din fericire, el preluă imediat controlul situației și Thea, prima nerozitate trecută, se dovedi un cârmaci talentat, trăgând învățăminte din lecțiile profesorului ei.

– Thea, ești una dintre elevele mele cele mai bune.

– Fără laude, căpitane!

– Să-mi muște piciorul marele rechin alb dacă mint! Ceea ce ai învățat tu într-o oră, altora le trebuie zile întregi.

Chiar dacă bănuia că exagerează, Thea era încântată de compliment. Și, sincer, se simțea progresând din minut în minut.

– Întotdeauna mi-am dorit să navighez. Poate că este puțin prostește, dar am citit atâtea lucruri despre marinarii care fac solitari turul lumii… Povestirile lor mă încântau. Aș fi vrut atât să-i imit!

– Te înțeleg. Este un vis pe care-l nutresc și eu de multă vreme. Până în prezent am realizat doar o traversare a Atlanticului, singur. Pasionant, dar foarte dificil. Oh! Uită-te acolo, la tribord!

Thea habar n-avea ce înseamnă tribord, dar se întoarse în direcția arătată de Nicolas și distinse vreo zece înotătoare argintii care săreau din apă.

– Doamne! Rechini!

Nicolas izbucni în râs. Ignoranța ei în materie maritimă îl încânta.

– Înainte de a face turul mărilor pe o coajă de nucă, ai face bine să înveți să deosebești inocenții delfini de temuții mâncători de oameni! Lasă-mă să conduc eu. O să-i urmăm.

Thea oftă ușurată. O bandă de delfini. Prefera asta.

Nicolas se apropie. Thea admira baletul lor grațios: săreau la înălțimi mari și cădeau într-o splendidă jerbă de spumă.

– S-ar spune că vor să ne atragă atenția.

– Chiar așa și este.

Ceea ce-i plăcea mai mult lui Nicolas nu erau ghidușiile delfinilor, ci aerul extaziat al Theiei.

– Du-te și caută biscuiți sărați în bucătărie. Să vedem dacă le convin ca aperitiv.

Thea se grăbi și reveni cu un pachet de biscuiți. Nicolas ajunse practic grupul de delfini. Ea aruncă primul biscuit. Doi delfini săriră să-l prindă.

– Vezi ce jucăuși sunt?

– Este temperamentul lor. Aceste animale sunt dotate cu o inteligență reală, comunică între ei printr-un limbaj codificat. După părerea mea, aceștia au mai fost hrăniți de turiști și au păstrat o bună amintire.

Efectiv, delfinii înțeleseră rapid manevrele, încât abia aruncă Thea al doilea pumn de biscuiți și toți ieșiră din apă cu boturile căscate. Tânăra începu să-i țintească unul câte unul și fiecare prindea cu agilitate biscuitul care-i era adresat.

– De necrezut, Nicolas! Ce precizie.

Delfinii se distrară cu ei o jumătate de oră, apoi, plictisiți fără îndoială, plonjară spre altă direcție.

– Dau o asemenea senzație de libertate…

Îl privi pe Nicolas care aranja pânzele pentru a porni din nou. Ca și delfinii, el aparținea mării, simțindu-se fericit, liber și sălbatic ca și ei.

– La ce te gândești?

El îi surprinse privirea și zâmbi.

– La tine. Marea pare elementul tău de predilecție.

– Este toată viața mea. Meseria și viața mea. Nimic nu m-ar face să renunț.

Dacă ei i-ar fi revenit pământul, planurile lui Nicolas ar fi fost serios perturbate. Poate că ar fi fost obligat să renunțe.

Nicolas înțelese cursul pe care-l luau gândurile ei și deturnă conversația.

– Dacă am arunca ancora? Am putea înota.

– Ce idee bună, este așa de cald.

Thea își ridică imediat tricoul dar, surprinzând privirea lui Nicolas se opri brusc, intimidată subit. Acei ochi negri lipiți de ea o tulburau enorm. O dezbrăcau complet. Pentru a-și ascunde jena, își scoase pantofii de tenis cu un aer dezinvolt și-i aruncă în celălalt capăt al punții. În momentul în care să-și scoată șortul, avu totuși, un moment de ezitare.

– Nu fi timidă, Thea. Știi bine că n-aș încerca nimic care să te jignească.

Vorbise încet, dar cu o voce răgușită de pasiune.

– Știu, Nicolas.

– Ai un corp superb și nu mă pot împiedica să nu-l admir.

Thea își scoase șortul și se așeză în fața lui, privindu-l drept în ochi. Nu-i era frică. Nicolas îi zâmbi și se dezbrăcă la rândul său, dezvelind un tors puternic, acoperit de un perișor negru și buclat. Și el avea un corp magnific – umeri lați, abdomen plat, șolduri înguste și picioare lungi și musculoase.

– Se poate coborî pe scară, dar dacă preferi să plonjezi, nu te jena. Se întoarse cu spatele. În bikini, Thea devenea prea tentantă.

– Primul în apă are un premiu! strigă Thea executând un plonjon perfect.

Un jet dublu de spumă salută săritura lor.

– Îți place? întrebă Nicolas revenind la suprafață.

– Este fantastic.

Făcu câteva mișcări de brațe pentru a se obișnui cu apa, apoi se lăsă să plutească pe spate, ușoară ca un fulg pe apa sărată. Ce senzație minunată! Inspiră adânc. Dintr-o dată, se simțea plină de energie. Înotând ca o campioană, se avânta spre orizont. Nicolas o imită imediat, potrivindu-și ritmul cu al ei. Înotau unul lângă altul. Thea căută o comparație – ca doi delfini! Iată exact ce erau, o pereche de delfini!

– Aș vrea să continuu așa până mâine.

Fără să-și dea seama încetinise ritmul. Nicolas se apropie și o prinse de talie.

– Destinde-te puțin. Ți-ai pierdut suflul. Trece-ți brațul în jurul gâtului meu, fără să mă strangulezi. O să te ajut la întoarcere.

Thea se înroși. Pentru prima oară, forțase prea mult. Această ușoară crispare la nivelul inimii… Bine că era el acolo!

– Nu sunt prea grea?

– Glumești…

Avea nevoie doar de câteva mișcări ale picioarelor ca s-o mențină la suprafață. Thea se lăsă dusă de el. Este adevărat că era obosită. Ar fi vrut să reacționeze, să se scuture de moleșeala dulce care o cuprindea, dar trupul lui Nicolas, atât de cald lângă al ei, o împiedica. Vaporul nu era acum decât la câțiva metri. El se întoarse cu fața la ea, o sărută pe gât și-i trase mijlocul subțire lângă el. Profund emoționată, Thea reacționă la mângâierile lui ghemuindu-i-se în brațe. Nicolas își înăbuși un geamăt.

– Oh! Thea… Să te simt lângă mine toată, pe jumătate goală, mă face să doresc să…

Se întrerupse, dar tonul lui era suficient de elocvent. Ceea ce vroia el, vroia și ea! Vecinătatea lui Nicolas, soarele pe pielea ei, căldura apei, acționau ca un farmec asupra ei.

Brusc, Nicolas se îndepărtă și o trase cu el sub apă. Ea reveni la suprafață tușind și scuipând.

– Nicolas!

Râdea încercând să-și recapete respirația.

– Ce te-a apucat?

– Era nevoie să ne răcorim! Urcă să te odihnești, acum.

Thea înotă până la scară și începu să se cațăre.

– Tu nu vii?

În fața acelui trup de sirenă și acelui bikini ud care nu mai ascundea nimic, Nicolas simți că-l cuprinde dorința, la fel de puternic ca înainte.

– Mai bine înot puțin, să-mi consum energia.

– Ce energie? De un sfert de oră te obosești să mă remorchezi.

– Ești prostuță sau ce? urlă Nicolas. Trebuie să-ți fac un desen?

Se lansă într-un craul frenetic. Thea îl urmări din ochi un moment, atinsă de un sentiment curios de euforie.

Aproape o oră se navigară de-a lungul coastei pentru a admira peisajul. Apăru un golf izolat, protejat de un pâlc de măslini.

– Ce-ar fi să ancorăm aici? Am putea să mergem să mâncăm pe nisip.

– Bună idee, mor de foame!

Zis și făcut. Puseră proviziile în barca pneumatică, ajunseră la țărm și se instalară, câteva clipe mai târziu, pe nisip, pe un prosop de plajă.

– Să vedem ce avem aici, spuse Thea luând coșul de picnic.

– După chelner, un festin demn de Apolo și Zeus împreună! Să verificăm imediat.

Meniul le putea satisface apetitul. Chifteluțe de miel, pui fript, pateuri cu carne, brânză de capră, patiseria locului. În fundul coșului se afla o sticlă de vin care să însoțească această masă copioasă.

– Hm… a fost delicios, făcu Thea lingându-și degetele.

– Încă puțin vin?

– Cu plăcere. Bucătăria grecească este un pic prea picantă.

Se așezară unul lângă altul la soare. Nicolas se întinse.

– Am impresia că sunt în paradis.

– Și eu… Mă simt așa de relaxată!

O briză ușoară făcea căldura foarte suportabilă. Din când în când, un pescăruș plonja pentru a prinde un pește. Ei nu vorbeau. În jurul lor domnea un calm minunat, întrerupt doar de clipocitul valurilor… Fără să-și dea seama, ațipiră amândoi.

Cufundată încă în vise, Thea lovi cu mâna insecta care o gâdila pe spate. Uf! Scăpase de ea. Ațipi la loc și gâdilătura reîncepu. Enervantă, se ridică și se întoarse brusc. Nicolas tresări, prins în flagrant delict: ținea în continuare în mână iarba cu care-i atingea spatele.

– Pledez nevinovat, spuse el. Tentația era prea mare. Diavolul m-a împins…

– N-a trebuit să te împingă foarte tare. Nu ești bărbatul care să reziste prea mult.

– Adevărat. Dar regret că am cedat impulsului…

Rapid ca o pisică, o prinse în brațe înăbușindu-i pe buze un mic țipăt de surpriză. O sărută cu pasiune. La început, încercă să-l respingă, dar foarte repede se lăsă pradă mângâierilor lui fierbinți și-i înapoie sărutările. Când mâna lui deveni mai îndrăzneață încercând să se strecoare în sutienul costumului de baie, ea se revoltă:

– Nicolas, nu…

– Ce este? Nu-mi spune că nu vrei și tu…

– Da, dar…

– Dar ce?

Îi mușca delicat lobul urechii. Ea se îndepărtă. Dacă-l lăsa, n-ar mai fi fost în stare să-i reziste.

– Să privim lucrurile în față, Nicolas. O intimitate prea mare s-ar putea să ne agraveze problemele.

– Adevărul pe care ar trebui să-l accepți este că suntem prea apropiați! Este prea târziu să dăm înapoi. Nu te mai chinui cu acea poveste a terenului.

Avea dreptate, desigur. O legătură foarte specială îi unea și fiecare oră în plus îi apropia și mai tare.

Nicolas îi înțelese frământarea și-i ridică bărbia.

– Nu poți nega, Thea. Se petrece ceva între noi. Nici o femeie nu a însemnat atât de mult pentru mine.

O mângâia cu privirea, cu vorba. Ea își ridică ochii spre el și brusc, înțelese că-l iubea. Această descoperire o sufocă. Plăcerea și durerea îi sfâșiau pieptul, fiindcă Nicolas nu vorbise niciodată de

dragoste. Însemna ceva pentru el, dar asta nu era egal cu dragostea. Ar fi vrut să-i strige iubirea ei, dar nu făcu nimic. De ce să-i impună declarații cu care el n-ar avea ce face? Sentimentele, tandrețea ei, ar pune piedici în calea libertății lui.

– Și eu, Thea, prezint vreun fel de importanță pentru tine?

Asta o putea recunoaște. Rămânea în domeniul limitat de el.

– Da, Nicolas. Mult.

N-ar fi spus mai mult, fiindcă el n-ar fi vrut să audă mai mult.

– Scumpa mea…

Puse din nou stăpânire pe buzele ei, dar pasiunea care îi consuma luă locul imediat tandreței. Indiferent dacă o iubea sau nu, Thea ardea de același foc ca și el. Mâinile lui Nicolas alergau pe pielea ei înfierbântată de soare. Treptat, o cuprinse o senzație ciudată, ca o beție care ar fi exaltat-o și ușurat-o în același timp. Niciodată nu mai avusese această minunată stare de bine.

– Thea, te doresc atât de mult…

Vocea lui răgușită făcu să dispară ultima rezistență a tinerei. Îl înlănțui, în timp ce el îi desfăcea sutienul. Degetele lui cuprinseră sfârcurile roz și Thea fremătă de plăcere.

– Nicolas, am impresia că trăiesc pentru prima oară.

Își pusese buzele pe pielea lui caldă și sărată. Intonația ei era atât de pasionată și inocentă în același timp încât Nicolas se opri s-o privească mai bine. Întrebările pe care și le pusese reveniră cu și mai multă tărie. Trebuia să știe.

– Thea… Spune-mi adevărul… ai mai făcut dragoste?

Încolțită, Thea nu mai ezită. Îi răspunse cu franchețe.

– Niciodată.

Se așteptase la o reacție de iritare, de furie, dar în ochii lui nu văzu decât blândețe.

– Și logodnicul tău?

– N-am rămas lung timp împreună. Și eu vroiam să aștept. Să nu mă dăruiesc decât bărbatului care va deveni soțul meu. Robert respecta această dorință. De altfel, fizic, nu ne înțelegeam prea bine. Mă rog… vreau să spun că atunci când mă săruta, nu simțeam nimic. Nu eram tulburată cum sunt în acest moment.

Nicolas o fixa intens.

– Și astăzi, ce-ai fi făcut dacă nu m-aș fi oprit?

– Nu știu. Este prima dată când îmi pierd capul. Mă simt atât de bine în brațele tale, încât nu mă mai gândesc la nimic.

El își încreți sprâncenele, cu un aer profund mișcat.

– Dacă aș fi știut, nu ți-aș fi făcut o curte atât de asiduă. N-aș fi căutat să-ți trezesc dorința. N-am obiceiul să seduc fecioare speriate.

– Ești… supărat?

– Nu pe tine. Dar ai fi putut să simplifici totul avertizându-mă de la început. În orice caz, înainte să fi ajuns aici!

– Am fost atât de aproape de…

– Da, închipuie-ți…

Thea se înroși și-și mușcă buza inferioară.

– Îmi pare rău, Nicolas.

Întinse mâna către el. El se dădu atât de brusc înapoi încât îi dădură lacrimile.

– Nicolas…

– Înțelege-mă, Thea. Nu sunt împotrivă să mă atingi, dar te doresc atât… Abia am reușit să mă controlez. Nu-mi face sarcina mai grea.

– Nu știam.

Thea se întoarse și-și aranjă costumul de baie. Îi fu milă de ea, de durerea pe care i-o provoca din prea mare respect, și-i luă mâna. Frustrarea lui era așa de mare încât o strânse până la durere.

– Ar fi trebuit să ghicesc, draga mea. Prospețimea, naivitatea ta, ar fi trebuit să mă lămurească. Dar din cauza logodnei tale, credeam că…

– Nu-ți reproșez nimic, greșești. Majoritatea logodnicelor din zilele noastră se dau viitorilor soți înainte de căsătorie. Dar eu nu eram sigură de nimic. Aveam vag conștiința că o luasem pe o cale greșită.

– Nu ai ce să-mi explici, Thea. Înțeleg și respect punctul tău de vedere. Dacă ai ști cât mă urăsc! Ești

persoana pe care o doresc cel mai mult din lume și mi-am asumat riscul de a strica totul urmându-mi orbește instinctul, fără a ține seama de reacțiile tale, care ar fi trebuit să mă pună în gardă.

– Nicolas, nu trebuie să vorbești așa.

Și uite că se întâmpla ceea ce se temuse. Nicolas se chinuia din cauza ei, nu din dragoste, nu-și făcea iluzii, ci pentru că o dorea, în timp ce ea îl iubea.

– Ar trebui să nu ne mai vedem.

– Nu spune asta, Thea! Ar fi o nebunie! Ceea ce există între noi doi este prea prețios.

Dar pentru tine Nicolas, ce este? De unde să știu dacă nu vorbești? Ar fi vrut să-i pună astfel de întrebări, dar tăcu. Încercând să-l respingă, lupta pentru supraviețuire. Dacă el refuza s-o părăsească, ea cum să-l convingă? Deja îi era greu să se convingă pe sine. În acea clipă, ar fi vrut să-i mângâie părul, să-i alunge de pe față durerea pe care o vedea. Bănuia oare cât de mult îl iubea?

– Nicolas…

– Te rog, Thea, nu mai spune că trebuie să mă părăsești. Îți promit să nu-mi mai pierd capul.

Thea îi înțelese atunci pe bieții marinari care ascultau sirenele și piereau zdrobiți de stânci. Și ea alerga spre pierzanie. Puțin îi păsa! În curând, această afacere a terenului îi va separa pentru totdeauna. Le rămânea atât de puțin timp…

– Înțelege-mă bine, Thea. Mă scuz pentru gafa mea, dar nu pentru faptul de a te fi dorit…

El încă tremura. Ce greu îi fusese să se stăpânească! Niciodată nu cunoscuse un bărbat atât de viril, atât de pasionat.

– Nu vei mai avea nici un motiv să te plângi de insistența mea. Voi ști să rămân cuminte, dar insist să ne mai vedem, adăugă Nicolas, cu o voce lipsită de expresie.

Era atât de atrăgătoare așezată pe nisip, cu costumul ei de baie. Lupta cu disperare contra dorinței nebune de a o lua în brațe, de a o mângâia până în momentul în care s-ar fi abandonat ca adineauri. Încrezătoare și nevinovată, aproape cedase fără să-și dea seama. Putea să-i sărute trupul, s-o facă să strige de dorință, dar nu vroia să abuzeze de ea. Dacă Thea își trăda principiile într-un moment de rătăcire, va regreta. Și nici o remușcare, nici o umbră nu trebuia să întineze prima lor noapte de dragoste. Pentru ea, se va stăpâni.

Un pescăruș scoase un sunet plângător, care se prelungi interminabil, dus melancolic de ape, făcându-se ecoul chinului lor.

Nicolas o luă de mână pe Thea și rămaseră nemișcați pe nisip, ascultând cântecul obsedant al mării.

Capitolul 6

Săptămâna se scurse dulce-amară, ca sentimentele lor. Nu se părăseau, dar se țineau la distanță cu grijă, cel puțin în timpul zilei. Înotau, se bronzau, ieșeau să se plimbe pe mare. Nicolas o însoțea pe tânără prin piețe, admirând simțul ei de comerț și talentul de a descoperi obiecte rare care vor plăcea la New York. La început, Thea era intimidată de prezența lui, știind ce om de afaceri era. Dar cum nu intervenea niciodată în cursul tranzacțiilor, se relaxă repede și compania lui îi deveni indispensabilă. Mereu unul lângă altul, încântați de plăcerea de a fi împreună, mai mult prieteni decât iubiți, reușeau să uite de pasiune, dedându-se altor activități. Era ușor ziua, dar seara…

Seara, se duceau să se plimbe pe plajă, și acolo, le era greu să trișeze. Așteptau aceste clipe prețioase, dar se și temeau de ele. Lungiți pe nisipul cald, dădeau frâu liber pasiunii pe care o respinseseră toată ziua.

Fidel cuvântului său, Nicolas păstra întotdeauna controlul situației, fără a o lăsa pe Thea să bănuiască supliciul pe care-l îndura. În fiecare seară, trecea din paradis în infern, arzând de dorința de a o face a lui… și sfârșea întotdeauna prin a o conduce cuminte în camera ei de cum venea miezul nopții. Pentru nimic în lume n-ar fi trădat încrederea pe care o avea în el. După ce se smulgea de lângă ea, mergea pe plajă ore întregi, încercând să-și calmeze mintea și trupul, înotând uneori până la epuizare. Când apăreau zorii, se întorcea mort de oboseală și cădea într-un somn greu care nu-l odihnea.

Cum ar fi putut Thea să bănuiască? Nu cunoscuse niciodată dragostea totală și focul care se aprindea în ea se transforma în energie, în dorința frenetică de a-și consuma existența. Deborda de vitalitate, trăia o mie de zile într-o zi, fără să înțeleagă că ceea ce o împingea, era căutarea împlinirii pe care trupul ei o cerea. Ceea ce vedea cu claritate era forța dragostei ei pentru Nicolas. O accepta în prezent, în ciuda suferințelor care ar fi venit. Fiindcă Nicolas nu-i vorbea despre dragoste. Sigur, o înconjura cu atenții, îi consacra tot timpul lui liber, dar niciodată nu rostea vorbele pe care spera să le audă. De altfel, problema care îi separa, cea a pământului pe care amândoi îl râvneau, nu era rezolvată. Spiro Prolisavis trebuia să-și dea răspunsul în zilele următoare… Până atunci, profita de fiecare minut, cu intensitatea condamnatului care așteaptă o amânare.

Vineri, ca în toate dimineţile, se întâlniră pe terasă, la cafea.

– Am atâtea lucruri de aranjat pe şantier, zise Nicolas pe un ton indiferent. Vrei să mergi cu mine?

Falsa lui dezinvoltură ascundea o neliniște reală și Thea o știa. Șantierul despre care vorbea se învecina cu proprietatea bunicii și se temea de reacția ei. Ea șovăi o clipă. Refuzul însemna să-și vâre capul în nisip ca struțul, ceea ce nu schimba datele problemei.

– Bine. De-abia aștept să-ți văd instalațiile.

Fața lui Nicolas se lumină.

– Perfect.

Ajungând acolo, Thea nu se putu împiedica să nu zâmbească. Ochii lui Nicolas străluceau de entuziasm și nu încerca nici măcar să-l ascundă. Era atât de mândru de ceea ce se construia! Nu fără motiv: „Societatea Palmer, închirieri de vapoare“, promitea să devină o întreprindere de prima mână. După edificiile deja construite și explicațiile lui Nicolas, tânăra avea o viziune clară a rezultatului. Bazinul în curs de amenajare era proiectat să primească treizeci de vapoare dintre care zece îi vor aparține și vor fi închiriate turiștilor, restul compunându-se din unități particulare care vor veni să se relaxeze din când în când, în acest mic port. Nicolas tăcu o clipă, apoi atacă subiectul tabu pe cel mai neutru ton posibil.

– Aici, nu pot staționa decât nave mici. Dar în dreptul proprietății de alături, apa este mai adâncă. Vapoare mai mari pot ancora acolo fără probleme.

Imparțialitatea expunerii lui avu exact efectul contrar celui așteptat! Thea simți că-i sare mușțarul!

– Ai planificat totul, nu-i așa?

– Evident. Sunt om de afaceri și trebuie să țin cont de toate aspectele problemei.

– Există una pe care ai uitat-o… Eu!

– Este adevărat. Dar n-aveam de unde să ghicesc. Și regret, Thea, îți jur!

O trase spre el, strângându-i trupul să-l frângă. Și el suferea. Mânia Theiei se evaporă, lăsând locul tristeții.

– Știu că nu ai nici o vină, Nicolas. Dar asta nu rezolvă problema.

Ea se îndepărtă puțin, înăbușindu-și dorința de a plânge. Vizita fu reluată, impersonal.

– Clădirea pe care o vezi la dreapta va fi biroul meu. La stânga se va construi un centru de petrecere a timpului liber: restaurant, bar și butic unde turiștii vor putea găsi tot ce este necesar pentru o călătorie pe mare, alimente, materiale pentru întreținerea velierelor și chiar și îmbrăcăminte.

Thea nu putea să nu fie impresionată atât de planurile lui cât și de eficacitatea cu care le punea în practică.

– Sunt sigură că va merge, Nicolas. Știi… ai putea adăuga și un alt serviciu.

– Da, care?

– Un serviciu de închirieri de mașini. Cei care vor face o escală la Melinas vor vrea să viziteze ținutul. Pentru tine va fi o operație rentabilă, iar pentru turiști un motiv în plus să vină la tine.

– Excelent! Eu nu m-am gândit.

– Când gândești în doi, ideile vin mult mai repede.

Ea răspunsese fără să-și dea seama. Nu văzu privirea brusc gânditoare a lui Nicolas.

– Domnule Palmer, scuzați-mă, dar avem nevoie de părerea dumneavoastră.

Maistrul se ținea la câțiva pași de Nicolas, un pic jenat că trebuise să-i întrerupă discuția cu tânăra. După ce încuviință din cap, Nicolas îl urmă.

Thea profită pentru a arunca o privire în jurul ei, la instalațiile care se înălțau. Nicolas trebuia să fi investit o avere în aceste lucrări. Își dădu seama de importanța pe care o reprezenta pentru el achiziționarea terenului vecin, dacă judeca obiectiv faptele. Dacă nu reușea să-l dobândească, enorma operație comercială pe care acesta și-o imaginase și o crease își pierdea din interes. Devenea o mică afacere rentabilă și atât. Nimic ieșit din comun care să justifice mijloacele puse în joc. Dacă se gândea bine, era ca și cum s-ar tăia aripile unei păsări în momentul zborului. Nicolas ținea atât de mult la acest proiect! Sigur că și ea visa de ani de zile să răscumpere proprietatea bunicii ei. Putea să renunțe cu inima ușoară la speranțele ei cele mai dragi?

Nicolas se întorcea. Ea își șterse în grabă lacrimile care-i umezeau obrajii.

– Îmi pare rău, dar voi fi ocupat o bună bucată de vreme. Te deranjează să te întorci singură în oraș? Îți las Volvo.

– În acest caz, voi profita și mă voi duce în vizită la verișoara mea. I-am promis să trec s-o văd într-una din zile.

– Aș fi vrut să rămân cu tine.

– Nu-ți face probleme. Sunt lucruri care se întâmplă.

Nicolas o însoți până la mașină și, câteva clipe mai târziu, o luă pe drumul pietros care trecea prin fața proprietății bunicii sale. Inspiră adânc, scutură din cap și renunță temporar la alte preocupări mentale.

După indicațiile date de vara ei, trebuia să urmeze acel drum cale de cinci kilometri, după care să facă la dreapta pe lângă cârciuma inscripționată cu litere roșii. Până atunci, își concentră toată atenția asupra virajelor în ac de păr, care se succedau.

În cele din urmă intră pe aleea care ducea la Aletha și apoi în fața casei albe care strălucea în soare, situată la câțiva metri de mare.

– Thea! Iată-te! Am crezut că n-o să vii vreodată!

Aletha se repezi și o sărută pe amândoi obrajii.

– Dar ți-am promis…

O sărută și Thea la rândul ei, râzând. Impetuozitatea mediteraneană a verișoarei sale o încânta.

Allie o trase înăuntru, în odăile umbrite și răcoroase. Ținea ca Thea să viziteze totul. Salonul dădea spre un patio în care ieșeai prin uși mari de sticlă și cele două verișoare se instalară confortabil în

două fotolii mari de răchită. Tânăra care o ajuta pe Aletha la gospodărie, aduse un platou cu prăjituri și două pahare mari de glyko, o băutură dulce pe bază de fragi pe care Thea vroia s-o guste.

– Hai, spune-mi ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut.

– Nu mare lucru, Allie.

– Nu mare lucru! Așa numiți voi în America poveștile voastre de dragoste?

În fața figurii uimite a Theiei, izbucni în râs.

– Veștile circulă repede pe aici! Unul dintre chelnerii de la hotel este văr cu Dimitri.

– Înțeleg. Dar să știi, povestea noastră se pare că a pornit prost.

Thea n-avea chef să se prefacă. Încercă să zâmbească, dar ochii ei mari, albaștri, se umplură de lacrimi.

– Thea… Așa de prost este?

– Da, din păcate.

– Îl iubești?

– Se vede?

– Se ghicește… Dar ce este rău în a te îndrăgosti? Ar fi timpul să-ți întemeiezi un cămin.

– Allie, el nu mă iubește!

O dată mărturisirile pornite, Thea nu tăcu, până nu dezvălui totul. Avea încredere deplină în verișoara ei și-i făcea bine să se destăinuie altei femei. Când termină, Allie rămase tăcută un moment.

– Se zice că dragostea te orbește, spuse ea în cele din urmă. Mi-e teamă că proverbul nu se aplică în cazul tău. De ce și-ar petrece Nicolas zilele cu tine dacă nu te-ar iubi?

Thea ridică din umeri.

– Pentru că mă place. Nimic mai mult.

– Ce te face atât de sigură de ceea ce spui?

Siguranța lui Allie o zăpăci un pic… Dar își reveni repede. Nu! Nu trebuia să se lase legănată de iluzii. Trezirea ar fi cu atât mai dură.

– Chiar dacă m-ar iubi, asta n-ar schimba cu nimic lucrurile. Unul dintre noi va păstra terenul și celălalt va trebui să plece. Punct final. Vezi bine că nu există altă soluție. Spune-mi, ai vești de la Prolisavis?

– Nu încă. A cerut un răgaz lung de gândire.

– Aș fi mirată să refuze o ofertă atât de generoasă ca a lui Nicolas.

– Nu se știe niciodată… O cunoștea bine pe bunica ta. Această veche prietenie va influența, poate, hotărârea lui. Soarta are uneori întorsături ciudate. Toate miturile ne învață că nu trebuie să fii sigur de nimic.

Thea începu să râdă.

– Vechile voastre legende sunt departe de realitate! Apropo de mituri, mi-ar plăcea să vizitez templul lui Artemis. Tu ai fost?

– Bineînțeles. Locul îți va plăcea cu siguranță. Dacă vrei să te duci singură, ai grijă, drumul este foarte prost.

Allie nu exagerase cu nimic când se referise la drum. Acesta era situat pe buza unei prăpăstii care dădea spre o livadă de măslini, plantată cu douăzeci de metri mai jos. Thea se ținea de volan ca un naufragiat de colacul său de salvare.

Nu fu deloc supărată când zări, după un sfert de oră, locul istoric, după o luptă epuizantă cu hârtoapele. O echipă de arheologi lucra, dar nu era interzis accesul publicului. Tânăra își cumpără un bilet și pătrunse în peștera care adăpostise cultul lui Artemis și în care se venera în prezent amintirea sfintei Constantina. Prima sală îi era dedicată sfintei și pereții erau acoperiți cu fresce care descriau martiriul acesteia. În stil bizantin, în culori bogate, scenele o reprezentau pe Constantina ascunzând copiii în timpul invaziei musulmane, capturarea ei și execuția. Mai departe, era văzută în rai, în mijlocul altor sfinți. În fundul sălii, un altar purta o cruce superbă din aur cizelat. În fund, o ușă de cedru ducea spre cea de-a doua jumătate a peșterii, puțin luminată – templul lui Artemis.

Thea se înfioră și înaintă cu precauție. Avea impresia că se întoarce în timp. Într-un colț al încăperii, două sau trei persoane pe jumătate

îngropate într-o excavație, scurmau pământul în căutarea resturilor de vase de lut. În mijloc, altarul lui Artemis trona în toată splendoarea sa. Lucrarea superbă din marmură albă cu vinișoare de aur, lucea blând în penumbră. De jur-împrejur se întindea covorul de mozaic căruia i se lăuda frumusețea. Thea se opri cu răsuflarea tăiată de emoție și admirație. Culorile erau atât de vii încât două mii de ani de praf nu reișiseră să le altereze: altarul imita exact culoarea mării, cât despre alb, acesta evoca spuma care broda crestele valurilor. Centrul mozaicului, lucrat de un artist cu o măiestrie fantastică, reprezenta un trandafir de aur plutind pe apă, ca și cum mâna zeiței abia l-ar fi aruncat. Strălucirea florii era atât de impresionantă încât Thea se gândi la un fenomen supranatural. Restul mozaicului povestea logodna lui Artemis în imagini atât de simple și emoționante încât tânăra fu tulburată. I se părea că zeița îi transmitea peste secole mesajul său de dragoste și sacrificiu.

– Este frumos, nu-i așa?

Thea tresări. Se apropiase unul dintre arheologi.

– Minunat. Se simte că cei care au lucrat și-au pus tot sufletul.

– Da, Artemis era foarte iubită de oamenii din Melinas. Uitați-vă, aici este luna, simbolul zeiței, care este reprezentată în toate fazele ciclului său. Acolo,

Artemis în chip de vânătoare cu atributele puterii – un arc și o tolbă cu săgeți. Pare destul de dură și de crudă, dar nu din întâmplare. Artistul a vrut să sublinieze dublul aspect al personalității ei. Îi plăcea să învingă, să se bată, și acest aspect al caracterului său face ca sacrificiul pe care l-a făcut pentru iubitul ei să fie și mai pregnant, mai prețios.

La aceste cuvinte, Thea fremătă. Inima i se strânse. Nicolas o comparase într-o zi cu Artemis, dar va ști ea să dea dovadă de o abnegație asemănătoare? Va ști să renunțe la tot în fața dragostei? Tânărul arheolog o făcu apoi să viziteze descoperirile cele mai recente. Orele se scurseră fără a-și da seama. Când tânăra ieși din peșteră, soarele intra în mare.

Thea calculă că-i mai rămânea o oră de lumină înainte ca noaptea să pună stăpânire pe pământ. Vântul mângâia blând plaja. Totul era atât de calm… Se hotărî să-și ofere câteva minute de singurătate, pentru a reflecta, după care se va întoarce.

Se așeză pe marginea apei, legănată de clipocitul valurilor. În cursul secolelor, două femei se sacrificaseră pentru a-i salva pe cei pe care-i iubeau. Constantină își dăduse viața, Artemis renunțase la pământul ei. Thea făcu o legătură între propria sa poveste și legenda trandafirului de aur. Întrebările pe care și le pusese pe șantier reveneau în forță: trebuia să cedeze drepturile asupra proprietății bunicii și să

părăsească insula, după exemplul zeiței? Nu reușea să se decidă. Nici seninătatea locului, nici singurătatea nu-i erau de mare ajutor. Se lungi, pe nisip oftând. Sus, stelele începeau să strălucească. Se pregătea decorul nopții. Thea visa. În curând, se va ridica luna ca o seceră argintie. Era timpul să plece. Cu siguranță, Nicolas o aștepta să cineze.

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Era deja ora opt. El o să se îngrijoreze. Inexplicabil, inima începu să-i bată mai tare. Singurătatea plajei o apăsă brusc. Nu mai avea decât o singură idee, să alerge să-l întâlnească, să regăsească zâmbetul lui cald, să se cuibărească în brațele lui. Se urcă în Volvo, aprinse farurile și demară. Cu un pic de noroc, va fi la hotel într-o jumătate de oră.

Capitolul 7

Pe un drum normal, Thea ar fi putut ajunge în oraș într-o jumătate de oră, dar pe această cale sinuoasă și plină de hârtoape nu putea merge mai repede cu mașina. Uitase. Tânăra trebuia să încetinească mult. Înghesuită între faleză și prăpastie, se înfioră, înghețând până la oase. În această noapte întunecată, nu se vedea aproape nimic. Cea mai mică greșeală și va cădea în golf.

– La naiba! De ce n-am plecat mai de vreme?

Își dădu seama că vorbise tare și se strădui să se calmeze. La venire, remarcase trei treceri dificile, unde drumul se îngusta periculos. Trecuse de una, mai avea două în față. Ridică piciorul de pe accelerație, venea o curbă… Și o a doua! Al treilea obstacol nu trebuia să fie departe. Frână cu succes câteva minute mai târziu și scoase un oftat de ușurare. Ce era mai greu trecuse.

Slăbi presiunea pe care o exercita asupra volanului și-și descleștă degetele. Pe frunte îi apăruseră broboane de transpirație. Îi fusese tare frică. Prima parte a drumului fusese îngrozitoare. Dar acum, totul va merge mai bine.

O turmă de oi se aruncă literalmente sub roțile ei, obligând-o să se oprească. Întârzierea o enervă. Deja pierduse prea mult timp. Porni din nou, accelerând pentru a recupera din întârziere, când din noapte țâșni o mașină luând curba în viteză. Thea se abătu repede într-o parte pentru a o evita. Roțile porniră în gol. Frână cu disperare pentru a readuce Volvo pe drum. Prea târziu. Neputincioasă, simți cum alunecă mașina. Câțiva metri mai jos se lovi de un măslin. Doar un far rămase aprins, ca un semnal în noapte.

Thea se lovise de volan cu capul și șocul final o trimisese către portieră. Dar nu era decât amețită. Își recăpătă repede cunoștința și gemu ușor. Umărul îi era săgetat de o durere cumplită. Își duse mâna la frunte și și-o retrase plină de sânge. Trebuia să iasă de aici cu orice preț. Dacă rămânea în fundul acestei râpe, nimeni nu va veni s-o caute. Așteptă câteva minute ca s-o mai lase durerea din umăr. Brațul stâng era inutilizabil, dar putea încerca să ajungă la cealaltă portieră și s-o deschidă cu mâna dreaptă. La prima tentativă, trebui să-și abandoneze planul. Picioarele refuzau s-o susțină. Genunchiul o durea foarte tare. Vrând-nevrând era blocată în mașină.

I se strânse stomacul de frică. Singură și rănită, în plină noapte… Nemaiputând, strigă, țipă după ajutor. Sunetul vocii ei o îngrozi. Calm. Trebuia să reflecteze, să judece. Nicolas se va neliniști, o va căuta. Dar dacă n-o găsește? Durerea o străfulgera. Brusc descurajată, încetă să se mai lupte și leșină.

***

Nicolas ajunsese la hotel la ora cinci. La șapte, Thea tot nu se întorsese. Poate că verișoara ei o oprise la cină. Mâncă distrat un sandviș. Fără ea, n-avea chef să mănânce. Ocupa un loc așa de mare în viața lui. Adineauri, pe șantier, când o văzuse gata să plângă, se hotărâse. Merita să riște s-o piardă pentru o sordidă poveste de bani? Putea să-și sacrifice dragostea pentru o afacere rentabilă? Nu! Îi era imposibil. Trebuia să-și retragă oferta. Îi va vorbi în această seară.

După cină, hoinărise prin oraș, pândind un Volvo roșu la fiecare colț de stradă. Apoi se întoarse la hotel. Nimeni.

Se uită la ceas. Nouă fără un sfert! Acum, se neliniștea de-a binelea. Ce să facă? Să-i telefoneze lui Allie, bineînțeles! Se repezi spre cartea de telefon… și o lăsă înjurând. Nu știa numele ei de familie! În schimb, știa unde locuia. Va ajunge acolo în zece minute. Dar vai! Thea păstrase mașina și, la această oră, agențiile de închiriere erau închise. Va împrumuta

una, o va fura dacă trebuia! Opri primul chelner care trecea, și-i explică situația. Tânărul, pe nume Vassilios, îi propuse imediat să-i împrumute mașina. Alergară până la garajul acestuia, Nicolas se așeză la volan, iar Vassilios, care cunoștea bine drumurile insulei, se instală lângă el pentru a-i servi de pilot.

Nicolas scura drumul, oscilând între teama și speranța de a se întâlni nas în nas cu Volvo. Ajunseră la proprietatea lui Allie cu un oftat de ușurare. Fiindcă nu întâlniseră nici un vehicul accidentat, deduceau că tânăra trebuia să se afle încă la verișoara ei.

Dar, în curte, nici urmă de Volvo. Cum îl văzu pe Nicolas, Alllie înțelese:

– Thea? I s-a întâmplat ceva?

– Nu-i aici?

– Nu, a plecat de multă vreme! Vroia să viziteze templul lui Artemis…

– Hai! N-avem timp de pierdut.

– Vă urmăm, strigă Aletha, alergând spre furgonetă cu soțul său.

Nicolas reluă drumul, atent la indicațiile lui Vassilios. Teama îi strângea stomacul. Avea presentimentul că era rănită. De ce nu plecase mai devreme în căutarea ei?

Dintr-o dată, Vassilios strigă:

– Ando! O lumină în râpă!

Nicolas frână, sări din mașină și coborî panta care ducea la măslinii de jos. Pietrele se rostogoleau sub

pașii lui, praful îl îneca, dar nu vedea decât Volvo zdrobit de pom și se ruga așa cum n-o făcuse niciodată. Doamne, fă să fie în viață!

Prin geam, zări forma inertă, ghemuită lângă portieră. Leșinată… Sau moartă. Inima i se opri în loc.

Înconjură mașina și trase de portieră cu furie. Zgomotul o reanimă pe tânără.

– Nicolas…

Nu era decât un murmur abia auzibil, dar el crezu că o să leșine de bucurie. Vie! Era vie!

– Thea! Mulțumescu-ți ție, Doamne.

Ea încercă să zâmbească.

– Știam că ai să vii…

Era așa de bine să-l audă pe Nicolas. Nimic nu i se mai putea întâmpla în prezent. El era aici. Nu-i mai era frică.

– Nu trebuia să te fi lăsat să pleci singură!

– Totul este din vina mea, Nicolas. Am plecat prea târziu de la templu. O mașină m-a împins spre marginea drumului și am derapat.

– Unde te doare?

– La umărul stâng. Și la genunchi. Capul mă doare de-mi plesnește.

– Ai vreo dificultate la respirat?

– Nu, în această direcție totul este în regulă. Cred că tot impactul șocului a fost preluat de umărul meu.

În ciuda căldurii nopții, ea tremura. Trebuia consultată de un medic cât mai repede. Vassilios veni și el jos, iar Nicolas îi ceru să anunțe o ambulanță.

– Nu există așa ceva la Melinas! Nici spital.

Știrea fu întâmpinată cu blesteme. Trebuia deci transportată la Allie, așteptând să se îmbunătățească lucrurile.

– Cum se simte?

Allie și Dimitrie tocmai ajunseseră și ei. Nicolas îi liniști și preluă controlul situației: Vassilios și Aletha se vor duce să găsească un doctor în timp ce Thea va fi transportată. Nu era nici un minut de pierdut, o hemoragie internă fiind în continuare posibilă.

– O să te ridic, Thea, spuse el blând. Îți va fi cam greu…

– Nu-i nimic, Nicolas. Dacă țip, astupă-ți urechile.

Încerca să glumească, dar când Nicolas își strecură brațul sub ea, nu își putu reține un geamăt. El strânse din dinți. Ar fi dat orice să sufere în locul ei! Din nefericire, nu putea face nimic.

Reuși s-o scoată din mașină, o luă în brațe cât de delicat putea și ajunse la drum foarte încet, ca să nu o scuture. Dimitri întinsese o cuvertură în spatele furgonetei. Nicolas o lungi pe tânără și așezându-se lângă ea, îi luă capul pe genunchi. Epuizată de urcarea pantei, Thea își pierduse din nou cunoștința.

În continuare, nu păstră din drum decât o amintire foarte tristă. Zgomotul motorului și hurducăturile vehiculului o scoaseră din toropeală, dar, în afară de durerea sfâșietoare din umăr și vocea liniștitoare a lui Nicolas, nu era conștientă de nimic.

Pentru Nicolas, în schimb, acest sfert de oră cu mașina pe acel drum desfundat, îi rămase întipărit în memorie ca cel mai oribil coșmar. Fierbea de

neputință s-o vadă pe Thea suferind fără a o putea liniști decât cu cuvinte. Ea gemea, se agăța de mâna lui. Și el se blestema că ajunsese atât de târziu. Măcar de i-ar fi trecut prin cap să se îngrijoreze mai devreme. Și această insulă, care nu avea nici măcar un spital! Va închiria un avion s-o ducă la Atena, dacă trebuia.

La capătul a ceea ce i se păru un secol, se opriră acasă la Allie. Aceasta îi aștepta împreună cu doctorul. Cu mii de precauțiuni o transportară pe Thea într-o cameră. Nicolas ar fi vrut să rămână la examinare, dar medicul, văzându-l în ce hal de îngrijorare era, îi ceruse să iasă din încăpere. Umblând ca un urs în cușcă, aștepta verdictul.

– Este grav?

Medicul ieșea din cameră și Nicolas îl luă practic de guler.

– Calmați-vă, domnule Palmer! Este mai bine decât s-ar putea crede. Umărul și genunchiul nu erau decât lovite, am aranjat totul. Cât despre rana de la frunte, este dureroasă dar nu foarte gravă.

– Trebuie să fie transferată pe continent?

– Nu cred că este necesar. Doar îi trebuie odihnă, fiindcă șocul accidentului este întotdeauna traumatizant. Trebuie să stea în pat cel puțin o săptămână. Acum, i-am dat un calmant și în curând va adormi.

– Pot s-o văd?

– Bineînțeles, dar nu stați prea mult.

Se repezi spre cameră. Allie stătea lângă patul bolnavei.

– Slavă Domnului că nu are nimic grav, spuse aceasta dispărând.

Nicolas nu o auzi. Luase mâna Theiei. La contactul familiar, tânăra deschise ochii.

– Nicolas!

– O să-ți revii foarte repede, draga mea.

– Ți-am distrus mașina.

– Nu te mai gândi. N-are nici o importanță.

Ar fi trimis la casare zece mașini închiriate, dacă ar fi putut prin asta să evite accidentul ei. Știa că nu avea nimic grav dar văzând-o atât de palidă în acel pat, i se strânse inima.

– O să te faci bine într-o săptămână. De acum încolo, trebuie să te odihnești.

– O să vii să mă vezi?

– Nici vorbă! Acum, culcă-te, ți se închid ochii.

Sedativul acționa. Thea încerca să se opună. Nu vroia să-l părăsească pe Nicolas! Dar medicamentul era puternic și adormi curând.

Nicolas nu reușea să se dezlipească de lângă ea. Avea o înfățișare atât de vulnerabilă. Pe buzele ei plutea umbra unui zâmbet. Încet, el îi mângâie obrazul și dădu la o parte o șuviță de păr roșcat de pe frunte.

Ce s-ar fi întâmplat cu el în caz de nenorocire? Alungă imaginea, cutremurându-se. Simpla idee îi era de nesuportat. Ea era bine și nimic altceva nu conta. Murmură o scurtă rugăciune de mulțumire.

Când Allie se întoarse, era în continuare la căpătâiul Theiei. Ea zâmbi și închise ușa încet, fără a-l deranja. Acum când doctorul o asigurase în privința sănătății verișoarei sale, își punea întrebări asupra comportamentului ciudat al domnului Palmer. Soarta Theiei părea să-l intereseze în cel mai înalt grad. Așteptând verdictul medicului era livid, bolnav de neliniște, incapabil să stea pe loc sau să articuleze vreun cuvânt. Nu exista decât o explicație posibilă a acestei atitudini extreme: era îndrăgostit, o iubea pe Thea.

Poate că accidentul fusese revelator atât pentru unul cât și pentru altul. De neînțeles sunt căile Domnului!

Când Nicolas se alătură celorlalți era ora unu noaptea. Allie îi întinse un pahar de vin. El acceptă cu recunoștință și se prăbuși pe canapea. Nu mai putea.

– Mulțumesc tuturor pentru ajutor. Nu știu ce ne-am fi făcut fără voi.

– Dar este firesc, spuse Dimitri.

– Te poți ocupa de Thea? Sau preferi să aduc o infirmieră?

Allie zâmbi. Când era vorba de verișoara ei, vroia să ia totul în mână!

– Nu este cazul, Nicolas! Va fi o plăcere pentru noi s-o avem sub acoperișul nostru.

Vassilios se ridică. Nu-l aștepta decât pe Nicolas să plece, dar acesta ținu să mai verifice o ultimă oară înainte de plecare că Thea dormea profund. Aletha schimbă o privire complice cu soțul ei…

Capitolul 8

Thea deschise cu greu un ochi tumefiat. Unde se găsea? Totul i se înceţoşa în minte. Parcă fusese călcată de o turmă de elefanţi.

Încercă să se mişte: o durere violentă îi traversă braţul stâng, aducând cu ea amintirea accidentului… şi a salvării. În cele din urmă, scăpase destul de uşor: un cucui în frunte şi câteva membre dizlocate. Nu plătise prea scump pentru o căzătură de la zece metri. Doctorul îi prescrisese o săptămână de repaus, dar nu era cazul. Avea prea multe lucruri de făcut ca să facă pe invalida prea mult şi, de altfel, ura să stea în pat, mai ales în vacanţă.

Se ridică uşor şi, strângând din dinţi, încercă să coboare din pat. Era atât de absorbită încât n-o auzi intrând pe Allie.

– Dar… Ce faci acolo?

– Mă scol.

– Se scoală! După tot ce a spus doctorul! Îți interzic să mergi mai departe de baie!

– Allie, cu sau fără doctor, nu pot să stau în pat o săptămână.

– Și de ce nu?

– Fiindcă…

Mamă a doi copii, Aletha știa cum să-i trateze pe încăpățânați! O ajută deci pe vară-sa să meargă la baie și o așteptă să iasă. Oboseala va fi cea care o va face să se potolească…. Simplă problemă de minute. Când Thea reveni din baie, palidă ca varul și gata să leșine, Allie n-avu altceva de făcut decât s-o pună în pat. Câteva clipe mai târziu, reveni cu o tavă cu micul dejun: cafea, suc de portocale și pâine prăjită.

– Ai terminat cu veleitățile de evadare?

Thea surâse jalnic.

– Am terminat… dar ai obținut o victorie modestă! Spune-mi, Allie, arăt chiar așa de rău cum m-am văzut în oglindă? Cucuiul meu are toate culorile curcubeului. Ce-o să spună Nicolas când mă va vedea?

– Pentru moment, nu părea prea îngrozit.

– Cum asta „pentru moment"? A trecut deja?

– Da, la ora șapte azi-dimineață, considerând că a plecat astă noapte la unu și jumătate, s-a grăbit foarte tare să se întoarcă.

– M-a vegheat atât de mult timp… Dar cât este ora?

– Este ora prânzului.

– Am dormit ca o valiză în gară!

– Erai sub efectul calmantului, nu uita. De altfel, va trebui să dormi și după-amiază. Somnul constituie unul dintre cele mai bune remedii după un șoc.

– Când mă gândesc că a venit și eu nu am auzit nimic!

– A stat la căpătâiul tău mai mult de o oră ca să te țină de mână. Trebuia să se ducă la șantier, dar a promis că se întoarce în această după-amiază. S-a îngrijorat mult pentru tine, să știi. Cred că îl preocupă încă enorm sănătatea ta și nu se va calma decât atunci când vei fi complet restabilită.

Thea închise ochii. Nu vroia să muște din momeala pe care i-o întindea vară-sa. Allie trăgea prea repede concluzii… vedea dragoste peste tot.

Aletha nu insistă. Ridică tava și se retrase în vârful picioarelor. Îi va rămâne o săptămână întreagă s-o convingă pe această încăpățânată!

***

– Nicolas! De cât timp ești aici?

Încă somnoroasă, Thea încercă să se îndrepte și se strâmbă de durere. Imediat, Nicolas îi sări în ajutor și-i aranjă pernele care o sprijineau.

– De o oră bună. Cum te simți?

– Ca un boxer învins prin K.O. Dar ar fi putut fi și mai rău, conchise ea zâmbind.

– Te poți lăuda că ne-ai produs o teamă cumplită. Niciodată în viața mea n-am simțit atâta teamă și îngrijorare.

Se aplecă spre mâna tinerei, sărutându-i tandru ușoara jupuitură pe care o avea la încheietură.

– Doamne! Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva grav, nu mi-aș fi iertat-o niciodată.

Îngrijorarea care-i marca trăsăturile mărturisea reproșurile pe care trebuie că și le făcuse. Thea era tulburată.

– Există un Dumnezeu pentru șoferii imprudenți, Nicolas.

– Poate, dar aș prefera să încetezi de a-i face concurență lui Andreo! Și de altfel, de ce ai rămas atât de târziu la templu?

– Am discutat cu un arheolog. Mi-a arătat mozaicuri superbe. Am pierdut noțiunea timpului.

Ceea ce evita să-i povestească, era că petrecuse o oră pe plaja pustie, gândindu-se la teren, la acea casă, care se înălțau între ei ca un obstacol de netrecut.

– Ce imprudență! Și se pare că azi-dimineață ai vrut să pleci din pat. Nu poți fi lăsată singură nici un minut.

În fața aerului său indignat, Thea consideră că era mai diplomatic să schimbe subiectul.

– Sper că asigurările nu-ți fac necazuri pentru mașină. Ești foarte supărat?

– Sigur că nu. Ceea ce mă face să urlu, în schimb, este să te văd încercând să joci tontoroiul a doua zi după un accident grav. Nu vreau să te dai jos din pat. S-a înțeles?

Când Nicolas dădea un ordin, avea obiceiul de a fi ascultat, asta se vedea imediat. Thea își regreta inconștiența. Reacționase ca un copil răsfățat, fără să se gândească la consecințele actului ei. Îl privi cu coada ochiului. Avea fața trasă și marcată de oboseală și îngrijorare. Trebuie că nu dormise mult, în parte din cauza ei și a interesului pentru sănătatea sa.

– Nicolas, trebuie să te gândești să te odihnești și tu.

– Sunt suficient de mare să am grijă de mine. Aș dori să pot spune același lucru și despre tine.

Allie îi întrerupse, aducând o supă de găină cu aromă apetisantă. O infirmieră n-ar fi fost mai capabilă: își greșise vocația!

– I-ai recomandat să stea în pat?

Thea îi adresă verișoarei ei o privire întunecată. Ea se adresa lui Nicolas ca și cum el era șeful.

– Da. Și va sta, crede-mă, chiar dacă va trebui s-o leg pentru a sta liniștită.

El puse tava cu mâncare pe genunchii Theiei și Allie se retrase zâmbind.

– Nicolas, nu prea mi-e foame.

Acesta desfăcu șervețelul alb de in.

– Draga mea, în starea ta, trebuie să mănânci. Această supă pare foarte gustoasă.

– Allie și cu tine ar trebui să deschideți o clinică!

În ciuda protestelor, se lăsă hrănită ca un bebeluș. Tot bolul fu golit.

– Mulțumesc.

El se străduia cu adevărat, când ferm, când blând. Atâta răbdare o emoționa pe tânără, o mișca profund. Mai flecăriră puțin, apoi văzând că o cuprinde somnul, Nicolas se aplecă, îi puse un deget pe buze, îi mângâie fruntea fierbinte și-i luă mâna, liniștitor. Ea adormi îndată.

De a doua zi, începu să prindă culoare. Ameliorarea continuă în zilele următoare. Allie și Nicolas se perindau la căpătâiul ei. El se aranja să cineze cu ea în fiecare seară, certând-o și glumind când vedea că pofta de mâncare îi scade. Din a treia zi, începuse să citească, devorând cu entuziasm cărțile pe care i le aducea Nicolas.

În a cincea zi, i se permise să iasă în patio. După-amiaza era superbă. Se instală într-un fotoliu și închise ochii. Un mic sărut pe buze o scoase din reverie. Nicolas!

– Ai o mină mai bună, spuse el apropiindu-și un scaun.

– Sunt așa de fericită să pot ieși și să profit de soare! Vrei cafea?

– Îmi pare rău, n-o să am timp…

El avea aerul încântat al pisicii care se pregătește să înghită canarul pe care-l pândea de zile întregi. Ce se întâmpla oare?

– Pleci așa de repede?

– Trebuie să iau avionul pentru Atena la ora cinci.

– Oh! O să lipsești mult?

– Două zile. Am câteva afaceri de pus la punct. Nu mi-aș fi permis să plec știindu-te încă slăbită și fragilă, dar pentru că ești mai bine…

– Bineînțeles! Nu trebuie să-ți schimbi planurile pentru mine!

În ciuda zâmbetului ei de bravadă, era tulburată. El nu pleca departe, dar această plecare era atât de bruscă!

– Care sunt afacerile care te smulg de lângă mine? întrebă ea reproșându-și această atitudine posesivă și egoistă.

– Curiozitatea este un mare defect, domnișoară Hunt…

Din nou acel zâmbet misterios, acel aer încântat… Avea cumva noutăți de la Prolisavis? Dacă aflase ceva, nu era cazul să facă pe grozavul în fața ei.

El veni și îngenunche lângă ea.

– Trebuie să plec și înainte de a o face, aș vrea să te sărut cum meriți.

Thea zâmbi și-i trecu brațul în jurul gâtului.

– Ce înseamnă asta?

Știa perfect, dar murea de dor să se regăsească în brațele lui!

– Nu face pe nevinovata.

Era atât de provocatoare în capotul ei alb! Și nici măcar nu-și dădea seama. Aruncă o privire împrejur. Erau singuri.

– Ce ocazie pentru un pirat! Nimeni la orizont, o eroină slăbită, incapabilă să fugă cu genunchiul ei vătămat… Aș fi de neiertat dacă nu aș trece la acțiune.

– Nicolas! protestă Thea râzând. Ce ai de gând să faci?

– Ghicește…

Un fior delicios o pătrunse. La contactul brațelor lui în jurul taliei sale, inima începu să-i bată mai tare, respirația deveni mai scurtă, pielea lăptoasă a gâtului și a pieptului deveni roz. Îi oferi buzele, pe care el puse stăpânire cu pasiune.

– Îmi place pielea ta, Thea. Este atât de dulce, de caldă…

– Cred că sărutările tale îmi dau febră, Nicolas.

– Cu atât mai bine.

Cu vârful dinților îi mușcă ușor sfârcurile prin voalul ușor care o dezbrăca și mai mult în ochii lui. Thea îi mângâie părul, ceafa, apoi își strecură degetele în deschizătura cămășii, atingându-i timid și îndrăznet în același timp, perișorul brun care-i acoperea pieptul viril.

– Mi-ai comunicat febra ta, murmură Nicolas.

– Este foarte contagioasă. Să chem un doctor?

– Inutil. Cunosc un tratament infailibil într-un asemenea caz.

Privirea lui întârzie pe curba sânilor. Nemaiputând răbda, desfăcu dantelele inoportune… În același moment, menajera năvăli pe terasă înarmată cu mătura și fărașul. Nu putea să se ducă în altă parte să-și facă treaba! Nicolas o străfulgeră cu privirea. Aceasta bătu în retragere.

– Ai speriat-o de moarte! exclamă Thea râzând.

– Sper! Dar bine că ne-a întrerupt, eram pe cale să pierd avionul.

– Ar fi grav?

– Da.

Era evident că nu vroia să-i dea explicații mai ample.

Câteva minute mai târziu, Thea își înghiți lacrimile care o podideau. Ce proastă era! Nu lipsea decât două zile. Totuși, nu-i plăcea să-l știe departe.

Din momentul în care verișoara ei o văzu, înțelese că ceva nu era în regulă.

– Thea, ce se întâmplă? Te-ai certat cu Nicolas?

Tânăra răspunse evaziv:

– Nu, s-a dus la Atena cu afaceri. Se va întoarce sâmbătă.

Allie era încântată: o absență de câteva zile o va ajuta pe vară-sa să-și pună ordine în idei. Știa că aceasta îl iubea, dar va înțelege că nu va putea să renunțe la el?

– Te asigur că este îndrăgostit nebunește de tine.

– Nu începe iar, Allie! Dacă l-ai fi văzut, aproape juca de bucurie la gândul că pleacă. Trebuie să se fi săturat să facă pe infirmiera lângă patul meu.

Foarte bine, își spuse Allie în sinea ei. Este geloasă fiindcă a lăsat-o singură.

– O să se întoarcă repede, Thea?

– Poate să rămână cât va voi, replică rece vara ei.

Acestea fiind zise, afișă expresia unei prințese dintr-un turn de fildeș și nu mai adăugă nici un cuvânt. Allie nu insistă. Era inutil. Își pierdea timpul încercând să pledeze cauza lui Nicolas. Lăsând-o pe tânără cu gândurile ei, plecă să se ocupe de mâncare.

La cină, Thea nu-și descleștă dinții. Buna dispoziție a lui Nicolas o iritase evident. De ce păruse atât de bucuros că o părăsea? Era în legătură cu achiziționarea terenului bunicii ei? Tânăra spera din toată inima ca presupunerile sale să fie false.

Dimitri deschise gura s-o întrebe de ce este atât de rece, dar Allie îi făcu semn s-o lase în pace.

Thea se duse la culcare devreme, dar somnul o ocolea. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că Nicolas trebuia să fi câștigat terenul de la domnul Prolisavis. Și ceea ce o enerva mai mult, era că nu-i spusese nimic.

A doua zi dimineață, dispoziția ei nu se îmbunătățise, mai ales că-și dădu seama că Nicolas îi lipsea teribil. Cum putea oare să-i poarte pică în

același timp și să-i dorească reîntoarcerea? Această contradicție o lăsă perplexă. Ea oare judeca întotdeauna atât de logic, nu mai înțelegea nimic.

Coborî pe plajă. De-abia se instalase când Allie îi făcu semn să se întoarcă. Doamne, n-o să ajungă să fie niciodată liniștită? Va lăsa pe mai târziu statul la soare. Ajunse în patio. Allie nu era singură. Bea cafeaua în compania lui Spiro Prolisavis.

Sunase ora verdictului. El venea să-i confirme înfrângerea. Strânse din dinți și se strădui să-l salute politicos.

– Încântat să vă văd! exlamă Spiro pe un ton jovial. Vă simțiți mai bine?

– Da, mulțumesc.

De ce tot acest preambul? Să spună rapid ce avea de spus și cu asta basta! Îi adresă un zâmbet crispat, se așeză și așteptă verdictul cu stoicism.

– Domnișoară, sunt foarte mulțumit să vă aduc la cunoștință că terenul este al dumneavoastră!

Thea tresări. Al ei?

– Mi-am ascultat vocea conștiinței, continuă Spiro. Suma pe care o oferiți este foarte convenabilă, acest teren a aparținut întotdeauna familiei dumneavoastră, este normal să vă revină. Dacă aș prefera alt cumpărător, fantoma bunicii m-ar urmări toată viața!

Era foarte încântat să-i anunțe vestea cea bună, dar fața impasibilă a tinerei îl nedumerea un pic. La drept

vorbind, stupefacția ei era atât de mare încât nu era în stare să reacționeze în vreun fel. Stătea plantată acolo, ca împietrită.

Ea înghiți cu greu. Dacă Nicolas pierduse, de ce plecase la Atena?

– Domnul Palmer este la curent?

– Nu încă. Nu reușesc să dau de el.

– Este pe continent pentru două zile.

– Atunci, interveni Allie, nu este minunat?

– Da, da… minunat.

Reuși să-i zâmbească lui Spiro, care se întreba dacă făcuse bine, în fond, că refuzase oferta lui Nicolas. Poate că ea încă nu-și dădea seama? Poate îi trebuia timp să asimileze vestea?

– Dacă vă convine, îmi voi convoca notarul lunea viitoare.

Thea încuviință cu un aer absent. Allie îl conduse pe vizitator și, la întoarcere, o găsi pe vară-sa în același loc, pierdută în gânduri.

Allie oftă. Thea obținea în cele din urmă ceea ce-și dorea cel mai mult pe lume și nu părea nici măcar să se bucure. Hotărât lucru, viața era complicată!

Capitolul 9

Thea se gândea la vestea pe care o aflase și gândurile îi erau asemănătoare cu ale lui Allie. Da, viața îți joacă uneori feste neașteptate. Ani de zile așteptase această clipă. Acum, când visul ei se realiza, nu se simțise niciodată mai nefericită. Nu vroia o victorie în detrimentul lui Nicolas. Hotărârea lui Spiro distrugea speranțele adversarului ei drag și asta o mâhnea. Sigur, el se va arăta bucuros pentru ea, nu se îndoia de acest lucru. Dar, curios, n-avea nici un chef să sărbătorească fericitul deznodământ. Dimpotrivă, dorința ei cea mai puternică era să dispară. Distrusese planurile lui Nicolas.

O lacrimă fugară i se rostogoli pe obraz. Melinas – insula familiei ei, amestec de nisip și piatră. În decursul secolelor, rămăsese aceeași, frumoasă și senină. Thea dorise întotdeauna să posede câteva pogoane din acest pământ. Descoperi brusc că avea

mai mult – ceva din inima ei aparținea Melinasului. Frumusețea, seninătatea insulei, le primise după moștenire. Datorită bunicilor săi. Spiritul lui Melinas trăia în ea și asta era esențialul.

Proprietatea bunicii ei nu reprezenta decât o amintire. Pentru Nicolas, era viitorul. El care o comparase cu Artemis. Nu trebuia să se identifice până la capăt cu zeița și să-i urmeze exemplul? Această insulă supraviețuise peste veacuri datorită abnegației unor femei ca ea, care aleseseră să-i ajute pe cei pe care-i iubeau. Putea întoarce Thea spatele învățămintelor lor?

Răspunsul se impunea de la sine. Privirea tinerei se pierdu în zare, rătăci peste apele sclipind în soare. Îl iubea pe Nicolas împotriva a orice. Îl iubea chiar și dacă nu-i împărtășea sentimentele. Îl iubea până la a-i sacrifica visul ei cel mai scump. Melinas conta atât de mult pentru el! Îi va lăsa cu plăcere proprietatea bunicii. Viața ei era în altă parte. La New York, unde o așteptau un butic în plină ascensiune, prieteni, o familie. Bineînțeles, dacă el i-ar cere, ar lăsa totul pentru a rămâne cu el. Dar el nu făcea nimic.

Când se întoarse în casă, hotărârea ei era luată. O hotărâre crudă, din cauza căreia suferea, dar care, paradoxal, o liniștea, permițându-i să acționeze după cum îi spunea inima.

– Thea, este o nebunie!

– Nu. El are nevoie de acel teren.

– Nu generozitatea ta o critic, ci ceea ce vrei să faci. Să pleci la New York pe furiș, fără a-l pune la curent cu nimic, este o adevărată tâmpenie.

Revenind la limba greacă în focul discuției, mormăi unul sau două cuvinte asupra stării mentale a verișoarei sale.

– Allie, încearcă să înțelegi, te rog. Dacă plec fără să spun nimic, va fi mai puțin dureros pentru amândoi. Dacă rămân pe insulă după cedarea terenului, îl cred în stare să mă urmărească și să mă asigure că nu vrea să mă deposedeze și că refuză sacrificiul meu. Este atât de orgolios.

Ceea ce Thea nu spunea, era faptul că ținea să evite orice fel de recunoștință. Pentru nimic în lume n-ar fi dorit ca el să se simtă obligat față de ea.

– Dispărând ca o hoață, nu-i lași nici cea mai mică șansă să-ți declare dragostea lui! Îi impui voința ta, interpretarea proprie a faptelor, fără a-i permite să-ți explice punctul lui de vedere.

– N-au lipsit ocaziile. Totuși, nu mi-a spus niciodată că mă iubește.

Ce încăpățânată! Oare toți americanii erau la fel de încăpățânați?

– Amintește-ți în ce grad l-a răvășit accidentul tău.

– Nu spun altfel, Allie. Doar că nu întrevăd o relație stabilă.

– Te gândești la căsătorie?

– Da.

Allie oftă. Sigur că nu era de datoria ei să dea astfel de sfaturi, dar poate că Thea avea interes să mai profite de viață, să se bucure de momentul prezent și de ocaziile de fericire pe care le-ar aduce după sine. Căsătoria și copiii vor veni după… Nicolas o iubea, Allie era sigură și se înfuria că verișoara ei nu-și dădea seama.

Thea se ridicase, punând punct discuției.

– Când pleci?

– Duminică. Am rezervat un loc la zborul de ora șapte spre Atena. Acolo, voi avea o legătură pentru New York la începutul după-amiezii.

Allie pierduse bătălia.

– Și de la noi când pleci?

– Mâine dimineață. Am multe de făcut în oraș. Trebuie să rezolv definitiv această afacere a terenului.

După o despărțire tristă, cele două femei se îmbrățișau plângând. Dimitri o lăsă pe Thea la Spiro Prolisavis.

Când tânăra îi expuse motivele venirii sale, bătrânul fu cât pe ce să cadă pe spate. Dar ce să mai

zică? În fond, acest nou aranjament îi convenea. Putea, cu conștiința liniștită, să accepte oferta mirobolantă a acelui domn Palmer.

– Vă rog, insistă Thea, nu-i spuneți nimic înainte de plecarea mea.

– Sigur, sigur, înțeleg.

El nu înțelegea nimic din toate acestea, dar de ce să discute când Dumnezeu îi oferea o asemenea pleașcă! O conduse pe tânără până la furgoneta lui Dimitri, care o duse la hotel. Cu lacrimi în ochi, el își luă rămas bun de la ea, după ce tânăra îi promise că mai vine.

Restul zilei trecu repde. Știind că Nicolas se întorcea după-amiază, Thea se grăbi să pună la punct toate detaliile planului său. Mai întâi își făcu bagajele, nelăsând deoparte decât hainele de călătorie și o rochie de seară. Dacă vroia să plece mâine devreme, era mai bine să-și pregătească totul.

La gândul că în curând o vor separa de Nicolas mii de kilometri, inima i se strânse. Avu o amețeală și trebui să se așeze câteva clipe ca să-și revină. Hai! Fără sentimentalisme, trebuia să facă față până la sfârșit.

Apoi coborî să-și plătească nota și rezervă un taxi pentru ora șase dimineața, explicând înroșindu-se recepționerului că dorea o discreție absolută. Nimeni și mai ales domnul Palmer nu trebuia avertizat asupra plecării ei. Vestea se răspândi ca fulgerul în rândul

personalului. Toți se întrebau de ce pleacă fără a-l înștiința pe domnul Palmer. Mai ales că făcuse comanda unei cine în tete-a-tete cu el pentru seara ce urma: șampanie, languste. Nu se înțelegea nimic…

Imperturbabilă, Thea își continua executarea planului. Trebuia acum să-i scrie câteva cuvinte lui Nicolas pentru a-l invita la masă, după care nu mai putea reveni să cedeze tentației de a spune totul.

Ceru hârtie de scris unui chelner și se instală la o măsuță pe hol. Prima coală fu făcută ghem cu furie, a doua ruptă… A treia o satisfăcea.

Dragă Nicolas,

M-am întors la hotel. Ce-ai spune de o cină pentru sărbătorirea întoarcerii tale la Melinas? Te aștept la ora șapte pe terasă.

Artemis

După o reflecție profundă, adăugă un post-scriptum:

„Vreau să mă odihnesc puțin înainte de a coborî ca să fim în plină formă când ne întâlnim. După cum vezi, urmez ad litteram instrucțiunile doctorului“.

Dacă Nicolas se întorcea mai devreme decât era prevăzut, nu va fi tentat să vină s-o vadă. Avea nevoie de timp pentru a-și duce planul la îndeplinire.

Încet, din cauza genunchiului care încă o mai durea, traversă piațeta care-i trezea atâtea amintiri.

Niciodată nu se va mai așeza cu Nicolas pe terasele tavernelor, niciodată nu se vor mai amesteca în mulțimea veselă a zilelor de sărbătoare… Înghițindu-și lacrimile, se îndreptă spre vânzătoarea de flori care ținea o tarabă, aceeași vânzătoare de la care Nicolas îi cumpărase trandafirul galben pe care i-l oferise. Din legenda lui Artemis, Theiei nu-i rămânea decât gustul amar al sacrificului. Cu grijă, alese cel mai frumos trandafir.

Această ultimă masă pe care se pregătea s-o ia cu bărbatul pe care-l iubea, visa să fie de neuitat. Vroia ca apariția ei să-l marcheze pentru totdeauna, să nu-i mai uite niciodată imaginea. Nu se văzuseră de două zile, și nu se vor mai vedea după aceea. Această noapte trebuia să conteze mai mult ca restul. Vroia ca el să și-o amintească pe vecie.

Întoarsă la hotel, trase draperiile și se lungi în penumbră, încercând să alunge viziunea zilei de mâine, încercând să se convingă că nu va mai exista nici un mâine.

Se gândi la decizia pe care o luase cu toată luciditatea, o decizie care-i angaja toată viața. Înainte de a dispărea pentru totdeauna, va fi amanta lui Nicolas. Astfel, va pleca oferindu-i ceea ce avea mai prețios. Știa că nu va mai iubi pe nimeni cu atâta forță, cu atâta pasiune. A-l părăsi fără a cunoaște abandonul minunat al dragostei în brațele lui, ar fi fost prea mult

pentru ea. Cu puțin timp în urmă, i s-ar fi părut de neconceput să se dăruiască unui bărbat în afara legăturilor căsătoriei. În câteva săptămâni, înțelesese că profunzimea, puritatea sentimentelor pe care le nutrești pentru cineva pot conta mai mult decât toate jurămintele din lume.

Mâine, va fi departe și Nicolas va începe o viață nouă, foarte ocupat să creeze și să rentabilizeze afacerea de închiriere a vapoarelor. Pentru el, ea n-ar fi fost decât un interludiu tandru. Ea, în schimb, va păstra în suflet toată viața amintirea strălucitoare a poveștii lor de dragoste.

Ora șase… Era timpul să se pregătească. Cu o grijă meticuloasă puse în scenă actul penultim: în curând se va ridica acea cortină asupra rolului cel mai greu pe care-l avea de jucat. Trebuia să-și ascundă inima zdrobită în spatele unui zâmbet fermecător. Machiajul trebuia să fie perfect din toate punctele de vedere. Lăsă apa să curgă la baie, adăugă câteva picături de ulei parfumat pentru a-i satina pielea și se scufundă în apa caldă. Nu strica o jumătate de oră de relaxare.

Când ieși din baie înfășurată într-un prosop și cu un altul făcut turban pe cap, se instală în fața oglinzii. Cucuiul de pe frunte încă se vedea. Aplică un pic de fond de ten și lăsă o șuviță peste locul critic – iluzia era aproape perfectă.

Își puse un pic de roșu pe pomeți și o umbră bleu pe pleoape. Iată. Rimel, lac de unghii roz pal și era gata. Nu-i mai rămânea decât să-și usuce părul. Îl pieptănă îndelung, făcând să lucească buclele roșcate.

Rochia cu spatele gol, de mătase turcoaz, o aștepta cuminte pe pat. Bustiera, savant drapată, se lega cu două breteluțe în spatele cefei. Încălță o pereche de sandale asortate cu tocuri înalte. Genunchiul cam protesta, dar puțin îi păsa. N-avea de gând să strice efectul rochiei purtând-o cu încălțăminte plată.

Și acum, unde să pună trandafirul? Înfipt în decolteu? Nu, nu de această dată. Mai curând… da. În păr. Tăie cu grijă codița, își ridică părul în partea unde fruntea era intactă și fixă trandafirul cu un pieptene de fildeș, chiar în spatele urechii. Exact efectul dorit.

Zâmbi. Când Nicolas o s-o vadă… Îi mai rămânea un lucru de făcut înainte de a coborî. Fața i se întunecă, în timp ce scotea din sertar hârtie și stilou. Căutându-și cu grijă cuvintele, începu să-i scrie prima scrisoare lui Nicolas.

Din privirea lui, știu imediat că o găsea fermecătoare. El o așteptase cu nerăbdare, cu ochii lipiți de verandă. Cum o văzu, sări în întâmpinarea ei. Fără să-i pese de comesenii care deja începuseră să vină, o luă în brațe și-o sărută lung.

– Ești foarte atrăgătoare.

Îi examină ținuta zâmbind. Această rochie și trandafirul din păr… superb. Și el făcuse un efort cu ținuta lui. Cămașa albă cu dungulițe albastre și costumul închis la culoare îi veneau de minune. Lipită de el, închise ochii. Urmau să cineze împreună pentru ultima oară. Nu, nu se va lăsa cuprinsă de gânduri atât de triste. Mâine nu exista.

– Când te-ai întors, Nicolas?

– La ora patru și jumătate. Aveam de gând să mă grăbesc spre Allie, când am găsit biletul tău. Îmi explici motivul acestei mici sărbătoriri?

Se așezară unul lângă altul. Nicolas îi luă mâna și i-o mângâie tandru.

– După cum ți-am scris, am avut chef să sărbătoresc întoarcerea ta și să-ți mulțumesc totodată pentru tot ce ai făcut pentru mine după accident. M-am gândit că o cină cu lumânări ți-ar schimba în mod plăcut toate acele mese luate pe genunchi, ca capătul patului meu.

– Trebuie să știi, Thea, că singurul meu regret era să nu pot petrece toate zilele lângă tine! Și să fiu de asemenea obligat să… păstrez distanța.

Thea se înroși. Dacă ar ști ce prevăzuse ea pentru sfârșitul serii! Dar el era departe să bănuiască și se înșelă asupra roșeții ei.

– Văd că mă înțelegi… În acea cămașă de noapte transparentă, erai teribil de tentantă. De fiecare dată când mă aplecam asupra ta…

Se întrerupse subit. Amintirea era prea evocatoare pentru un bărbat care trebuia să-și petreacă toată seara cinând în liniște.

Thea oftă: iar manevrele lui Allie! Când o întrebase dacă acea cămașă de noapte nu era cam indecentă, Allie răspunsese că nu are altă cămașă de noapte la dispoziție. Mai mult decât cel de infirmieră, i s-ar fi potrivit rolul de pețitoare.

Chelnerul aduse un platou pe care trona o langustă. Tânăra explica:

– Mi-am luat libertatea să comand meniul dinainte. Te deranjează?

– Deloc. Ador să fiu răsfățat din când în când.

Vocea lui mângâietoare sugera alte răsfățuri și încă o dată Thea se simți înroșindu-se până la rădăcina părului. Îi fu greu să reia conversația pe un ton normal.

– Și afacerile tale? Totul s-a petrecut bine la Atena?

Ochii lui Nicolas începură să strălucească.

– Da. Foarte bine.

– Despre ce era vorba?

– O să-ți spun mâine. Și mie îmi place să fac surprize.

Thea își mușcă buzele, înăbușindu-și un strigăt de disperare.

Pentru ei, nu exista mâine. Nu așteptau aceleași lucruri de la viață. În ciuda eforturilor de a-și ascunde emoția, Nicolas își dădu seama de schimbarea ei de dispoziție.

– Ce se întâmplă Thea? Ești sigură că te-ai restabilit suficient pentru a petrece seara afară?

– Bineînțeles. Sunt doar un pic obosită, atât.

– Cu atât mai bine. Mâine, dacă ești destul de în formă, am putea lua velierul să mergem pentru a face un picnic pe plajă, ca prima oară.

Thea își ținea ochii ațintiți asupra farfuriei. Trebuia să-și revină dacă vroia ca planul să i se îndeplinească.

– O idee foarte bună. Voi fi încântată, Nicolas.

Chelnerul reveni, aducând de această dată miel cu garnitură de orez, roșii și măsline. Nicolas o privi cu ochii strălucind de plăcere, foarte flatat că tânăra organiza un astfel de festin în onoarea lui. Observă totuși că ea mânca puțin și bea mai mult ca de obicei.

– Ești sigură că te simți bine?

– Nu te îngrijora, Nicolas. Nu prea am poftă de mâncare după accident.

De fapt avea stomacul prea strâns ca să înghită cea mai mică îmbucătură.

Se lăsă noaptea. Chelnerul veni să aprindă lumânările care decorau masa, creând o atmosferă dulce și romantică. Thea contemplă statuia lui Artemis și crezu că vede o expresie de tristețe pe fața ei de marmură.

– Ești mult mai frumoasă ca ea, șopti Nicolas.

– Nu vorbi așa. Stârnești gelozia zeilor și în Grecia ei sunt atât de supărăcioși încât risc să fiu transformată în capră!

– Nu i-aș lăsa s-o facă.

El îi luase mâna și-i mângâia palma cu degetul. Thea se lăsă pe spatele scaunului. Era atât de bine cu el… Totuși, în fundul inimii îi persista teama. Seara înainta. Erau deja la cafea și, în curând, el se va ridica s-o conducă. Atunci va fi rândul ei să joace. O partitură dificilă, fiindcă el risca să evite capcana ei tandră. Cum să-l facă să admită – fără a bănui ceva – că renunța cu inima ușoară la principiile care până în prezent îi dirijau viața?

La ora zece, Thea nu mai putea sta locului, într-atât era de încordată. Reuși să vorbească și anunță:

– Ești gata pentru urmarea surprizei?

– Este o urmare?

– Da, dar sus. Vii? adăugă ea, roșind.

– Și plata?

– Totul este reglat. Te-am prevenit, în această seară eu fac cinste!

– Ah! Femeile astea moderne! exclamă Nicolas râzând. De acord, dar numai de această dată.

Thea simți cum i se strânge inima. Nu mai exista o altă dată. Nicolas o ajută să se ridice.

– Și surpriza?

– Urmează-mă.

În loc să se îndrepte spre camera ei, Thea urcă drept în cea a lui Nicolas, care înțelegea din ce în ce mai puțin. În fața ușii, așa cum ceruse, băiatul pusese o tavă cu o sticlă de șampanie, la rece, într-o găleată plină cu gheață.

– Oh! Un ultim pahar, iată o bună idee! Vrei să scot două fotolii? Putem profita de răcoare în loggie.

Doamne! El nu-i ușura sarcina! Cum se comportau alte femei când vroiau să seducă un bărbat!

– Nu, înăuntru va fi mai intim.

Nicolas îi aruncă o privire mirată.

– Ești sigură?

– Foarte sigură.

Vorbise atât de încet încât se întrebă o clipă dacă o auzise. După un moment de ezitare, el duse tava în cameră. Thea inspiră adânc și-l urmă.

Încăperea era spectaculoasă, frumos mobilată. Nicolas aprinse o veioză care difuza o lumină caldă și aurie. Thea nu-și putea desprinde privirea de la patul acoperit cu o cuvertură aurie.

– Lungește-te. Îți poți întinde piciorul mai confortabil. Și nu-mi spune că nu te mai doare genunchiul, am văzut grimasele tale când urcai scările.

O ajută să se instaleze confortabil pe perne și se întoarse să se ocupe de șampanie. Thea își scoase

sandalele și-și lungi picioarele pe cuvertură, ușor rușinată de stratagema ei.

Dopul șampaniei sări cu zgomot și Thea nu-și putu stăpâni un râs nervos. Bulele pluteau în pahare.

– Du-te mai încolo, draga mea, spuse Nicolas aducându-i paharul. Călătoria m-a obosit.

Luă loc lângă ea.

– Pentru ce bem? Eu am o idee dar trebuie s-o țin secretă până mâine!

Mâine, mereu mâine! Nu puteau vorbi despre altceva?

– Să bem pentru noi.

Nicolas o sărută pe frunte.

– De acord. Pentru noi.

Ciocniră și Thea își goli paharul dintr-o sorbitură.

– Încet, scumpa mea! Nu ești obișnuită, o să ți se urce la cap.

– Mi s-a urcat deja.

Își puse obrazul pe umărul lui, tulburată să-i regăsească mirosul, căldura.

Cedarea ei îl înflăcără pe Nicolas. Își puse jos paharul și o luă în brațe, căutându-i buzele cu febrilitate. Ea se strânse lângă el.

– Mi-a fost dor de tine, rosti el cu o voce răgușită.

– Și mie, Nicolas.

Ea se depărtă puțin și gestul ei lăsă să se vadă o fracțiune de secundă, în despicătura decolteului, sânii rotunzi și tari. El o trase spre el. Pielea ei aurie îl

atrăgea ca un magnet. Thea își dădu capul pe spate, oferindu-se sărutărilor lui. Nicolas îi ridică bărbia, o sărută cu pasiune pe buze, apoi își coborî gura de-a lungul gâtului până la pieptul plin și dulce, atât de dulce. Beția care-i cuprindea nu se datora șampaniei…

– Thea, te doresc atât de mult!

Nicolas prinse curaj, puse mâna pe genunchiul tinerei și i-l masă ușor. Contactul cu pielea fermă, netedă, vie, îl îndemnă să-și continue explorarea. Incet, degetele lui se aventurară mai sus.

– Ești foarte tentantă, lungită așa…

– Chiar vreau să te tentez, Nicolas.

Ea fu aceea care puse stăpânire pe buzele lui. Surprinderea îl făcu să înnebunească. Ea insistă. Galvanizat de îndrăzneala ei, o îmbrățișă sălbatic. Thea crezu că a câștigat… dar imediat el o respinse, se rostogoli pe o parte, mormăind furios.

– Nicolas, ce te-a apucat?

Vocea ei tremura de frustrare.

– Nu în seara asta, Thea… Crede-mă, ard de dorința de a face dragoste cu tine, dar nu trebuie. Nu așa.

Ce să spună? Făcuse tot ce fusese cu putință. Și dacă el refuza să meargă mai departe, era din respect pentru principiile ei. Nu o iubea, n-avea nici o intenție s-o ia în căsătorie, deci nu vroia s-o atingă. Simplu ca bună ziua!

Nicolas stinse lumina și trase cuvertura peste ei.

– Ar trebui să ne dezbrăcăm, dar voința mea are niște limite… Să dormim, scumpo.

O trase lângă el. Treptat, ea simți cum o fură somnul. O lacrimă fierbinte, apoi o alta i se rostogoliră pe obraz. El o respinsese și cu toate acestea, n-avea curajul să-l părăsească. Nu încă. Mai era puțin până la ivirea zorilor. Cele câteva momente care îi rămâneau erau prea prețioase.

Ghemuită în el, picoti până la ora cinci, urmărind inconștientă acele pe cadranul deșteptătorului. Acum trebuia să plece, fără să-l trezească. Se ridică încet. Nicolas se mișcă atunci când trupul cald care dormea lângă el îl abandonă. Murmură câteva cuvinte neinteligibile și adormi la loc.

Străduindu-se să fie calmă, Thea își lăsă scrisoarea de adio pe masă. Va afla că-i cedează pământul, că aranjase totul înainte de a pleca la New York. Pe plic, puse trandafirul galben pe care-l purtase în păr toată seara, apoi părăsi încăperea în vârful picioarelor, fără să-și permită nici măcar o privire înapoi.

Capitolul 10

O dată ajunsă în cameră, Thea se schimbă rapid. Taiorul din in crem aștepta pe un scaun, împreună cu bluza roz pe care o purtase la sosire. Ce entuziastă era atunci! Orbită de lacrimi, își încuie valiza.

Șase fără zece. Taxiul va fi acolo în zece minute. Și dacă Nicolas se trezea, găsea scrisoarea ei și alerga s-o rețină? Făcu încă o dată turul camerei, încredințându-se că nu a uitat nimic. Teama o chinuia, dar era însoțită de o speranță vagă…

Își perie părul, își căută nervoasă ochelarii de soare. Lumina era încă săracă, dar vroia să-și ascundă ochii umflați de plâns. Trebuia să plece. În trecere, aruncă o privire spre camera lui Nicolas. Obloanele erau trase.

Taxiul aștepta jos și Thea fu surprinsă să-l recunoască pe Andreo, șoferul de la aeroport. Acesta luă bagajele și-i zâmbi:

– Domnul Palmer nu este gata?

Thea trebui să-și muște buzele pentru a nu plânge.

– Domnul Palmer rămâne la Melinas.

Un scurt moment, crezu că o să-i pună întrebări. Din fericire, nu spuse nimic, îi deschise atent portiera și demară într-un scrâșnet de pneuri îngrozitor. Mașina țâșni de parcă l-ar fi avut pe diavol pe urme. Thea strânse din dinți și se agăță de banchetă. La venire, brațul ferm al lui Nicolas o ținea. Acum, călătorea singură…

Ziua se ridicase, împrăștiind ceața de pe frunzele măslinilor.

Dimineața era splendidă. Dar frumusețea momentului nu o emoționa pe Thea. De fapt, abia vedea peisajul. Gândurile ei erau la Nicolas. Ce o să facă, atunci când va descoperi scrisoarea? Va fi ușurat? Cu viața pe care o ducea, nu avea nevoie de complicații, iar Thea începea să-i facă. Va înțelege că, în ajun, ea jucase teatru? La această amintire, se înroși de umilință. I se oferise cu toată dragostea ei. Doar să nu creadă că încercase doar să se amuze, să-și sfârșească vacanța în toată splendoarea!

Mașina lui Andreo înghițea kilometrii. Ajunse la aeroport cu mult înaintea orei de plecare. Micul avion își aștepta puținii pasageri. Thea se instală lângă hublou, supraveghind orizontul, în speranța deșartă de a-l vedea apărând pe Nicolas.

O mașină roșie se ivi pe pistă. O clipă, crezu că era el. Inima i se opri în loc. Un blond robust ieși din mașină, risipindu-i iluziile. Acesta o salută politicos în trecere:

– Bună ziua, domnișoară! Frumoasă vreme pentru călătorie, nu-i așa?

Ea nu răspunse. Motoarele intrară în funcțiune și în ciuda bunelor ei intenții, plângea. Până în ultimul minut, sperase să-l vadă pe Nicolas. Dar avionul decolă și zeul ei grec nu venise. Frumoasa ei aventură lua sfârșit. Nicolas aparținea trecutului, trebuia să se învețe cu acest gând și cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Melinas se îndepărta, diamant încastrat în marea de turcoaz. Soarele cădea asupra clopotniței făcând-o să lucească de parcă era un far, ca un semnal care-i striga să se întoarcă. Dar era prea târziu.

Zborul până la Atena dură mai puțin de o oră. Acropole apăru, roz în soarele matinal. Când îl văzuse prima oară, templele erau scăldate în auriu. Nicolas le admirase împreună cu ea… Se scutură. Mai bine să uite toate acestea. Își legă centura și se pregăti de aterizare.

Aeroportul furnica de lume. Ce șoc! Mulțimea, zgomotul, toate o agasau. Obișnuită cu ritmul molcom din Melinas, era dezorientată. Totuși, această agitație, această febrilitate, nu erau nimic în comparație cu ce o aștepta la New York!

Se grăbi să intre într-o cafenea să găsească un pic de liniște. Îi rămâneau șase ore de pierdut înainte de a se îmbarca pe zborul cu destinația Statele Unite. Destul ca să viziteze aeroportul în toate sensurile. Ciuguli un pic de pâine, comandă o ceașcă de cafea, apoi alta. Orele abia se târau.

Se duse să se spele pe mâini și profită pentru a-și reface machiajul. Ochii îi erau umflați, nasul roșu. Puse un pic de pudră, ruj pe buze, se pieptănă îndelung, apoi se îndreptă spre librărie. După ce hoinări printre raioane, se hotărî pentru New York Times și un roman care o atrăgea de multă vreme, dar nu-și găsise niciodată timp să-l cumpere. Astăzi, va avea timp să-l citească! Măcar de-ar reuși să găsească un loc în marele hol. Oamenii se înghesuiau. Totuși, în fața ei, o pereche de tineri se îmbrățișau de parcă erau singuri pe lume. Bărbatul, înalt și bine clădit, îi amintea un pic de Nicolas. Micuța femeie brunetă care atârna la brațul lui îi arunca asemenea priviri de adorație încât Thea fu mișcată. În vremuri normale îndrăgostiții o impresionau, dar acum, când își știa toată viața distrusă, viziunea i se păru insuportabilă. Închise ochii. Brusc, capul începu să i se învârtă. Trebuia să iasă să respire puțin aer proaspăt.

Afară, neliniștea îi dispăru. Își luă cartea și se așeză pe o bancă. La început, îi fu greu să se concentreze. Aventurile rocambolești ale eroilor se intersectau cu propriile ei gânduri. Când reuși în fine să se adune, fu

atât de antrenată de intrigă încât uită să prânzească. Când întoarse ultima pagină, era timpul să se gândească la îmbarcare. Regăsi atmosfera sufocantă a terminalului, busculada, zgomotul. Ca o culme a ghinionului, zborul pentru New York era aglomerat și pasagerii stăteau la coadă în sala de îmbarcare. Deși îi era silă, se amestecă în mulțime.

Ca în toate aeroporturile din lume, fețele care o înconjurau reflectau plictiseală, lehamitea acestor ore lungi de așteptare. Dintr-o dată, se declanșă o rumoare, exclamații neobișnuite. Probabil fusese îmbrâncit cineva. Automat, se întoarse și fu cât pe ce să cadă pe spate. Omul care dădea din coate pentru a străbate coada nu era altul decât… Nicolas! Cum îl văzu, pe fața ei apăru o ușurare imensă și, imediat apoi, el o strângea în brațe.

– Thea! Ai înnebunit?

Neputând să vorbească, îl privea cu ochi mari. Surprinderea, bucuria de a-l revedea, erau mai mult decât putea îndura. Se agăță cu disperare de el.

– Hai vino, plecăm.

Să plece? Nici o muzică nu-i păruse vreodată mai dulce ca aceste trei cuvinte. Nimic nu era stabilit între ei. N-avea dreptul s-o răpească așa!

– Thea? Mă asculți? Ne întoarcem acasă.

– Dar, Nicolas, noi nu avem „acasă“! Pentru mine este New York, pentru tine Melinas!

El o prinse de umeri. Evident, nu-și credea urechilor.

– Dar, Thea!

– Nu avem aceleași concepții de viață, tu și cu mine. Nu mă voi întoarce la Melinas ca să fiu amanta ta.

– Thea, mă iubești?

Cum îndrăznea să-i pună o astfel de întrebare când el nu rostise nici un cuvânt de dragoste? Doar n-avea de gând să se pronunțe prima și să renunțe la orice fel de mândrie!

– Răspunde-mi.

Vocea lui era fermă, dar atât de blândă. Ochii lui pretindeau adevărul. Ea cedă.

– Da, Nicolas. Te iubesc.

– Atunci, ai un pic de încredere în mine.

Coada de călători înainta. Ea încercă să se smulgă.

– Lasă-mă. Trebuie să mă îmbarc.

Lacrimile îi ardeau pleoapele. Ea se zbătea în toate sensurile pentru a încerca să scape din strângerea lui Nicolas. Dar el nu o lăsă.

– N-am mai văzut o asemenea încăpățânare! Doar n-o să mă forțezi să-mi fac cererea în căsătorie drept în mijlocul aeroportului.

Thea se opri. El spusese…

– Căsătorie?

– Da, căsătorie. Prevăzusem totul înainte de a pleca la Atena, dar mi-ai stricat surpriza fugind ca o hoață.

– Dumnezeule!

O copleși un val de fericire și se aruncă în brațele lui, uitând de mulțimea care-i înconjura.

– Acum,vii? întrebă încet Nicolas. Avionul nostru așteaptă.

– Avionul nostru? Dar…

De fapt, cum putuse s-o ajungă? Ea luase singurul zbor al zilei.

– Închipuiește-ți că a trebuit să închiriez unul ca să alerg după tine. Dacă ai știi câte telefoane a trebuit să dau.

O trase spre pistă.

– Nicolas, dar bagajele mele? Sunt deja în cală.

– Da, dar în cea a avionului nostru. Am cerut să fie transferate!

– Trebuie să fii foarte sigur de tine!

– Nu vroiam să ratez. Trebuia să pun mâna pe tine.

Observând că-i era greu să țină pasul cu el, o ridică în brațe și-și continuă drumul prin aeroport. Thea izbucni în râs. Trebuia să fie caraghioși, dar nici că-i păsa! Făt-Frumos avea tot dreptul să-și răpească aleasa.

Câteva minute mai târziu, zburau cu destinația Melinas.

– Și acum, povestește-mi totul, Nicolas.

Îi strângea mâna cu toată puterea, de parcă i-ar fi fost frică să nu i se spulbere visul. Era prea frumos pentru a fi adevărat.

– De unde să încep? De la înjurătura pe care am tras-o când ți-am citit scrisoarea și care a trezit tot hotelul? Sau prin mobilizarea generală a personalului pentru a-mi găsi un avion?

– Nicolas, dacă aș fi știut… Țineam să-ți las pământul dar, cum eram convinsă că nu mă iubeai, nu vroiam să te stânjenesc.

– Să mă stânjenești? Allie are dreptate, uneori ai idei ciudate.

– Allie? Este la curent?

– I-am telefonat foarte devreme azi-dimineață și mi-a povestit planurile tale grozave. Am telefonat imediat la aeroport ca să vin să te caut. N-am reușit să obțin un zbor înainte de ora zece. Așteptând, am încercat să-ți trimit un mesaj, dar n-am reușit să te găsesc. Eram mort de îngrijorare.

– Mulțimea mă obosea, ieșisem să iau aer.

– Nu mi-ai făcut sarcina deloc ușoară! La întâmplare, ți-am retras bagajele din zborul spre New York. Avionul meu a ajuns aici acum o oră. Chiar la timp.

– În sinea mea, speram că o să vii…

– Am venit. Dar te asigur că nici o femeie nu m-a făcut să alerg așa.

– N-aveai decât să te pronunți mai repede, n-aș fi plecat.

– Cum să-mi imaginez că o să-mi joci o asemenea festă?

Se aplecă spre ea și puse stăpânire pe buzele ei. Sărutul se prelungi.

– Nicolas, fii cuminte, nu suntem singuri.

– Erai mai puțin precaută, ieri… murmură el, mușcându-i ușor urechea. Thea, te doream atât de mult! Nu știu prin ce minune am reușit să mă controlez.

– De ce m-ai refuzat, Nicolas?

– Pentru tine. Îți cunoșteam principiile și nu vroiam să te împing să le trădezi. Și-apoi, și eu îți rezervam o surpriză. Prevăzusem să te duc pe plaja primului nostru picnic, ca să-ți fac declarația. Găseam că este mai romantic. Dacă aș fi putut bănui!

Ea i se aruncă în brațe. Lângă obrazul ei, el șopti:

– Te iubesc, Thea, din prima zi. Dar nu mi-am înțeles profunzimea sentimentelor decât după accidentul tău. Am știut atunci că trebuie să devii soția mea, că n-aș putea trăi fără tine.

– Mă iubești, Nicolas, ce fericire! Pentru mine, este esențial. Ne vom gândi la căsătorie mai târziu.

– Sper că n-ai de gând să refuzi?

O fixa cu un aer poznaș.

– Să nu faci asta, Thea! Te voi urmări în cele patru colțuri ale lumii dacă va trebui, până vei sfârși prin a spune da.

Tânăra izbucni în râs.

– Ce amenințare! Prefer să cedez imediat.

– O hotărâre înțeleaptă. Uite, am un mic cadou pentru tine. Pentru a supraveghea execuția lui m-am dus la Atena.

Îi întinse o cutiuță mică acoperită cu satin alb.

– Oh! Nicolas!

Cu vocea întretăiată de emoție, scoase din cutiuță un diamant superb montat în frunze de aur, în genul unui boboc de floare.

– Ce frumos este!

Nicolas îi puse inelul în deget, Thea îl primea cu încântare. Trandafirul de aur…

***

Meritase din plin o a doua ceașcă de cafea. După două ore de grădinărit, un pic de repaus era binevenit. Soarele cobora deasupra mării. Thea adora această parte a zilei. Scoase un oftat lung. Trecuseră deja două luni de când locuiau în casa Yayei. Se petrecuseră atâtea lucruri de când fugise! Mai întâi căsătoria, care avusese loc în Statele Unite, spre marea dezamăgire a lui Allie. Thea trebuise să se întoarcă pentru a aranja problemele cu „Sirena mării". Cu acordul lui Nicolas, hotărâse să lase magazinul prietenei sale și să înființeze o sucursală la Melinas, în complexul societății Palmer. Va fi o atracție în plus pentru turiști.

După ceremonie, se întorseseră pe insulă și Thea luase în mâini decorarea casei. Nu fusese prea mare lucru de făcut, cu excepția băii. Nicolas insistase să facă o veritabilă oază de marmură roz și se arătase

deosebit de insistent asupra montării unei căzi de două persoane, încastrată în sol. Thea roșise, el râsese. La această amintire, pe buze îi trecu un zâmbet. Sala de baie va fi în curând terminată.

– Ce vrea să spună acest aer șugubăț?

Nicolas tocmai se întorcea de la șantier.

– Nimic, visam…

Se ridică să-l sărute. Cu picioarele goale, îmbrăcată într-un șort și un tricou, era adorabilă. Nicolas o luă în brațe.

– Pretind o explicație amănunțită.

– Te-ai întors devreme, îl tachină Thea pentru a deturna conversația.

– Da, lucrările merg bine în acest moment. Dar să nu crezi că o să scapi așa. Vreau un răspuns.

– Vino să admiri mai întâi progresele din grădină.

– Bine, oftă Nicolas, făcând pe resemnatul.

Thea zâmbi. Știa că acest joc îl distra.

– Oh! Doamna a făcut noi plantații! S-ar spune că sunt tufe de trandafiri.

– Ai ghicit. Trandafiri de aur… Am cumpărat opt cuiburi.

– De ce opt?

– Sunt opt săptămâni de când ne-am căsătorit. Ce zici de ideea mea?

– Excelentă. Dar eu am una și mai bună pentru a sărbători evenimentul.

O ridică de parcă ar fi fost un fulg și o duse în casă.

– Nicolas! protestă tânăra. Și cina?

– Vom merge la restaurant. Până atunci, nu vreau să fiu deranjat.

Făcu un mic ocol până la telefon și-l decuplă.

– Mă întreb de ce s-a mai instalat telefon dacă este decuplat atât de des!

Drept răspuns, Nicolas o sărută și o puse pe pat.

– Ești atât de frumoasă, iubita mea! Sunt din ce în ce mai îndrăgostit de soția mea. Aș vrea să pot petrece zilele, nopțile, fiecare clipă dată de Dumnezeu lângă tine, să te admir, să te iubesc. Niciodată n-o să mă satur de tine, vrăjitoare mică.

Thea îi susținu privirea și, încet, își scoase tricoul. Fascinat, Nicolas o sorbea din ochi. Ea își dădu jos și șortul. Acum era goală.

– Ei? murmură ea cu un zâmbet seducător.

Se dezbrăcă și el la rândul lui și i se alătură cu un mormăit răgușit.

Cuibărită lângă Nicolas, privea soarele cum apunea. Thea nu se mai sătura de spectacolul valurilor, albastre în zori, arămii la apus. Ce liniște! Aici, viața îți lasă timp să iubești. Momente ca acestea meritau toți banii.

– La ce te gândești?

Nicolas îi zâmbea tandru. Ea își puse capul pe pieptul lui, atentă la bătăile surde și regulate ale inimii lui.

– La fericire. La fericirea noastră. Mă minunez în fiecare zi de norocul pe care l-am avut să ne întâlnim, să ne iubim. Nu cer nimic altceva de la viață.

– Eu da, murmură Nicolas.

Mâna lui începu să-i mângâie sânii, întârziind pe bumbii roz.

– Nicolas ești incorigibil.

– Te plângi?

O privea cu un aer amuzat, fără a înceta s-o mângâie. Ea își strecură degetele în părul brun de pe torsul lui. În penumbra care invada casa, semăna mai mult ca oricând cu un zeu grec.

– Nu, dragostea mea, și o știi prea bine.

– Vroiam să te aud spunând-o.

Râzând, se strânse lângă el, sub cearșaful fin de bumbac.

– Și de ce?

El nu răspunse imediat, ocupat să-i sărute gâtul. Înainte de a pune stăpânire pe buzele ei, murmură:

– Pentru că te iubesc, Thea.

Sfârșit